

Giới thiệu [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay

Thể loại: Đồng nhân “Tam sinh tam thế”, Xuyên không.

- Nhân vật chính: Ly Nguyệt

- Nam chính: Độc rồi sẽ biết.

- Nhân vật phụ: gồm toàn thể quần chúng trong “Tam sinh tam thế thập lí đào hoa”

- Trích đoạn ngắn:

Ly Nguyệt nhìn Mặc Uyên bên cạnh mình đang lạnh lùng nhìn Tô Cẩm mà thấy nghi hoặc. Nàng nhớ Tô Cẩm cũng đâu có đắc tội với Mặc Uyên đâu, hay là vì Bạch Thiên nên Mặc Uyên mới vậy? Chắc là vậy rồi.

Ly Nguyệt có chút chế giễu cười cười chính mình. Mà sao nàng phải bận tâm nhỉ? Nàng bỗng nhiên thấy có chút ghen tị là sao nhỉ?

“Mặc Uyên thượng thân, ta có thể về trước không?”_ Ly Nguyệt nhàm chán mà buồn bực nói.

Mặc Uyên thấy Ly Nguyệt có vẻ chán nản liền dỗ dành: “Nguyệt nhi, chuyện này e là không được. Buổi phán xử này sao có thể thiếu người bị hại là nàng được! Kiên nhẫn chút nha, Nguyệt nhi!”

“Người bị hại? Ta sao?”_ Ly Nguyệt nghi hoặc mà có chút kinh ngạc nhìn Mặc Uyên. Nàng là người bị hại? Đùa gì vậy? Sao có thể chứ?!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hôm nay thật xui xẻo mà! Đi làm thì bị chửi, đi xe thì bị quẹt xe, về tới nhà thì lại bị mất chìa khóa mở cửa. Ly Nguyệt đen mặt nhìn trời. Đợi người ta làm chìa khóa mới cho mình xong thì trời cũng đã tối. Vì vậy, Ly Nguyệt quyết định ăn mì tôm cho nhanh. Ăn xong, nàng ngồi xem ti vi. Xem cảnh nghèo khổ của các gia đình hộ nghèo, Ly Nguyệt nhìn mà than:

“Siêng năng chăm chỉ với làm ăn,

Cơm áo gạo tiền quá khó khăn,

Vật giá leo thang, dân mệt mỏi,

Thị trường tuột dốc, chúng bắn khoăn!

Năm qua Tết đến, càng lo lắng,

Tháng lại Xuân sang, mãi nhọc nhằn,

Xéo lăm con giun rồi cũng nghèo

Không sao chịu nổi kiếp thân lân!”

Vừa than xong, ti vi liền đen ngòm không thấy gì hết. Ly Nguyệt nhìn mà khóe miệng co giật vài cái. Hôm nay nàng rút cuộc đã gặp vận cứt chó gì vậy?!... Haizz..

Ti vi hỏng, Ly Nguyệt quyết định mở máy tính ra đọc truyện. Tâm tình khó chịu, Ly Nguyệt mãi cũng không tìm thấy truyện hay để đọc, vì vậy nàng quyết định đọc lại “Tam sinh tam thế thập lí đào hoa”. Đối với truyện này, nàng thấy đọc mãi không chán, tính ra thì đây cũng là lần thứ 4 nàng đọc lại rồi. Dù vậy, truyện vẫn khiến nàng phải nhiều lần sụt sùi rớt nước mắt. Trong tất cả, nàng thích nhất nhân vật Mặc Uyên, một nam phụ với tâm hồn cao cả, một vị anh hùng, sẵn sàng hủy diệt nguyên thân của mình để cứu tứ hải bát hoang, sẵn sàng từ bỏ tình yêu của mình để thành toàn cho Bạch Thiên và Dạ Hoa được hạnh phúc. Thậm chí vì không muốn để cho Bạch Thiên, Dạ Hoa khó xử, hắn còn giấu kín tình yêu của mình không cho ai biết. Cuối cùng cô độc tại Côn Luân Khư. Thật đáng buồn a! Tình yêu đơn phương thật đáng thương!

Có lẽ, theo quan điểm của người khác thì hành động của Mặc Uyên thật ngu ngốc. Cứu tứ hải bát hoang thì sao chứ, cuối cùng chẳng qua là đòi lấy

được cái kính ngưỡng, cảm thán của người đời, ngoài ra, chẳng có gì cả. Mà danh lợi thì chẳng ăn được, uống được, ngửi được, thậm chí nó cũng chẳng đem lại hạnh phúc cho hắn. Còn về mặt tình yêu, yêu mà lại không chủ động theo đuổi thì mãi mãi cũng không có được hạnh phúc cho bản thân. Thử xem nam phụ trong các truyện khác xem, nam phụ người ta tuy không phải đẹp trai nhất, cũng không giỏi giang nhất nhưng người ta dám yêu dám hận a! Ít nhất, người ta dám đối mặt với chính tình yêu của mình. Đó mới chân chính là biểu hiện của một người bình thường có thất tình lục dục. Mặc Uyên thì sao, đẹp trai, tài giỏi nhưng lại đi ngược lại. Hắn là người chứ không phải thiên thần, là người thì ai cũng phải có khuyết điểm và cũng phải có chút ích kỉ của riêng mình. Mặc Uyên thì lại quá hoàn mĩ, hoàn mĩ đến mức khiến người đọc thấy đau lòng a!

Nếu nàng là Mặc Uyên, thì nàng chưa chắc đã có thể hi sinh nguyên thân vì tứ hải bát hoang nhưng nàng cũng sẽ giấu kín tình yêu của mình vì nàng cũng chẳng thích một tình yêu cưỡng cầu. Nàng thích một tình yêu mà người tình ta nguyện, hơn nữa, cho dù nói ra thì cũng chẳng thể thay đổi sự thật Bạch Thiên yêu Dạ Hoa mà chỉ khiến cho cả ba rơi vào tình cảnh khó xử. Chỉ bằng không nói còn tốt hơn. Chỉ là... Ông trời à! Ngài có cần như vậy không? Chẳng lẽ hôm nay ta còn chưa đủ đen đủi hay sao, mà bây giờ còn mất cả điện nữa!

Cả căn phòng tối hẳn xuống, chỉ còn chút ánh sáng phát ra từ máy tính. Đang đọc đến đoạn gay cấn, máy tính của Ly Nguyệt lại sập nguồn, đen thui lại. Cả căn phòng đen thui, giờ tay không thấy năm ngón. Còn gì để nói nữa cho một ngày xui xẻo đây! Đi ngủ! Nàng không tin đi ngủ rồi còn có chuyện xảy ra...!

Và quả thật là... đã có chuyện xảy ra.

Thử hỏi, khi tỉnh dậy, nhìn thấy mình đang ở một nơi xa lạ, thậm chí cơ thể còn bị teo nhỏ thành một đứa trẻ 9 tuổi thì bạn có vui nổi không? Với nàng, tất nhiên là... Không!!!

Nhìn căn phòng cổ trang xa lạ, nhìn đôi bàn tay nhỏ xíu, Ly Nguyệt chỉ có một ý nghĩ trong đầu, đó là xuyên không, nàng đã xuyên không, còn xuyên không đến nơi nào thì nàng chẳng biết. Oh my good! Thật không thể tin nổi! Thật không ngờ trên đời lại thật sự có xuyên không.

Bỗng nhiên, một người đàn ông đẹp trai, tuấn tú xuất hiện trước mặt Ly Nguyệt và nói: “Xin chào, ngươi là Ly Nguyệt đúng không? Ta là Phụ thân của thế giới này. Rất vui được gặp mặt ngươi, Ly Nguyệt! Ta rất tiếc khi phải nói cho ngươi một sự thật”

“Phụ thân? Là tên của ngươi ư? Ngươi tại sao lại biết tên ta?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc.

“Cái này sao? Là Thiên đạo nói cho ta biết. Thiên đạo đã cho ta biết lí do cô nương đến nơi này.” _ Phụ thân nhìn Ly Nguyệt nói.

“Thiên đạo?” _ Ly Nguyệt lại tiếp tục nghi hoặc. Trước kia nàng cũng đọc nhiều truyện tiên hiệp nên có nghe tới cái từ “Thiên đạo” nhưng lại chẳng ai giải thích thiên đạo là gì.

Phụ thân vuốt cằm nghĩ nghĩ rồi nói: “Thiên đạo... cái này hơi khó giải thích đối với một người sống từ thế giới khác như ngươi. Nói thế này đi, Thiên đạo là một thứ vô hình, vô sắc, vô vị, không tình cảm, chính nó là thứ cấu tạo nên thế giới, quy định thế giới, tạo ra các pháp tắc của thế giới như con người thì có: Sinh, lão, bệnh, tử; thất tình lục dục, v..v.. Ly Nguyệt, ngươi hiểu rồi chứ?”

“Ừm. Nhưng tại sao ta lại đến nơi này?” _ Ly Nguyệt tò mò đã hiểu nhưng vẫn có điều nghi vấn.

“Haizz.. Chuyện này cũng là do... Năm xưa, vào ngày ngươi được sinh ra, thế giới của ta xảy mất ổn định, Thiên đạo quyết định đưa ngươi đến Trái đất sinh sống. Sau này, vì ngươi vốn không phải thuộc về Trái đất nên Thiên đạo ở thế giới đó dần dần loại bỏ ngươi. Chắc ngươi cũng biết gần đây ngươi luôn gặp chuyện không may nhỉ? Để tránh Trái đất loại bỏ ngươi hoàn toàn, Thiên đạo của thế giới này đã đưa ngươi trở về đúng nơi ngươi thuộc về. Nói đúng ra, Ly Nguyệt, ngươi thuộc về thế giới này. Thế giới này mới là nơi sinh ra ngươi.” _ Phụ thân ôn tồn.

Ly Nguyệt trầm mặc tiếp nhận sự thật một lúc rồi nhìn Phụ thân hỏi: “Như vậy... gia đình của ta là giả sao? Vậy hôm nay ta đến nơi này, ở thế giới kia không còn ta nữa thì gia đình ta sẽ ra sao?”

“Cha mẹ ngươi đã nhặt nuôi ngươi, bởi họ không có con. Sau khi ngươi biến mất ở thế giới đó thì tất cả những người quen biết ngươi đều sẽ mất đi kí ức về ngươi, giống như khi ngươi chưa từng tồn tại.” _ Phụ thân nhìn về phía xa nói.

Ly Nguyệt nghe vậy liền cảm thấy đau nhói trong lòng, cổ họng nghẹn lại. Sẽ chẳng còn ai nhớ tới nàng nữa! Đáng buồn làm sao!

Ly Nguyệt nở nụ cười tự giễu rồi nói nhỏ: “Ha.. Ha..! Vậy bao lâu nay mình cố gắng làm việc vì cái gì chứ! Sự cố gắng của nàng đổi lại được cái gì chứ! Được sự quên lãng sao!!”

Bỗng nhiên, Ly Nguyệt nhớ ra: “Vậy cha mẹ ta ở thế giới này là ai?”

“Ly Nguyệt, thật ra thì ngươi... Haizz!.. Ngươi không có cha mẹ. Người tạo ra ngươi chính là Thiên đạo. Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi phải tự sinh tự diệt trong thế giới này đâu. Ta sẽ dạy ngươi cách tu luyện thành tiên, giúp ngươi thích ứng với thế giới này, coi như đây là cách để ta trả ơn cho Thiên đạo đi.” _ Phụ thân thờ dãi nói.

“Cảm ơn ngài, Phụ thân.” _ Ly Nguyệt chân thành nói nhưng ánh mắt nàng đượm nét buồn rầu. Thiên đạo tạo ra nàng ư? Thật không thể tin nổi! Không biết cuộc sống của nàng sau này sẽ thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Sau 1 tháng, kể từ khi đến thế giới này, thông qua lời kể của Phụ thần, Ly Nguyệt biết mình đã xuyên không tới một thế giới tiên hiệp. Và trong một lần Phụ thần lỡ miệng nói về con trai hần, nàng phát hiện thế giới này chính là thế giới trong truyện “Tam sinh tam thế thập lý đào hoa” nàng đã đọc trước đó. Thế giới này gồm Thiên tộc, Thanh Khâu, Ma tộc, Dực tộc. Nhưng quan hệ giữa Ma tộc và Thiên Tộc hình như không được tốt lắm. Nếu nàng nhớ không nhầm thì cũng vì cuộc chiến tranh giữa Thiên tộc và Ma tộc mà Mẫu thân và Phụ thần đều lần lượt trở về với hôn độn. Rồi từ đó Bạch Thiên, Dạ Hoa mới lần lượt ra đời.

“Ly Nguyệt!! Ngươi lại mất tập trung, chép phạt 200 lần trận pháp đồ cho ta!” _ Phụ thần anh minh thần võ nhìn thấy Ly Nguyệt ngồi ngẩn người trong lúc học liền bức mình nói. Hần buồn bức xoa thái dương.

Nàng thật sự là con của Thiên đạo sao? Nếu không phải do chính Thiên đạo chỉ điểm, thì hần thật sự khó mà tin được. Đường đường là con của Thiên đạo mà thiên phú lại... Thật khó mà nói nên lời! Haizz.. Không biết quyết định dạy cách tu tiên cho nàng là đúng hay sai đây?

Ly Nguyệt giật mình hồi tỉnh, nghe thấy lời Phụ thần nói mà bĩu môi, phồng má: “Phụ thần, có thể đổi sang chép phạt cái khác không? Ta học thuộc hết các trận pháp rồi.”

“Học thuộc mà không thi triển được thì còn nói làm gì! Mau chép phạt cho ta!” _ Phụ thần giật giật khóe miệng, lắc đầu nói.

“Ngài!! Độc ác quá đi!” _ Ly Nguyệt uất ức. Tức mà không nói lại được.

Nàng ỉu xù ngồi chép phạt. Phụ thần thấy vậy đắc ý rồi đi.

- - - - -

Vào một đêm trăng sáng vàng vạc, sao sáng đầy trời, sau n lần thử nghiệm dẫn khí nhập thể thất bại thảm hại, Ly Nguyệt nhìn trời mà than: “Rốt cuộc thi đan điền là cái gì đây? Nhập khí đan điền thì như thế nào a?! KHÓ QUÁ ĐI!!!”

Và cuối cùng, sau 2 năm học tập và khổ cực rèn luyện, Ly Nguyệt đã thành công dẫn linh khí nhập đan điền. Ly Nguyệt sung sướng hét lên: “Phụ thần, ta thành công rồi! Thành công rồi!!”

“Đừng vui mừng quá sớm! Nó cũng chỉ là bước khởi đầu trong quá trình tu luyện thành tiên mà thôi! Ngươi sẽ còn phải tu luyện nhiều lắm!” _ Phụ thần tạt cho Ly Nguyệt một gáo nước lạnh làm nàng hệt hăng.

“Ta biết rồi!” _ Ly Nguyệt ỉu xù nói nhỏ, đi ra ngoài trời tập kiếm pháp.

Phụ thần thấy vậy lắc đầu rồi đi. Thật không biết đến lúc nào hần mới có thể kết thúc tháng ngày đi đi về về này. Người không biết còn tưởng hần nuôi dưỡng tiểu thiếp ở bên ngoài. Thân phận của Ly Nguyệt thật sự khó mà nói rõ cho người khác được, nếu không sẽ kéo theo một đống rắc rối. Huống chi nàng còn chưa có năng lực đề tự bảo vệ bản thân. Haizz.. Cuối cùng, người khó xử cũng là hần a!

- - - - -

Nhìn Phụ thần lén lút trở về nhà, Mặc Uyên nhủ nhủ mảy. Hần thật không hiểu phụ quân đang làm chuyện gì mà cứ phải lén lút đi đi về về. Thậm chí cũng không còn nghiêm khắc chỉ dạy cho hần như trước. Nếu lúc trước hần thi triển pháp thuật mới cho dù thành công hay thất bại, phụ quân cũng chưa bao giờ hài lòng, thì bây giờ lại ngược lại, thậm chí còn hay khen hần thiên phú tốt, tư chất thông minh thế này thế nọ. Liệu có phải là có liên quan đến việc phụ quân thường xuyên lén lút rời nhà đi?

“Xem ra, ta phải mượn pháp khí của mẫu thân để lén tìm hiểu chuyện này mới được. Nếu phụ quân đã không muốn cho ta và mẫu thân biết thì ta cũng nên giấu chuyện này với mẫu thân, để tránh người lo lắng.” _ Mặc Uyên trầm ngâm nói nhỏ.

Và cuối cùng thì hần cũng phát hiện ra bí mật của phụ quân. Thì ra phụ quân đang dạy phương pháp tu tiên cho một phạm nhân. Chỉ là hần vẫn không biết tại sao phụ quân lại phải dạy tu tiên cho phạm nhân đó? Phạm nhân đó và phụ quân có quan hệ gì?

Để làm rõ nghi vấn trong lòng, Mặc Uyên đợi Phụ thần rời đi rồi mới bắt đầu tiến đến ngôi nhà Ly Nguyệt ở và dò hỏi.

“Có người không? Cho ta xin chút nước uống được không?” _ Mặc Uyên viện có tiến tới gần.

Ly Nguyệt kinh ngạc đi mở cửa. Nàng thật không ngờ nơi này cũng có người khác sống bởi nơi này rất hoang vu. Nhìn cậu bé trước mặt cao hơn nàng một cái đầu, Ly Nguyệt giật giật khóe miệng. Sao hần còn nhỏ tuổi mà đẹp trai thế?! Mà hình như thế giới này toàn người đẹp hay sao ý?

“Ngươi là ai? Sao lại tới đây?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc.

Mặc Uyên nhìn thấy cô bé trước mặt mà ngẩn người quên luôn cả trả lời. Trong mắt hần, Ly Nguyệt tựa như một tiểu tinh linh trong sáng, ngây thơ không

hiểu sự đời.

Ly Nguyệt thấy Mặc Uyên chỉ nhìn mình không nói liền lấy tay khua khua tay trước mặt Mặc Uyên. Mặc Uyên giật mình hồi tỉnh: “Xin lỗi đã thất lễ. Ta là Tuyên Mặc. Lúc đi ngang qua đây thấy hơi khát nước nên ta mới xin cô nướng cho chút nước uống.”

“À! à, hóa ra là vậy. Ngươi có muốn vào ngồi nghỉ một lát không?” _ Ly Nguyệt hào phóng mời khách.

“Ta có thể sao?” _ Mặc Uyên vui sướng trong lòng vì cá đã mắc câu nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ nghi ngại.

Ly Nguyệt đưa tay tỏ ý mời Mặc Uyên vào nhà. Nhìn cách sắp xếp đồ đạc trong phòng, Mặc Uyên thấy có chút mới lạ và độc đáo, rất khác với cách sắp xếp phổ biến của mọi người. Cả căn phòng thoang thoảng hương hoa nhài khiến tinh thần Mặc Uyên thư giãn hẳn ra.

“Ngươi đợi một chút, ta đi pha ấm trà mới.” _ Nói xong, Ly Nguyệt đi lấy trà để pha.

“Vậy làm phiền cô nướng.” _ Mặc Uyên nhàn nhạt nói.

- - - - -

“Để ngươi đợi lâu rồi, trà của ngươi nè.” _ Ly Nguyệt đưa cho Mặc Uyên một cốc trà.

Mặc Uyên tiếp nhận cốc trà, lịch sự nói: “Không có chi! Cô nướng có thể cho ta ở lại nghỉ một lát là ta đã mãn nguyện rồi, hưởng chi còn được uống trà do cô nướng pha.”

Uống một ngụm trà, Mặc Uyên nhắm mắt lại cảm nhận hương trà. Vị ngọt thanh và mùi thơm mát của trà khiến cổ họng của Mặc Uyên cảm thấy thật thoải mái.

“Rất ngon. “

“Tuyên Mặc, ngươi thấy ngon thật sao?!” _ Ly Nguyệt trông mong nhìn Mặc Uyên.

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh đang chờ đợi câu trả lời, Mặc Uyên thấy có chút xao xuyến trong lòng. Thật là một tiểu cô nương đáng yêu!

“Thật sự rất ngon. Trà có vị ngọt nhưng lại không ngấy, mùi hương thanh mát khiến người uống giải nhiệt trong người, tinh thần trở nên tỉnh táo. Phải rồi, cô nướng tên là gì?”

Nghe thấy lời khẳng định của Mặc Uyên, Ly Nguyệt vui sướng nở nụ cười thật tươi. Ha ha.. Cuối cùng cũng có người khen trà của ta ngon!

“Ta tên là Ly Nguyệt. Ngươi là người đầu tiên khen nó ngon đó, cảm ơn!” _ Ly Nguyệt cười nói.

Mặc Uyên thấy nàng cười như hoa nở liền ngẩn người nhìn. Nhận ra bản thân lại mất tập trung, Mặc Uyên ảo não trong lòng. Mình bị sao vậy?

“Lúc này, trước khi đến đây, ta thấy có một vị thượng thần từ nơi này đi ra, người đó là người thân của Ly Nguyệt cô nướng sao?” _ Mặc Uyên tỏ ý tò mò hỏi thực chất là dò hỏi thông tin.

“À, người đó sao? Là một vị bằng hữu của ta, ngươi biết người đó sao?” _ Ly Nguyệt thần nhiên nói, không hề nhận ra ánh mắt khác thường của Mặc Uyên khi nói về Phụ thân.

Mặc Uyên nghe vậy liền nói dối không chớp mắt: “Ta không biết vị đó. Chỉ là ta thấy cô nướng là một người phạm mà lại quen với một vị thượng thần nên thấy lạ thôi.”

“Cũng phải ha...!” _ Ly Nguyệt gượng cười có chút bất đắc dĩ, có chút chột dạ. Mong là hẳn đừng có nghi ngờ gì. Cái thân phận đặc biệt này của nàng dễ khiến cho người ta nảy sinh lòng tham mà lợi dụng nàng, hoặc vì ghen ghét mà hại nàng. Haizz...

Thấy nụ cười gượng ép của Ly Nguyệt, Mặc Uyên hẳn nghĩ nàng và phụ quân quen biết nhau trong tình cảnh bất đắc dĩ, vì thế hẳn thấy có chút hối hận khi hỏi nàng chuyện này khiến nàng nhớ lại thứ không nên nhớ. Nhưng Mặc Uyên nào có biết Ly Nguyệt cười gượng ép vì cái thân phận phức tạp của mình.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bầu không khí trở nên im lặng đến kì quái sau câu hỏi của Mặc Uyên. Mặc Uyên đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, xóa đi bầu không khí này: “Khụ! Cái kia..

Xin lỗi, ta khiến cô khó xử rồi. Hôm nay cảm tạ Ly Nguyệt cô nương đã cho ta lần lại nghỉ ngơi, cũng đến lúc ta phải trở về rồi. Cáo từ.”

Mặc Uyên nói xong liền chấp tay, gật đầu với nàng một cái rồi thuận di đi mất. Ly Nguyệt chưa kịp phản ứng nói gì thì Mặc Uyên đã đi mất khiến Ly Nguyệt ngơ ngác nhìn.

Thật ra thì nàng cũng không khó xử a! Thậm chí nàng còn thấy thoải mái hơn vì được giải tỏa cảm xúc của mình. Bao lâu nay, ngoài Phụ thần thì cũng chỉ có một mình nàng, nhiều lúc rất buồn chán a! Bây giờ có một người để nói chuyện, thì mới nói được chút xú đã đi mất tiêu rồi.

Ly Nguyệt chán nản lắc lắc đầu.

Kể từ ngày đó, Mặc Uyên cũng không trở lại gặp Ly Nguyệt. Đối với hắn mà nói thì hắn cũng chẳng có lý do gì để đi gặp nàng cả, vì hắn và nàng cũng chỉ là hai người xa lạ. Cũng kể từ hôm đó, trong đầu hắn thường hiện ra khuôn mặt của Ly Nguyệt khi nàng cười tươi, khi nàng cười gượng ép, bắt đặc đi. Hắn không biết vì sao mình lại như vậy. Thậm chí vì chuyện này mà hắn hay mất tập trung trong lúc tu luyện. Mà đối với một vị tiên mà nói thì việc mất tập trung là vô cùng nguy hiểm. Vì vậy, hắn quyết định bế quan trấn chỉnh bản thân.

3 vạn năm sau, vẫn căn nhà gỗ đó, Ly Nguyệt giờ đây đã trở thành một cô nương xinh đẹp, một vẻ đẹp thanh thuần, trong sáng chứ không sắc sảo như Bạch Thiên Thanh Khâu. Nhìn bề ngoài, Ly Nguyệt giống như một thiếu nữ 15, 16 tuổi. So sánh với lúc nàng 9 tuổi thì đúng là một trời một vực. Nếu lúc trước nàng là trông giống một tiểu tinh linh thì bây giờ nàng chính là một đại mỹ nữ hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Vẻ đẹp của nàng khiến người ta không nhớ làm tổn thương dù chỉ một cọng tóc.

Một vạn năm trước, Ly Nguyệt thành công phi thăng thành một tiểu tiên, cũng từ đó, Phụ thần vui vẻ kết thúc công việc dạy học. Sau này Ly Nguyệt có thành thượng thần không cũng là tự nàng nỗ lực. Cũng từ đó, Phụ thần cũng không còn thường xuyên đến thăm Ly Nguyệt vì việc cứ lén lút đi đi về về, lại còn phải tránh người khác nghỉ ngơi nên cũng rất mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Suốt mấy vạn năm qua, vì để có thể phi thăng thành tiên và bảo đảm an toàn cho Ly Nguyệt, Phụ thần chưa từng cho Ly Nguyệt đi bất cứ đâu, bây giờ nàng đã thành tiên nên nàng có thể tự do đi lại khắp nơi. Vì thế, Ly Nguyệt quyết định đến nhân gian chơi một chút.

Nhìn cảnh sắc đơn sơ mà nguyên thủy trước mặt, Ly Nguyệt mới nhớ ra lúc này con người vẫn còn trong thời kì nguyên thủy. Nhưng cũng phải công nhận rằng thiên nhiên thời nguyên thủy rất hào hùng. Về sau, khi con người tiến hóa hoàn toàn thì những cảnh sắc đẹp đẽ này sẽ dần mất đi, thay vào đó là những đền đài cung điện tráng lệ nhân tạo.

Lúc này, tại Côn Luân Khư, Mặc Uyên đứng trên đỉnh núi lạnh nhạt nhìn ra xa. Mấy vạn năm qua, Mặc Uyên cũng trở thành một thiếu niên tuấn mĩ, trở thành đối tượng mà vạn thiếu nữ thầm mơ ước. Nhìn bề ngoài trông hắn cũng chỉ 17, 18 tuổi là cùng nhưng thực chất cũng đã hơn 7 vạn tuổi. 2 vạn năm trước, hắn thành công phi thăng thượng thần, trở thành một trong những vị thần phi thăng sớm nhất. Tuy được nhiều người ngưỡng mộ nhưng hắn cũng chẳng thấy gì là vui vẻ bởi hắn luôn thấy mình thiếu mất cái gì đó. Một thứ rất quan trọng nhưng hắn lại không biết đó là gì.

“Ta vẫn luôn thắc mắc rốt cuộc con đã trải qua kiếp nạn phi thăng là gì mà khiến cho con ngày càng trở nên lạnh lùng?” _ Phụ thần đột nhiên xuất hiện bên cạnh Mặc Uyên hỏi.

“Phụ quân, trước kia con đã nói với người là con không biết rồi mà.” _ Mặc Uyên lạnh nhạt nói.

Phụ thần liếc mắt nhìn sang con trai mình: “Ta còn tưởng lúc đó con giấu ta nên mới nói là không biết. Cũng thật kì lạ, chính mình đã trải qua mà con còn không biết kiếp nạn của mình là gì. Điều này khiến ta chịu thua con rồi đó. Thế này đi, con nói cho ta biết trong lúc phi thăng, con đã nhìn thấy gì, cảm giác lúc đó là gì?”

Mặc Uyên nhũm mày nghĩ rồi nói: “Phụ quân, lúc đó con nhìn thấy rất nhiều hình ảnh, lúc thì là hình ảnh của một tiểu cô nương mặc y phục lam đang cười, lúc thì thấy một cô nương y phục lam đang đánh đàn, lúc thì là hình ảnh cô nương đó ngã xuống tru tiên đài, đất trời rung chuyển, từng đợt thiên lôi không ngừng đánh vào người nàng, lúc lại là hình ảnh cô nương đó dùng xa lạ ánh mắt nhìn mọi người xung quanh.”

Phụ quân nghe vậy, trong lòng liền chợt nghĩ đến Ly Nguyệt. Hắn nhớ Ly Nguyệt thường mặc y phục màu lam và cũng chỉ có nàng mới có thể khiến đất trời rung chuyển. Có lẽ trong tương lai, nàng sẽ gặp nguy hiểm nào đó mà khiến cho Thiên đạo tức giận. Nhưng mà tại sao Mặc Uyên lại thấy những hình ảnh về Ly Nguyệt? Chẳng lẽ về sau Mặc Uyên sẽ quen biết Ly Nguyệt? Nhưng điều này cũng không hẳn là đúng, vì nếu về sau mới gặp Ly Nguyệt thì tại sao lại thấy hình ảnh lúc nhỏ của Ly Nguyệt? Ly Nguyệt bây giờ cũng là một thiếu nữ rồi mà.

Mặc Uyên nghi hoặc nhìn: “Phụ quân?”

Phụ thần hồi tỉnh, dùng ánh mắt nghiền ngẫm về phía Mặc Uyên: “ Những hình ảnh đó của con có lẽ là báo hiệu tương lai. Đúng rồi, con nói có thấy một tiểu cô nương mặc y phục lam đang cười, con đã từng gặp tiểu cô nương đó sao?”

Mặc Uyên nghe vậy có chút chột dạ, 3 vạn năm trước đúng là hắn đã từng vì hành động lén lút của phụ quân mà bí mật đến gặp nàng. Nhưng việc này phụ quân không nói cho hắn biết, hắn không thể nào nói là đã gặp nàng được, nếu không phụ quân sẽ biết hắn lén lút đi theo người để gặp mặt Ly Nguyệt.

Mặc Uyên tỏ vẻ khẳng định: “Con cũng chưa từng gặp tiểu cô nương đó.”

Lời phủ nhận của Mặc Uyên khiến cho Phụ thần càng thấy khó hiểu.

(Thật kì quái, nếu Mặc Uyên chưa bao giờ thấy Ly Nguyệt thì tại sao lại thấy hình ảnh của nàng lúc nhỏ? Hay là Mặc Uyên con hán không chỉ thấy được tương lai mà còn thấy được quá khứ? _ Phụ thần trầm nghĩ)

“Mặc Uyên, khi con thấy những hình ảnh đó, con có cảm giác gì?” _ Nhớ tới kiếp nạn phi thăng của nhi tử mình, Phụ thần hỏi.

Cảm giác lúc đó sao? Mặc Uyên lăm vào dòng hồi tưởng.

“Phụ quân, cảm giác lúc đó con thấy hơi khó hiểu. Con không biết tại sao lại thấy vui vẻ khi cô ấy cười, thấy đau nhói khi thấy nàng bị thiên lôi đánh, thấy bất lực, không cam lòng khi nàng ấy dùng ánh mắt xa lạ đó?” _ Mặc Uyên mơ hồ nói.

Phụ thần nghe mà thấy hắc tuyến nổi lên. Trời ạ! Hán không ngờ nhi tử thiên tài của hán thông minh một đời mà cái điều cơ bản này cũng không biết! Lúc trước hán còn tưởng sau này Mặc Uyên sẽ chẳng bao giờ dung động trước bất cứ cô nương nào. Xem ra hán đã suy đoán sai, nhi tử của hán cuối cùng cũng là một người đàn ông bình thường, có đủ thất tình lục dục, chỉ là chỉ số tình cảm này thật sự thấp đến nỗi mà ngay cả chính mình đã rung động cũng không biết. Hán có chút lo lắng, với trình độ này của Mặc Uyên, không biết có lấy được tâm nhà người ta không nữa!? Chỉ là Mặc Uyên còn chưa gặp Ly Nguyệt mà đã có cảm giác này, sau này mà gặp được nàng, chẳng phải sẽ là trao luôn tim cho người ta hay sao! Nhưng cũng phải công nhận, nhi tử của hán có con mắt thật tốt, lại nhìn chúng con của Thiên đạo.

“Khụ! Mặc Uyên, con thật sự là... Đúng là thông minh một đời lại hồ đồ một khác. Nếu ta không nói, chắc sau này con cũng chẳng hiểu, thôi thì cho con biết sớm một chút cũng không sao! Thật ra, kiếp nạn phi thăng lúc đó của con chính là tình kiếp, nói đúng hơn chính là con đã rung động với vị cô nương kia. So với những vị thần khác thì tình kiếp của con còn nhẹ nhàng đấy! Như những người khác thì người ta đã đau khổ đến chết đi sống lại rồi. Nhân sinh mỗi người thật đúng là khác biệt, có người tính cách chẳng khác gì khúc gỗ thì trải qua tình kiếp lại nhẹ nhàng như không, có người sống tình nghĩa sâu sắc thì lúc trải qua tình kiếp lại đau khổ muốn sống không được, muốn chết không xong. Thôi, con tự liệu đi.” _ Phụ thần nói xong liền trở về phòng với Mẫu thần.

Mặc Uyên ngẩn người đứng đó sau khi nghe Phụ thần nói xong.

“Hóa ra là vậy. Tình kiếp sao? Hóa ra cảm giác khi đó là rung động sao! Và hóa ra thứ ta luôn cảm thấy thiếu hụt là nó sao?” _ Mặc Uyên nhìn ra xa nói nhỏ...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sau khi thăm thú hết nhân gian, Ly Nguyệt trở về nhà tiếp tục tu luyện, hoàn toàn không hề biết một vị thượng thần nào đó đã có những rung động ban đầu với nàng. Sau chuyến đi xuống phạm giới lần này, Ly Nguyệt đột nhiên nhận thức ra một số vấn đề, vì thế nàng quyết định bế quan.

1 vạn năm, sau khi cuộc chiến giữa Thiên tộc và Ma tộc kết thúc được 3 ngày, trong phòng, Ly Nguyệt mỉm cười mở mắt ra. Duỗi người, vươn vai hoạt động các khớp, khởi động cơ thể xong, Ly Nguyệt đi ra ngoài nhìn mọi thứ xung quanh, nàng cảm thán: “Thật không ngờ, sau khi bế quan 1 vạn năm xong, cảnh sắc xung quanh nơi này lại thay đổi nhiều như vậy. Những cây ta trồng giờ đã trở thành đại thụ rồi. Thật đáng tiếc, cả vườn hoa hướng dương của ta đều bị cỏ dại chiếm cứ mất rồi. Xem ra, sắp tới phải bận rộn rồi đây!”

Trong suốt 1 vạn năm bế quan, Ly Nguyệt đã đạt đến cảnh giới mới. Tuy chưa chịu lời kiếp phi thăng, nhưng cũng rất nhanh thôi là nàng sẽ thành thượng tiên.

Cũng trong một vạn năm này, chiến tranh giữa Thiên tộc và Ma tộc đã nổ ra khi mâu thuẫn đạt đến đỉnh điểm. Trong trận chiến này, tuy rằng Ma tộc bị diệt nhưng Thiên tộc cũng tổn thất nặng nề. 13 vị viễn cổ thần tộc đều lần lượt trở về hỗn độn, Mẫu thần và Phụ thần vì muốn vá lại cột trụ trời mà tổn hại nguyên thần. Mẫu thần vốn đang mang thai lại bị tổn hại nguyên thần nên đã trở về hỗn độn trước. Phụ thần bây giờ cũng chỉ còn là ngọn đèn lay lắt sống qua ngày. Mặc Uyên có công lớn trong việc diệt Ma tộc nên được người đời xưng là chiến thần. Tuy nhiên dù tu vi có cao siêu đến đâu thì việc đấu với đội quân Ma tộc hùng mạnh cũng khiến Mặc Uyên bị thương. Tất cả chuyện này, Ly Nguyệt đều mặc nhiên không biết gì.

Ngày hôm sau, trong lúc đang nhổ cỏ trong vườn, Ly Nguyệt phát hiện một thiếu niên bị thương nằm ngất ở đó. Nàng cảm thán: “Lúc rảnh rồi thì rảnh đến mức phát chán, bây giờ bận rộn thì lại bận đến mức tối mắt tối mũi. Ông trời là thấy nàng chưa đủ bận bịu hay sao mà lại phải xuống một nam thần mê hoặc lòng người thế này! Nhìn người này trông thật quen, nàng đã từng gặp rồi sao?”

Nhìn đôi tay đầy đất cát của mình, rồi lại nhìn sang thiếu niên nằm ngất trước mặt, Ly Nguyệt phân vân không biết nên rửa tay trước rồi mới cứu người hay là kéo người vào nhà trước rồi mới rửa tay. Thật ra thì y phục của thiếu niên kia cũng dính đầy máu rồi, cho dù có dính thêm đất cát nữa thì chắc cũng chẳng khác gì. Vẫn là cứu người là quan trọng, vật chất chỉ là mây bay, cùng lắm thì nàng tặng cho người ta một bộ y phục mới là được.

Vì vậy, Ly Nguyệt kéo mũ nam này vào nhà trị thương trước. Bắt mạch một hồi, nàng không phát hiện nam nhân này bị nội thương mà chỉ mất máu quá

hiều cộng với tinh thần sa sút mà ngất đi. Thôi thì cho hấn uống hai viên bổ huyết đan là được. Nhưng mà chuyện băng bó vết thương thì... phải làm sao đây?! Hấn là nam a! Không băng bó có được không? Nhưng mà... Không băng bó cầm máu nhờ hấn chảy hết máu rồi chết thì sao? Một nữ nam như vậy, nếu chết thì tiếc lắm! Mồ!! Đành phải phi lễ với người thôi! Đừng có trách ta đây!

Ly Nguyệt bất chấp đồ bưng mặt để băng bó vết thương cho thiếu niên kia. Nàng cảm thấy thời gian trôi qua sao chậm quá vậy! Chậm đến mức nàng muốn chui xuống hố cũng không được. Nàng cảm thấy cuộc đời nàng không còn gì xấu hổ hơn chuyện này. Tội lỗi, tội lỗi quá!

15 phút sau:

“Xong rồi! Thời khắc dày vò cuối cùng đã qua. Haa..”_ Ly Nguyệt lau đi mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, mua y phục mới cho tên này thì đơn giản rồi. Vì để tạ lỗi chuyện nhìn thấy thứ không nên nhìn, nàng cảm thấy nên mua cho hấn một bộ à không hai bộ y phục thật đẹp. Không biết hấn thích màu gì nhỉ? Tử y, hắc y, bạch y, lục y, hay lam y? Hmm, nam thì chắc thường thích tử y, hay mình mua một bộ tử y, một bộ bạch y nhỉ? Tử y quý phái, bạch y thì phiêu dật như tiên. Ách quên, hấn vốn là thần tiên. Cứ vậy đi...

Đặt hai bộ y phục lên bàn xong, Ly Nguyệt lại tiếp tục đi nhổ cỏ, sửa sang lại vườn hoa của mình. Lần này nàng quyết định sử dụng phép thuật để sửa cho nhanh, chứ nếu cứ lao động chân tay không, chẳng biết đến bao giờ mới xong!

3 ngày sau, trong phòng, Mặc Uyên nhíu mày tỉnh lại. Nhìn căn phòng xa lạ, hấn đoán mình đã được người khác cứu. Chậm rãi đứng lên, Mặc Uyên liền nhìn thấy một tờ giấy có ghi 7 chữ to đùng trên bàn: “Tỉnh lại nhớ thay y phục mới”

Với 7 chữ này, hấn thật sự không dám khen tặng. Tuy không phải quá xấu nhưng cũng cách từ “đẹp” một khoảng khá xa. Hấn đoán người cứu hấn là một nam nhân. Chỉ là Mặc Uyên đã đoán nhầm, người cứu hấn vốn không phải nam mà là nữ. Không sai, người Ly Nguyệt cứu không phải ai khác, mà chính là Mặc Uyên, vị chiến thần lừng lẫy tứ hải bát hoang.

Khoác lên người bộ y phục màu tím xong, Mặc Uyên đi ra ngoài nhằm cảm tạ người đã cứu mình thì hấn phát hiện mình đã đoán nhầm. Người cứu hấn là một cô nương.

Ly Nguyệt lúc này đang quay lưng lại với Mặc Uyên nên nàng vẫn chưa biết Mặc Uyên đã tỉnh, vẫn cặm cụi thi triển thuật gọi mưa.

“Cảm tạ cô nương đã cứu ta.”_ Mặc Uyên trịnh trọng thi lễ.

Ly Nguyệt bây giờ mới phát hiện có người đứng sau lưng mình, liền đứng dậy quay người lại nhìn: “A! Thượng thần tỉnh lại rồi sao? Cứu người là chuyện nên làm mà, thượng thần không cần đa lễ như vậy.”

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Ly Nguyệt, Mặc Uyên liền kinh ngạc, tim đột nhiên đập chệch nhịp, ngẩn người.

Là nàng ấy! Là người đã xuất hiện trong tình kiếp của hấn. Cũng là người mà phụ quân đã dạy cách tu tiên lúc trước. Nhưng hình như nàng không còn nhận ra hấn. Dù sao thì lần gặp mặt đầu tiên cũng cách bây giờ mấy vạn năm, huống chi khuôn mặt của hấn đã thay đổi nhiều, nàng không nhận ra cũng phải. Nhiều năm không gặp, nàng đã trở thành một cô nương xinh đẹp, động lòng người rồi...

Thấy Mặc Uyên không nói gì mà chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, khiến nàng thấy nghi hoặc, quơ quơ tay trước mặt Mặc Uyên: “Thượng thần, không sao chứ?”

“Ta không sao, xin lỗi đã thất lễ.”_ Mặc Uyên giật mình trở lại bình thường, hơi mất tự nhiên nói.

Ly Nguyệt mỉm cười xua xua tay: “Không có chi, nhiều khi ta cũng hay ngẩn người lắm! Đúng rồi, thượng thần cứ gọi Ly Nguyệt là được. Ngài mới tỉnh lại, không nên ở ngoài này hứng gió, chúng ta vào nhà thôi!”

“Hào.”_ Mặc Uyên gật đầu rồi đi vào nhà.

- - - - -

“Thượng thần uống ly trà cho ấm bụng.”_ Ly Nguyệt vận khí làm nóng ấm trà rồi rót cho Mặc Uyên một cốc.

“Đa tạ.”_ Mặc Uyên tiếp nhận chén trà. Ngửi một chút, hấn nhận ra đây là trà hoa nhài. Có vẻ như nàng rất thích loại trà này.

Ly Nguyệt cũng thường thức một chén: “Thượng thần, ngài có thể cho ta biết tên được không?”

“Ta là Mặc Uyên, cô nương gọi ta là Mặc Uyên là được, cứ gọi là thượng thần hoài thật khiến ta không quen.”_ Nghe nàng cứ gọi là thượng thần khiến hấn cứ thấy xa cách sao ấy! Đó là gì nhỉ? Là cảm giác buồn bực sao?

Ly Nguyệt nghe xong liền xuýt chút nữa thì sặc nước miếng. Nàng nghe không nhầm chứ!? Người nàng cứu cư nhiên là Mặc Uyên chiến thần, con trai của Phụ thần! Hơn nữa, hấn sao lại muốn nàng gọi hấn là Mặc Uyên, không muốn bị gọi là thượng thần? Hấn sẽ không phải bị ám đầu đi? Nàng và hấn cũng vừa mới gặp mặt a! Bảo người xa lạ gọi tên mình, lại không gọi là thượng thần, hấn đầu óc bị nước vào sao? Hấn tiếp xúc với bao người, thậm chí là tiểu bối, chẳng lẽ cũng muốn người ta gọi thẳng tên hấn? Điều này thật kì quái, không giống trong nguyên tác nha!

Ly Nguyệt nhìn chằm chằm Mặc Uyên, ngập ngừng hỏi: “Thượng thần thật sự muốn ta gọi ngài là... Như vậy không hợp cho lắm! Ta địa vị không bằng

ngài, nếu gọi như vậy thì có điểm thất kính. Huống chi ta và ngài cũng không thân.”

Mặc Uyên cũng chăm chú nhìn nàng, mỉm cười hỏi: “Ly Nguyệt cho rằng thân phận địa vị không bằng ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mặc Uyên cũng chăm chú nhìn nàng, mỉm cười hỏi: “Ly Nguyệt cho rằng thân phận địa vị không bằng ta sao?”

Theo hần suy đoán thì thân phận nàng cũng không phải dạng vừa, nếu không vì sao phụ quân lại phải che giấu mọi người, bí mật dạy tu tiên cho một phạm nhân!? Đơn giản là vì không muốn mọi người biết thân phận của nàng, không muốn nàng gặp nguy hiểm. Thân phận càng cao, nguy hiểm càng nhiều, huống chi bản thân nàng cũng chưa có khả năng tự vệ.

Nghe câu hỏi của Mặc Uyên, Ly Nguyệt chột dạ một cái. Chẳng lẽ... Mặc Uyên đã biết gì đó sao? Hay là Phụ thần đã nói thân phận của nàng cho Mặc Uyên biết?

“Thân phận của ta sao có thể bằng ngài được!” _ Ly Nguyệt cười gượng nói.

Quả nhiên là vậy. Nhìn biểu hiện của nàng như vậy, hần đoán không sai. Thân phận của nàng rất đặc biệt đi.

Mặc Uyên uống một ngụm trà, điềm tĩnh nói: “Không vấn đề gì. Thân phận không bằng cũng không sao. Ly Nguyệt sau này cứ gọi ta là Mặc Uyên đi.”

“Tại sao?” _ Ly Nguyệt nghi vấn nhìn Mặc Uyên. Sao người này cứ muốn nàng gọi tên hần chứ! Nếu ở thế giới cũ thì gọi tên đúng là bình thường nhưng ở thế giới này, gọi tên còn là cách ám chỉ quan hệ thân thiết a! Nàng vừa mới gặp hần thôi, ở đâu ra quan hệ thân thiết, gần bó kia chứ!

“Ta nghĩ sau này chúng ta sẽ còn quen biết lâu dài.” _ Mặc Uyên ân ý nói.

“A!” _ Ly Nguyệt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ câu nói của Mặc Uyên. Hần nói vậy là sao? Còn nữa, quen biết lâu dài với gọi tên thì liên quan gì a?

“Thiên cơ bất khả lộ.” _ Mặc Uyên lại thốt ra một câu nữa khiến Ly Nguyệt mọc thêm mấy dấu hỏi trên đầu.

Ý gì đây? Hần có thể đoán mệnh à?

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác, tỏ vẻ nghi vấn của nàng, Mặc Uyên nở nụ cười tươi nhất trong cuộc đời khiến Ly Nguyệt ngờ ngẩn nhìn, suýt nữa thì khiến nàng gục ngã trước nụ cười đó. Hần đột nhiên cảm thấy rất chi là vui vẻ. Vẻ mặt này của nàng hảo đáng yêu!

Nếu Ly Nguyệt mà biết suy nghĩ này của Mặc Uyên thì thế giới quan của nàng chắc sụp đổ mất.

Đột nhiên, nhớ tới việc Mặc Uyên bị thương, Ly Nguyệt nghi vấn: “Thượng thần.. À không, Mặc Uyên làm sao mà bị thương vậy?”

“Chuyện này ư? Ta bị kẻ thù đánh bị thương.” _ Nhớ tới chuyện này, sắc mặt Mặc Uyên trở nên không tốt. Không biết phụ quân và mẫu phi có sao không nữa? Ma tộc đã hoàn toàn bị tiêu diệt chưa?

“Kẻ thù nào mà khiến cho thượng thần bị thương nặng như vậy?” _ Ly Nguyệt tò mò.

Nghe thấy câu hỏi này, Mặc Uyên kinh ngạc nhìn: “Ly Nguyệt không biết chuyện Ma tộc và Thiên tộc xảy ra chiến tranh sao?”

“A! Ma tộc và Thiên tộc? Ta bế quan suốt 1 vạn năm, mới tỉnh lại được vài ngày nên cũng không nghe thấy tin tức này.” _ Ly Nguyệt kinh ngạc nói. Nàng nhớ không nhầm thì lần này Thiên tộc thiệt hại rất nhiều vị thượng thần, hơn nữa... Mẫu thân và Phụ thần sẽ lần lượt ra đi. Haizz... Không biết bây giờ Phụ thần ra sao rồi?

Cứ nghĩ đến việc Phụ thần sẽ trở về hỗn độn, nàng lại cảm thấy cô đơn. Kể từ lúc đến thế giới này, người mà nàng quen biết duy nhất, thân thiết nhất là Phụ thần. Chỉ có Phụ thần mới hiểu cảm giác của nàng khi sống ở thế giới xa lạ không người thân này. Đối với nàng mà nói thì Phụ thần chính là một người bạn tri kỷ. Sau này không còn Phụ thần nữa, nàng biết phải nói tâm sự của mình với ai đây? Ai sẽ thấu hiểu nàng đây? Vì cái gì mà những người quan tâm nàng đều rời xa nàng thế? Vì cái gì!? Thiên đạo, tại sao lại tạo ra ta chứ? Ngài đã tạo ra ta thì phải có trách nhiệm với ta chứ! Không thể chăm sóc ta thì ít nhất phải cho ta một gia đình để về, một nơi để ta nương tựa chứ!! Tại sao!? Tại sao!?!...

“Ly Nguyệt, không sao chứ?” _ Nhìn Ly Nguyệt đột nhiên không nói gì, lẳng lặng rơi nước mắt, Mặc Uyên thấy trái tim mình nhói đau. Định đưa tay gạt đi nước mắt của nàng thì hần lại chợt nhớ ra chẳng có lí do gì để lau nước mắt cho nàng cả. Đối với nàng, hần chỉ là kẻ xa lạ. Mặc Uyên nắm chặt tay lại, kiềm chế hành động của mình lại.

Nghe thấy câu hỏi của Mặc Uyên, Ly Nguyệt mới nhận ra mình khóc từ lúc nào không hay. Lấy tay gạt đi nước mắt, Ly Nguyệt cười gượng nói: “Ta không sao, chỉ là đột nhiên nhớ tới một chuyện đau lòng thôi, thương.. À không, Mặc Uyên đi nghỉ đi. Thương thế ngài còn chưa khỏi.”

“Được rồi, vậy Ly Nguyệt cũng phải nhớ chú ý thân thể mình.” _ Mặc Uyên cũng không biết phải nói gì, ngập ngừng đi về phòng. Đi vài bước lại ngoái đầu lại xem nàng một lần, trong lòng hẳn không thấy yên tâm chút nào. Giờ phút này hẳn thấy hối hận khi trước kia không chịu làm quen với nàng sớm hơn. Nếu không, bây giờ hẳn có thể đường đường chính chính mà chia sẻ nỗi buồn với nàng, đường đường chính chính mà lau đi những giọt lệ kia. Đáng tiếc, quá khứ không thể thay đổi, hối hận cũng chẳng để làm gì..

Sau khi Mặc Uyên đi rồi, Ly Nguyệt cười tự giễu. Hóa ra, nàng yếu đuối như vậy. Trước kia nàng còn tự cho rằng mình mạnh mẽ lắm chứ! Thật buồn cười!

“Ly Nguyệt, mày không được yếu đuối. Thế giới này không còn ai quan tâm mày thì mày cũng không được yếu đuối để người ta thương hại. Mày phải kiên cường mà sống!” _ Ly Nguyệt tự nhủ, nói nhỏ.

- -----3 ngày sau

Nhìn Ly Nguyệt không còn đau lòng, Mặc Uyên thở phào trong lòng. Thật tốt, nàng không buồn nữa.

“Mặc Uyên, thương thế của ngài sao rồi?” _ Ly Nguyệt quan tâm hỏi.

“Nhờ có thuốc của Ly Nguyệt mà vết thương của ta đã gần khỏi rồi.” _ Mặc Uyên vui vẻ nói.

Nghe vậy, Ly Nguyệt hài lòng gật đầu: “Như vậy là tốt rồi. Phải rồi, lúc nào ngài định trở về Côn Luân Khư?”

Mặc Uyên nghe mà thấy có chút thất vọng. Nàng là có ý muốn hẳn rồi đi sao?

“Ly Nguyệt là chê ta phiền sao?”

“Không phải, không phải. Chỉ là ta định cùng ngài tới Côn Luân Khư thăm Phụ thần thôi.” _ Ly Nguyệt sững sốt giải thích.

Mặc Uyên nghe vậy tâm trạng vui vẻ trở lại. Hóa ra là vậy

“Là ta hiểu nhầm ý của Ly Nguyệt rồi, xin lỗi.”

Ly Nguyệt thoải mái cười nói: “Ta không để bụng đâu. Ta và ngài mới gặp mặt không lâu, không hiểu ý nhau là chuyện thường tình. Mặc Uyên không cần bận tâm như vậy.”

“Nhưng mà tại sao Ly Nguyệt lại muốn đến gặp phụ quân?” _ Mặc Uyên tò ý nghi vấn.

Ly Nguyệt có chút phân vân nhưng vẫn quyết định nói: “Thật ra ta và Phụ thần của ngài vốn là bằng hữu lâu năm. Lâu rồi không gặp nên ta mới muốn đến thăm Phụ thần. Có thể sao?”

“Ừm, tất nhiên là được.” _ Mặc Uyên giả vờ kinh ngạc khi biết Ly Nguyệt và Phụ thần là bằng hữu. Thật ra thì hẳn đã biết chuyện này từ lâu rồi.

“Trận chiến vừa rồi, ta, phụ quân và mẫu phi tách ra, không biết họ có sao không! Chi bằng ngày mai chúng ta về Côn Luân Khư xem sao.”

“Àn...” _ Ly Nguyệt gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, tại Côn Luân Khư:

“Phụ quân, nhi tử đã trở về. Trông người không được tốt lắm, người không sao chứ? Mẫu phi đâu rồi ạ?” _ Nhìn thần sắc Phụ thần tiều tụy, Mặc Uyên lo lắng hỏi.

“Phụ thần, ngài không sao chứ?” _ Ly Nguyệt thấy vậy cũng quan tâm hỏi.

Nhìn Mặc Uyên cùng Ly Nguyệt về Côn Luân Khư, hai mắt Phụ thần lóe lên một tia vui vẻ không dễ phát hiện. Ha..ha.. Cuối cùng hai đứa cũng biết nhau, xem ra nhi tử của hẳn cuối cùng cũng hiểu ra rồi. Chi tiếc, cái mạng già này của hẳn sớm muộn cũng sẽ... không thể giúp gì cho Mặc Uyên. Nương tử, ta sẽ sớm đi theo nàng thôi!

“Ly Nguyệt, lâu rồi không gặp, người càng ngày càng xinh đẹp đấy.” _ Phụ thần nhàn nhạt nói, lờ đi câu hỏi của cả hai.

Ly Nguyệt nghe vậy sững sốt một chút. Từ khi nào mà Phụ thần lại biết khen người khác vậy?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Thấy phụ quân tỏ ý lảng tránh, Mặc Uyên càng lo lắng: “Phụ quân! Người lại lảng tránh vấn đề.”

Ly Nguyệt lúc này mới hiểu ra. Bảo sao tự nhiên lại khen nàng.

Phụ thân chợt dạ thờ dài, lắc đầu nói: “Quả nhiên không thể tránh khỏi đôi mắt tình tường của ngươi. Haizz. Số trời đã định, vận mệnh khó mà tránh khỏi. Ngày trước, bao vị thượng thân cũng vì ứng kiếp mà lần lượt thân về hỗn độn, mà ta... cũng vậy cả thôi. Chỉ tiếc, mẫu phi ngươi không chờ ta mà đã ra đi quá sớm.”

Mặc Uyên nghe vậy kinh hãi: “Mẫu phi, người nói mẫu phi đã... Không thể nào! Không thể nào!”

“Mặc nhi, tu luyện lâu như vậy, ngươi phải biết sinh tử là chuyện thường tình, đừng quá đau lòng. Mẫu phi cũng không muốn nhìn thấy ngươi đau khổ đâu, vì vậy, Mặc nhi à, phải mạnh mẽ lên.” _ Phụ thân nhìn Mặc Uyên đau khổ cũng thấy lòng đắng chát. Nương tử chết, tất nhiên hắn cũng đau khổ không kém nhưng nếu hắn thể hiện sự đau khổ này ra, Mặc nhi cũng sẽ vì thế mà trở nên yếu đuối. Nhi tử của hắn, thân là nam nhân, thân là chiến thần của Thiên tộc, không thể là người yếu đuối nhu nhược được!

Mặc Uyên trầm mặc. Ly Nguyệt thấy Mặc Uyên dùng sức nắm chặt tay như thể muốn khắc chế nỗi đau, liền xé đôi chiếc khăn tay hoa bị ngán, đem hai nửa khăn tay nhét vào từng lòng bàn tay của Mặc Uyên: “Như vậy ngài sẽ không làm chính mình bị thương cho dù nắm chặt đến mức nào. Sinh tử có số, dù ngài có đau lòng đến mức nào thì mẫu thân ngài cũng sẽ không sống lại. Tuy nàng không còn tồn tại trên thế giới này nhưng nàng vẫn tồn tại ở trong tim ngài. Chỉ cần kí ức vẫn còn đó thì mẫu thân ngài vẫn sống trong những hồi ức ấy, không phải sao?”

Nhìn thiếu nữ kiên trì nhét vải vào tay mình, Mặc Uyên đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn lên. Nàng là đang quan tâm hắn sao? Dường như nỗi đau này cũng không hẳn là khó vượt qua.

Thấy hành động của Ly Nguyệt, Phụ thân hai mắt lóe sáng, khoe miệng khẽ nhếch. Xem ra Mặc Uyên có hi vọng rồi. Thật tốt!

“Mặc nhi, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta có chuyện muốn nói với Ly Nguyệt.” _ Phụ thân cất tiếng, đánh gãy không khí ấm áp giữa hai người

“Vâng thưa phụ quân.” _ Mặc Uyên gật đầu thi lễ rồi đi ra ngoài.

Cả đại sảnh chỉ còn Phụ thân và Ly Nguyệt.

Ly Nguyệt ái ngại hỏi: “Sức khỏe của ngài..?”

“Yên tâm, ta vẫn còn trụ được một thời gian nữa. Ta thấy ngươi nên lo lắng cho chính mình thì hơn. Đã sắp độ kiếp phi thăng thượng tiên mà còn thân nhiên như không, ngươi không sợ bị thiên lôi đánh hồn phi phách tán hay sao?” _ Phụ thân liếc mắt nhìn Ly Nguyệt.

Ly Nguyệt bĩu môi: “Dù sao đây cũng đâu phải lần đầu tiên ta bị sét đánh! Hơn nữa ta là con của Thiên đạo, Thiên đạo nở lòng nào đánh chết ta!”

Phụ thân nghe vậy lắc đầu, chỉ giận rên sát không thành thép: “Ly Nguyệt, ngươi quá chủ quan rồi. Độ kiếp phi thăng thượng tiên sao có thể so sánh bằng với phi thăng thành tiểu tiên chứ! Thiên đạo vốn không có tình cảm, nó sẽ không vì ngươi là con nó mà tha cho ngươi. Trong thế giới này, kẻ mạnh mới tồn tại lâu dài, nếu ngươi yếu, Thiên đạo sớm muộn sẽ loại bỏ ngươi.”

Ly Nguyệt nghe vậy mới giật mình nhớ ra là Thiên đạo vốn không có tình cảm. Nàng ỉu xiu nói: “Ta đã biết. Ta sẽ cố hết sức.”

“Ta đã tính ra, kiếp nạn phi thăng lần này của ngươi là sinh tử kiếp, rất đặc biệt nhưng cũng rất nguy hiểm.” _ Phụ thân nhìn biểu hiện của Ly Nguyệt, hài lòng nói.

“Sinh tử kiếp! Đùa gì vậy!? Chỉ là phi thăng thượng tiên thôi mà! Sao lại có sinh tử kiếp chứ?” _ Ly Nguyệt ngạc nhiên thốt lên.

Phụ thân tỏ vẻ ta đây rất là thông cảm cho ngươi nói: “Biết làm sao được, ai bảo thân phận của ngươi đặc biệt như vậy.”

Ly Nguyệt khóc ròng trong lòng. Ôi trời ạ, cái thân phận cứt chó này! Sinh tử kiếp, nàng chịu nổi sao!? Phi thăng thượng tiên mà đã khó thế này thì phi thăng thượng thân sẽ khủng bố cỡ nào chứ!?

Nhân lúc Ly Nguyệt thất thần, Phụ thân đánh ngất nàng.

“Xin lỗi, vì để ngươi dễ dàng vượt qua kiếp nạn này, ta đành phong ấn sức mạnh của ngươi, để ngươi ở dưới nhân gian vượt qua kiếp nạn này vậy.”

Phụ thân thi triển thuật pháp phong ấn, rồi dịch chuyển không gian đem Ly Nguyệt xuống phạm giới.

“Haizz, ta chỉ có thể giúp ngươi như vậy thôi. Còn lại thì phải xem cố gắng của ngươi rồi. Kì quái, sao ta cứ cảm thấy sai sai cái gì ấy nhỉ? Ta đã quên mất cái gì thì phải? Thôi kệ đi, thân mình còn chả lo xong, nghĩ nhiều làm gì!” _ Phụ thân vuốt trán, nghĩ ngợi.

“Phụ quân, Ly Nguyệt đâu rồi ả?” _ Mặc Uyên nghi vấn. Rõ ràng nàng chưa rời khỏi Côn Luân Khư nhưng tại sao tìm mãi không thấy?

Phụ thần liếc mắt nhìn: “Sao thế, lo lắng cho nàng? Yên tâm đi, không có việc gì. Ta cho Ly Nguyệt xuống nhân gian để chuẩn bị phi thăng thượng tiên rồi.”

“Phi thăng ở phạm giới? Như vậy cũng được sao ả?” _ Mặc Uyên hồ nghi.

“Tất nhiên là không được. Bất quá, thể chất của Ly Nguyệt rất đặc biệt, phi thăng ở đây an toàn hơn cho nàng.” _ Vì không thể nói ra thân thế của Ly Nguyệt, Phụ thần bắt đầu chém gió sang vấn đề thể chất thân thể.

Dù Mặc Uyên còn nhiều nghi vấn nhưng thấy Phụ thần không khỏe, hắn cũng đành phải gạt đầu cho qua để Phụ thần nghỉ ngơi...

1 vạn năm sau, Phụ thần trở về hỗn độn, tứ hải bát hoang đau lòng tiếc thương, Mặc Uyên trở nên trầm mặc hơn, lạnh lùng hơn. Bề ngoài là vậy nhưng trong lòng hắn lại không ngừng tương tư, lo lắng đan xen. Kể từ chuyến cùng đi đến Côn Luân Khư, hắn vẫn chưa được gặp lại Nguyệt nhi. Phụ quân khi ấy từng nói nàng xuống nhân gian để phi thăng thượng tiên nhưng suốt 1 vạn năm, nàng đều chưa từng trở lại căn nhà gỗ ấy. Chẳng lẽ phi thăng thất bại? Không đâu! Không đâu!..

Cứ nghĩ đến việc nàng phi thăng thất bại mà bỏ mình, hắn lại thấy trái tim đau nhói từng hồi.

Lại 3 vạn năm nữa trôi qua, không ngừng nhớ nhưng, không ngừng hi vọng rồi lại bị hiện thực đánh tới tuyệt vọng. Trái tim hắn dần chết lặng. Mặc Uyên hẳn không muốn thừa nhận nàng đã chết. Tuyệt không muốn thừa nhận. Nguyệt nhi, nàng đang ở đâu?

Cũng trong 3 vạn năm này, Mặc Uyên lần lượt thu nhận 15 vị đệ tử. Cũng nhờ việc thu nhận đệ tử, cuộc sống của hắn mới dễ dàng trôi qua hơn. Bấy giờ hắn mới hiểu, trước kia phi thăng thượng thần, cái gọi là tình kiếp đó chỉ là một tình kiếp chưa hoàn chỉnh. Sự giãy vò suốt 4 vạn năm này mới thực sự là tình kiếp hoàn chỉnh. Tình yêu khiến người ta hạnh phúc nhưng cũng khiến người ta đau khổ. Nó cho ta cảm giác ngọt ngào khi được yêu thương nhưng khi bị tổn thương, nó lại khiến ta cảm thấy vô cùng đau đớn, vô cùng đắng chát. Khi yêu, chúng ta sẽ đều được nếm trải cái gọi là đắng cay, ngọt bùi, chua chát. Chính vì thế người ta mới nói “tình yêu là gia vị của cuộc sống”.

Vòng quay số mệnh không hề dừng lại, vào thời điểm Ly Nguyệt biến mất ở Côn Luân Khư, tại Thanh Khâu, Bạch Thiên – người con thứ 5 của Hồ đế Bạch Chi ra đời. Vì Bạch Thiên là con gái út nên từ nhỏ đã được nuông chiều. Cũng chính vì vậy, Bạch Thiên thiên tư thông minh nhưng lại lười biếng tu luyện, nghịch ngợm, suốt ngày đi gây họa.

1 vạn năm sau, Mặc Uyên thành công luyện ra pháp khí ngọc thanh Côn Luân phiến. Quạt ngọc vừa xuất thế liền nghịch ngợm bay lượn khắp Côn Luân Khư, treu đùa các đệ tử đến người ngã ngựa đổ. Lúc này, dưới chân núi, Chiết Nhan thượng thần dẫn Bạch Thiên lên núi.

“Chiết Nhan, trên kia có gì đó đang phát sáng kia!” _ Bạch Thiên chỉ điểm sáng ở trên trời tò mò nói.

Chiết Nhan thi triển phép thuật biến Bạch Thiên thành nam nhân rồi nói: “Muốn biết nó là gì thì lên đó nhìn là sẽ biết thôi.”

Thấy y phục bị thay đổi, Bạch Thiên nghi vấn: “Chiết Nhan, sao lại biến ta thành thế này?”

“Côn Luân Khư không thu nữ đệ tử. Muốn bá sư bắt buộc phải là nam nhân. Tiểu nữ, ngươi nhớ kỹ, kể từ bây giờ không phải là con gái của Hồ đế mà là Tư Âm, một tiểu hồ li được ta nhặt về nuôi rồi được đưa tới Côn Luân Khư, bá Mặc Uyên thượng thần làm sư phụ.” _ Chiết Nhan vừa đi vừa nói.

“Ông không sợ bị phát hiện sao?” _ Bạch Thiên nghi hoặc.

Chiết Nhan thân nhiên mà nói: “Các đệ tử khác sẽ không phát hiện nhưng còn Mặc Uyên thì ta không thể đảm bảo. Hôm nay ngươi có được nhận hay không là tùy vào vận may của ngươi thôi.”

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

“Mặc Uyên đã lâu không gặp. Đây là một dã hồ li ta nhặt được ở rừng đào, Tư Âm, mong ngươi giúp ta dạy bảo nó. Tư Âm à, còn không mau bá kiến Mặc Uyên thượng thần.” _ Chiết Nhan nhắc nhở.

Còn tưởng một chiến thần danh danh khắp nơi có ba đầu sáu tay, ai ngờ đầu lại là một người phong lưu hơn cả Chiết Nhan. _ Tư Âm thầm nghĩ

“Thập lý đào lâm Tư Âm bá kiến Mặc Uyên thượng thần. Vì ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu, tiểu tiên không quản đường xa tới đây, mong thượng thần thu nhận tiểu tiên làm đệ tử.” _ Tư Âm thi lễ nói.

Hôm nay, mây vạn năm không thấy phong lưu lão phượng hoàng đưa tới cho ta một cái tiểu mẫu hồ ly, còn lừa ta nói là ven đường nhật đã công hồ ly, chỉ sợ thân phận của tiểu hồ ly này cũng không phải tầm thường. Nếu đoán không sai, tiểu hồ ly này hẳn là con gái út của Hồ đế Bạch Chi, Bạch Thiên.

“Sư phụ, quạt ngọc, quạt ngọc bay đi rồi.” _ Lệnh Vũ gấp gấp chỉ tay về phía cây quạt đang lơ lửng trên trời.

Mặc Uyên nghe vậy nhìn về phía quạt ngọc, trầm nghĩ: Nó là đang đi tìm chủ nhân của nó sao?

Tất cả mọi người cũng ngẩng đầu nhìn lên. Quạt ngọc càng ngày càng bay xa, bay ra khỏi Côn Luân Khư.

“Sư phụ sẽ đi xem sao, các người không cần đi theo” _ Mặc Uyên nhú mảy nhìn chiếc quạt đã bay xa rồi nói.

“Vâng ạ.” _ Các đệ tử đồng thanh.

Nói rồi, thân ảnh Mặc Uyên biến mất.

“Tur Âm có muốn đi xem không?” _ Chiết Nhan hứng thú hỏi.

Tur Âm tò mò nói: “Tất nhiên rồi.”

“Vậy đi thôi.” _ Nói xong, cả hai cũng biến mất, đuổi theo Mặc Uyên.

- - - - -

Nhìn quạt ngọc bay xuống phạm giới, Mặc Uyên nhú chặt mảy. Chẳng lẽ là ở nhân gian? Phạm nhân?

Bỗng nhiên hắn nhớ lúc trước khi đang tạo ra nó, đột nhiên trong lòng nhớ tới Nguyệt nhi, tình tố lại hiện ra khiến hắn xuyết tẩu hỏa nhập ma, xuyết chút nữa thì luyện chế thất bại. Phải chăng vì lúc đó mà ngọc thanh Côn Luân phiến mang theo chấp niệm? Phải chăng nó đang đi tìm nàng?... Liệu có thể sao? Nó có thể tìm được nàng sao?...

“Sao pháp khí này lại xuống phạm giới nhỉ? Chẳng lẽ người có duyên với nó đang ở phạm giới?” _ Chiết Nhan nhìn Mặc Uyên đã xuống phạm giới, nghi hoặc nói.

“Người có duyên với nó là một phạm nhân chăng?” _ Tur Âm đoán.

“Không có khả năng, một pháp khí có linh tính sao có thể chọn một phạm nhân không có pháp lực làm chủ nhân!” _ Chiết Nhan phủ định ý tưởng vừa nảy ra của Tur Âm.

Đuổi theo một hồi, cây quạt bay vào một ngôi nhà tranh cũ kĩ. Thấy vậy cả 3 dừng lại xem xét.

“Không ngờ phạm giới cũng có nơi có nhiều linh khí như vậy. Nơi này có kết giới hơn nữa loại kết giới này rõ ràng là của...” _ Cảm nhận linh khí dao động, Chiết Nhan kinh ngạc nói.

Cảm nhận loại kết giới quen thuộc này, trong lòng Mặc Uyên rấy lên hi vọng mãnh liệt. Kết giới này rõ ràng là của phụ quân hắn để lại, như vậy, nàng. đang ở đây?

Mặc Uyên vội vàng đi vào trong nhà. Thấy bộ dạng của Mặc Uyên như vậy, Chiết Nhan nghi hoặc, cũng đi theo vào xem sao. Còn Tur Âm, tất nhiên là tò mò đi cùng.

Bên trong bụi bặm cả một tầng dày, điều này cho thấy nơi này vốn không có ai ở. Cả 3 đi vào một căn phòng khác, nơi mà quạt ngọc không ngừng phát sáng. Khác với căn phòng đầy bụi kia thì căn phòng này lại sạch sẽ tinh tươm. Vừa vào, Mặc Uyên liền nhìn thấy một thiếu nữ đang ngủ say. Người này không phải ai khác chính là Ly Nguyệt. Hắn vui vẻ chạy đến giường nàng, sung sướng cầm tay nàng mà thốt lên: “Nguyệt nhi! Hóa ra nàng ở đây, ta cuối cùng cũng tìm được nàng rồi!”

Chiết Nhan nhìn thấy cảnh này mà kinh ngạc rớt cằm. Hắn vừa thấy cái gì vậy?! Đây thật sự là Mặc Uyên lạnh lùng ít nói, khuôn mặt bất biến mà hắn biết à? Hắn là bị hoa mắt sao? Hay Mặc Uyên bị sét đánh cho điên rồi? Cái bộ dạng vui vẻ, sung sướng ngập tràn, ánh mắt thâm tình, lời nói ôn nhu kia là thế nào đây? Ai cho hắn câu trả lời được không!

Tur Âm thấy Chiết Nhan nhìn Mặc Uyên thượng thân mà ngốc lăng, tròn mắt thì nghi hoặc nghĩ: Chiết Nhan bị làm sao vậy?

Nhìn sang thiếu nữ nằm ngủ say trên giường, Tur Âm kinh ngạc mà nói: “Thật xinh đẹp!”

“Khụ! Mặc Uyên, người biết vị cô nương này sao? ” _ Chiết Nhan tò mò hỏi. Nhìn biểu hiện của Mặc Uyên thì có vẻ như là quan hệ khá tốt nhỉ? Nhưng sao Mặc Uyên lại chưa từng nhắc đến?

“Ừm. Nàng tên Ly Nguyệt, là bằng hữu của phụ quân ta.” _ Nói xong, Mặc Uyên lại tiếp tục thâm tình mà nhìn Ly Nguyệt.

Chiết Nhan nghe vậy lại ngạc nhiên. Nàng là bằng hữu của Phụ thân?! Sao hắn chưa từng nghe thấy Phụ thân nhắc đến vậy?

Lại nhìn sang bộ dáng không muốn rời xa của Mặc Uyên, Chiết Nhan khóe miệng co giật. Đây là Mặc Uyên giả đúng không? Nếu không sao Mặc Uyên lại như người khác vậy?

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, mau tỉnh lại, ta là Mặc Uyên, mau tỉnh lại nhìn ta đi!”

Gọi mãi mà Ly Nguyệt vẫn không tỉnh, Mặc Uyên bắt đầu cảm thấy bất thường. Hắn bắt đầu lay lay người nàng mà vẫn không phản ứng gì. Mặc Uyên nhíu mày, trong lòng nảy lên lo lắng. Nàng sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!?

“Chiết Nhan, người giúp ta bắt mạch cho nàng xem sao.” _ Mặc Uyên nhìn sang Chiết Nhan.

Chiết Nhan gật đầu rồi bắt đầu xem mạch cho Ly Nguyệt. Nhìn Chiết Nhan mày nhíu lại, Mặc Uyên càng lo lắng: “Chiết Nhan, Ly Nguyệt nàng bị làm sao vậy?”

“Đem nàng về Côn Luân Khư trước đã rồi nói.” _ Chiết Nhan trầm trọng nhìn Mặc Uyên nói.

Nghe vậy, Mặc Uyên sốt ruột, nhanh tay bế lên Ly Nguyệt, cùng Chiết Nhan, Tư Âm trở về Côn Luân Khư. Quên mất luôn cả quạt ngọc. Bị quên lãng quạt ngọc ừy khuất bay theo sau.

- - - - -

Thấy sư phụ mang một cô nương trở về, các đệ tử xôn xao hẳn lên.

“Đây là có chuyện gì? Sao sư phụ lại mang về một cô nương?”

“Hình như cô nương đó bị thương thì phải?”

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

“...”

Đem Ly Nguyệt vào một căn phòng cạnh phòng mình rồi đặt nàng lên giường xong, Mặc Uyên quay sang hỏi: “Chiết Nhan, nàng rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Mặc Uyên, từ khi nào mà người lại vì một cô nương mà có biểu cảm phong phú như vậy a?” _ Chiết Nhan tỏ ý chêu đùa một chút.

Mặc Uyên sốt ruột: “Là lúc nào rồi mà còn nói chuyện này! Nàng bị làm sao vậy?”

Thấy bộ dạng này của Mặc Uyên, Chiết Nhan nghiêm túc hẳn lên: “Mặc Uyên, nàng thật sự là bằng hữu của Phụ thần sao?”

“Sao lại hỏi chuyện này?” _ Mặc Uyên nghi vấn.

“Bởi vì ta thấy trong cơ thể Ly Nguyệt cô nương có phong ấn của Phụ thần và nếu ta nhớ không lầm thì trong y thư có một loại công pháp khiến người ta lâm vào ngủ say không tỉnh. Nàng đã trúng loại công pháp này nên khi người gọi nàng, nàng vẫn không hề tỉnh lại.” _ Chiết Nhan nghiêm túc nhìn Mặc Uyên.

“Nguyệt nhi thật sự là bằng hữu của phụ quân. Việc bị phong ấn, có lẽ là do 5 vạn năm trước, phụ quân muốn giúp nàng phi thăng thượng tiên ở phạm giới nên mới phong ấn sức mạnh của nàng. Còn chuyện trúng loại công pháp kia thì ta không rõ ràng lắm! Phụ quân chắc chắn sẽ không hại Nguyệt nhi.” _ Mặc Uyên suy luận.

Chiết Nhan gật đầu hiểu ra: “Thì ra là vậy. Có lẽ Ly Nguyệt cô nương đã trúng loại công pháp kia trước, sau đó Phụ thần phong ấn sức mạnh của nàng khiến cho công pháp kia mới phát huy tác dụng, làm nàng ngủ say suốt 5 vạn năm.”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Chiết Nhan gật đầu hiểu ra: “Thì ra là vậy. Có lẽ Ly Nguyệt cô nương đã trúng loại công pháp kia trước, sau đó Phụ thần phong ấn sức mạnh của nàng khiến cho công pháp kia mới phát huy tác dụng, làm nàng ngủ say suốt 5 vạn năm. Chỉ là ta vẫn có điều không hiểu. Tại sao muốn phong ấn Ly Nguyệt cô nương để nàng độ kiếp phi thăng ở phạm giới? Phi thăng thượng tiên thì phải chịu lôi kiếp, nàng không có pháp lực chống đỡ thì sao có thể chịu được! Quá không hợp lý!”

“Phụ quân từng nói thể chất của nàng không giống các tiên hữu khác, nói nàng độ kiếp phi thăng ở nhân gian thì sẽ an toàn hơn. Vậy ngươi biết cách làm nàng tỉnh lại sao?” _ Mặc Uyên đồng ý quan điểm của Chiết Nhan, mong chờ hỏi.

“Ách! Cái công pháp kì quái này ta chưa từng học nên cũng không biết cách giải, ta phải về tìm hiểu cách hóa giải trước đã. Yên tâm, ngoại trừ ngủ suốt ngày thì nàng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu!” _ Chiết Nhan nói xong liền biến mất.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng, Mặc Uyên dịu dàng vuốt má Ly Nguyệt, nhìn nàng không rời.

“Nguyệt nhi, lần này ta sẽ không để nàng rời khỏi ta lần nữa đâu.”

Ly Nguyệt ngủ không hay biết gì, nếu nàng mà nhìn thấy bộ dạng này của Mặc Uyên thì chắc phản ứng cũng không kém Chiết Nhan. Chẳng ai ngờ được, một chiến thần uy danh lừng lẫy, lạnh lùng như khối băng vậy mà lại có lúc dịu dàng, ôn nhu đến vậy.

1 tháng sau, mười dặm rừng đào:

“Hò.. Cuối cùng cũng tìm thấy cách phá giải. Lần này thì Mặc Uyên hẳn là vui rồi đây!” _ Chiết Nhan cười nhặt.

- - - - -

“Ta đã phá giải công pháp đó xong rồi, hẳn là ngày mai nàng sẽ tỉnh lại. Chi là tuy là tiên thể nhưng nàng đã bị phong ấn pháp lực, sau này sẽ phải ăn cơm như người phàm” _ Chiết Nhan thần nhiên mà nói.

“Ta đã biết. Nhưng ngươi không thể giải phong ấn sao?” _ Mặc Uyên yên tâm, tâm trạng thả lỏng trở lại.

Chiết Nhan suy nghĩ rồi nói: “Thần lực dùng để phong ấn nàng của Phụ thần rất mạnh, ta không giải được. Ngươi cũng đừng nghĩ giải. Ngươi nói lúc trước Phụ thần phong ấn nàng để giúp nàng dễ độ kiếp thì bây giờ chỉ cần nàng độ kiếp thì phong ấn kia sẽ tự khắc mất đi thôi.”

“Cảm ơn.” _ Mặc Uyên chân thành nói.

“Chúng ta vốn là bằng hữu, giúp đỡ nhau là chuyện thường tình, không cần phải khách khí. Huống chi lúc trước ngươi đồng ý nhận Tư Âm làm đồ đệ là đã giúp ta một chuyện rồi.” _ Chiết Nhan vỗ vỗ vai Mặc Uyên cười nói.

“Àn.” _ Mặc Uyên

Hôm sau, Ly Nguyệt chớp chớp mắt tỉnh lại, thấy mình ở trong một căn phòng xa lạ, nàng nghi hoặc: “Đây là đâu vậy? Sao cơ thể mình lại tê mỏi như vậy?”

Mặc Uyên đẩy cửa vào, thấy Ly Nguyệt đã tỉnh lại liền vui vẻ bung cháo đi tới cạnh nàng

“Nguyệt... Ly Nguyệt, ngươi tỉnh lại rồi. Ăn cháo đi cho ấm bụng.”

“Ta đang ở đâu vậy? Kì quái, cơ thể ta sao lại mệt mỏi như vậy?” _ Ly Nguyệt hỏi.

Mặc Uyên nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng, thờ dài nói: “Đây là Côn Luân Khư. Ly Nguyệt, ngươi bị trúng một loại công pháp kì quái ngươi không biết sao? Ngươi đã ngủ suốt 5 vạn năm nên khi tỉnh lại tất nhiên là cả người mỏi mệt rồi.”

“Ta đã ngủ suốt 5 vạn năm?! Không thể nào! Ta nhớ, lúc đó khi đang nói chuyện với phụ thần thì bị đánh ngất đi, bây giờ tỉnh lại ngái lại nói ta ngủ suốt 5 vạn năm, chuyện này rốt cuộc là sao?” _ Ly Nguyệt kinh ngạc mà nhìn.

“Ngươi không biết gì sao?” _ Mặc Uyên ngạc nhiên. Lẽ nào phụ quân không hỏi ý kiến của nàng mà đã tự ý phong ấn nàng?

Ly Nguyệt lắc đầu tỏ ý không biết gì.

“Phụ quân vì muốn Ly Nguyệt dễ dàng phi thăng mà đã phong ấn sức mạnh của ngươi. Sau đó đem ngươi xuống phạm giới để ngươi phi thăng ở đó, nào ngờ ngươi lại trúng một loại công pháp kì quái nên ngươi không những không thể độ kiếp phi thăng mà còn ngủ lì bì suốt. Cho tới gần đây, ta thành công luyện ra ngọc thanh Côn Luân phiến, nó xuống phạm giới, chọn ngươi làm chủ nhân nên ta mới phát hiện ngươi nằm ngủ suốt 5 vạn năm ở dưới phạm giới.” _ Mặc Uyên trần thuật lại tất cả.

“Thì ra là vậy. Nhưng mà sao ta lại trúng loại công pháp đó chứ? Trước giờ ta chưa từng giao thủ với ai.” _ Ly Nguyệt ngạc nhiên mà hỏi. Không chỉ như vậy, quạ ngọc phải chọn Tư Âm làm chủ nhân mới đúng, sao lại chọn ta?

Nghe vậy, Mặc Uyên lại ngạc nhiên. Nếu nàng chưa từng giao thủ với ai thì sao lại trúng loại công pháp đó? Lẽ nào là phụ quân? Như vậy cũng không hợp lí, phụ quân chẳng có lí do gì để hạ loại công pháp này vào Nguyệt nhi.

“Lẽ nào.. Phụ thần lúc đó đã hồ đồ mà..” _ Ly Nguyệt đột nhiên có suy nghĩ.

“Không thể nào, phụ quân sao có thể có loại sai lầm như vậy!” _ Mặc Uyên lập tức phủ nhận.

Ly Nguyệt suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta nghĩ khả năng này cũng rất lớn. Ngoại trừ lần đó Phụ thần đánh ngất ta rồi âm thầm hạ phong ấn thì chẳng còn ai khác động vào ta. Hơn nữa lúc đó tinh thần của Phụ thần cũng không tốt lắm. Có lẽ điều đó đã ảnh hưởng đến ngài ấy nên nhầm lẫn mà khiến ta ngủ say. Cuộc đời này, ai mà chẳng có lúc hồ đồ.”

Mặc Uyên cũng phải công nhận là lời nói của nàng rất hợp lí. Chỉ là hần khó mà tin nổi phụ quân oai phong凛冽 của hần lại có loại sai lầm ngớ ngẩn này.

“Ly Nguyệt, để ta giúp, ngươi sức khỏe còn chưa hồi phục.”_ Thấy Ly Nguyệt cảm thía cháo bồ ngò như lần đầu tiên học ăn của trẻ nhỏ, Mặc Uyên ân cần mà lấy lại cái thìa, đưa muỗng cháo lên miệng nàng.

Cũng phải thôi, ngủ suốt 5 vạn năm, cơ thể lâu rồi không hoạt động nên bây giờ có chút không thích ứng được là chuyện bình thường_ Tác giả.

Ly Nguyệt ngại ngần từ chối: “Ta có thể tự ăn mà! Mặc Uyên không cần phải.”

“Đừng ngại, phụ quân ta tuy không có ý nhưng cũng hại ngươi thành ra như vậy, ta nên làm vậy mới phải. Coi như là ta thay phụ quân xin lỗi Ly Nguyệt đi, được không?”_ Mặc Uyên ôn nhu nói.

Thấy vẻ mặt này của Mặc Uyên, Ly Nguyệt ngần ngừ mà đồng ý: “Ừm.”

Nói xong câu đó, Ly Nguyệt vừa bối rối vừa hối hận thối ruột. Mặc Uyên nghe vậy lại rất chi là sung sướng, chậm rãi dứt cháo cho nàng. Ly Nguyệt đỏ bừng mặt mà ăn cháo.

Trời ạ, đãi ngộ thế này nàng thật sự nhận không nổi. Lúc trước xem phim, thấy cảnh này nàng còn cảm thấy hâm mộ, bây giờ tự mình trải nghiệm. Cảm giác đúng là khó nói lên lời. Thật sự là rất ngượng ngùng. Đã vậy khoảng cách giữa nàng và Mặc Uyên còn gần như vậy nữa chứ! Ngại quá đi!_ Ly Nguyệt nghĩ.

Mặc Uyên nhìn vẻ mặt xấu hổ của nàng thì trong lòng vui vẻ không ngớt. Bất quá hần cũng không nên vội vàng, nếu không hần sợ sẽ dọa nàng chạy mất.

Hôm sau, sức khỏe Ly Nguyệt trở lại bình thường nhưng mấy hoạt động mạnh thì cơ thể nàng không theo kịp. Chối ít thì không cần Mặc Uyên phải dứt cháo cho nàng nữa. Điều này thật sự là làm nàng nhẹ nhõm.

Ngọc thanh Côn Luân phiên xuất thế cũng có nghĩa là Phụ thần đã qua đời. Hôm trước nàng không suy nghĩ nhiều nên cũng không để ý, bây giờ nhớ ra, trong lòng nàng lại thấy mất mát, hụt hẫng. Trước kia tuy đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho ngày này nhưng khi biết Phụ thần không còn, trong lòng nàng lại không kiềm được sự mất mát này. Cảm giác cứ trống rỗng sao ấy. Một người cứ thế đột nhiên không còn nữa. Nàng thấy có chút cô đơn, có chút đau. Tắm nắng một lúc, lại đi dạo một hồi, tinh thần Ly Nguyệt trở nên tốt hơn.

Từ phía xa, nhìn các đệ tử của Mặc Uyên đùa nhau rất vui vẻ, Ly Nguyệt lại có chút hâm mộ.

Mặc Uyên xuất hiện bên cạnh, thấy nàng ngần ngừ nhìn về phía các đệ tử, liền nghi hoặc mà hỏi: “Ly Nguyệt, đang suy nghĩ gì vậy?”

“A! Cũng không có gì, chỉ là có chút ngưỡng mộ sự hoạt bát, náo nhiệt của bọn họ mà thôi.”_ Ly Nguyệt hơi giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ của Mặc Uyên nhưng vẫn cười nhạt mà trả lời.

Mặc Uyên nhớ Ly Nguyệt chỉ sống một mình, bây giờ vị bằng hữu là phụ quân hần đã mất, chắc nàng cảm thấy cô đơn.

“Tuy phụ quân đã mất nhưng Ly Nguyệt còn có ta mà. Nếu cảm thấy buồn chán, ngươi có thể tìm tới ta.”

“Được sao?”_ Ly Nguyệt kinh ngạc mà hỏi.

Mặc Uyên mỉm cười, xoa đầu Ly Nguyệt, khẳng định: “Tất nhiên là được rồi, Ly Nguyệt ngốc.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Tuy phụ quân đã mất nhưng Ly Nguyệt còn có ta mà. Nếu cảm thấy buồn chán, ngươi có thể tìm tới ta.”

“Được sao?”_ Ly Nguyệt kinh ngạc mà hỏi.

Mặc Uyên mỉm cười, xoa đầu Ly Nguyệt, khẳng định: “Tất nhiên là được rồi, Ly Nguyệt ngốc.”

“Ta mới không có ngốc!”_ Ly Nguyệt phồng má nói.

Thấy bộ dạng này của nàng, Mặc Uyên phì cười sung sướng: “Hào, không ngốc.”

Ly Nguyệt ngốc lẳng nhìn Mặc Uyên đang cười. Đây thật sự là Mặc Uyên sao?

“Ly Nguyệt, cầm lấy nó.” _ Đột nhiên nhớ tới, Mặc Uyên đưa cho Ly Nguyệt ngọc thanh Côn Luân phiến.

“Cái này...” _ Ly Nguyệt do dự.

Mặc Uyên cầm lấy bàn tay Ly Nguyệt, tận tay đem quạt ngọc đặt vào tay nàng: “Nó đã chọn Ly Nguyệt làm chủ nhân rồi, ta giữ cũng vô dụng. Bất quá, nó là pháp khí của Côn Luân Khư, không thể cho người ngoài sử dụng. Chỉ bằng Ly Nguyệt sau này ở lại Côn Luân Khư đi. Huống chi muốn sử dụng nó, Ly Nguyệt còn phải học một số loại công pháp thích hợp với nó. Ở lại đây, ta sẽ để dạy cho Ly Nguyệt hơn.”

“Nhưng ta là nữ, như vậy không thích hợp lắm.” _ Ly Nguyệt suy nghĩ rồi nói.

“Nam nữ không quan trọng, vấn đề là quạt ngọc đã chọn Ly Nguyệt làm chủ nhân, như vậy người không nên đem nó trở thành vật trang trí mà phải tận dụng hết khả năng của nó. Có như vậy, pháp khí mới có ý nghĩa tồn tại. “_ Ngoài mặt Mặc Uyên nói rất là hợp tình hợp lý nhưng trong lòng hắn lại có suy nghĩ khác. Hắn muốn nhân cơ hội này giữ nàng ở lại Côn Luân Khư. Có như vậy, hắn mới có cơ hội lấy được tâm của nàng.

Nghe vậy, Ly Nguyệt cũng rất là bất đắc dĩ. Ở lại tất nhiên là có chỗ tốt, vừa có thể theo dõi được diễn biến của cốt chuyện, vừa học thêm nhiều loại công pháp mới để bảo vệ bản thân. Nhưng mà ở Côn Luân Khư còn có một Dao Quang thượng thần si tình, yêu thâm Mặc Uyên. Nàng sợ sẽ đắc tội với Dao Quang a! Nàng bây giờ có thể nói là chẳng khác gì người phạm. Nếu không may mà bị Dao Quang nhớ thương, vậy chẳng phải nàng sẽ thực thảm sao! Nhưng không ở lại cũng không được. Nàng sao có thể để ngọc thanh Côn Luân phiến thành vật trang trí được! Haiz.. Thôi thì ở lại vậy.

“Mặc Uyên, ta nên lấy thân phận gì để ở lại đây?”

“Lấy thân phận là chủ nhân của quạt ngọc là được rồi. Cần gì phải suy nghĩ nhiều cho phức tạp.” _ Mặc Uyên thân nhiên mà đáp. Thật ra hắn muốn nói nàng nên lấy thân phận là nữ chủ nhân của Côn Luân Khư nhưng nếu mà nói vậy chắc nàng sẽ lập tức dùng sức mà chạy khỏi đây mất. Thôi thì chậm rãi mà công thành. Về sau lại đổi một thân phận mới cũng được.

Ly Nguyệt thấy cũng hợp lý nên liền gật đầu đáp ứng ở lại.

- ----- 300 năm sau:

“Tur Âm, chép phạt 200 lần thanh tâm kinh.” _ Mặc Uyên liếc mắt nhìn Tur Âm đang ngủ gật trong phòng học, lạnh nhạt nói.

Ặc! Thật là thót tim mà! Cảm giác như mình mới là người bị phạt chép phạt vậy! _ Ly Nguyệt giật mình hồi tỉnh, bất đắc dĩ nghĩ.

Biết làm sao được, trước kia Phụ thân cũng hay phạt nàng chép phạt nên bây giờ mỗi lần Mặc Uyên nhắc đến, khiến nàng bị ám ảnh. Thiệt tình, sao cái vụ phạt người này, Mặc Uyên lại có sở thích giống Phụ thân thế cơ chứ! Chỉ là Mặc Uyên giảng bài chẳng có năng khiếu tí nào. Đừng nói Tur Âm nghe mà ngủ gật luôn trong lớp, đến nỗi nàng ngồi nghe ở bên ngoài mà cũng ngủ gật luôn ở trên cây đây này. Haiz..

Nhìn ánh mắt thấu hiểu của mọi người dành cho Tur Âm, Ly Nguyệt cũng cảm thấy đồng cảm với nàng.

Thấy buổi học đã kết thúc, Ly Nguyệt nhảy từ trên cây xuống. Ai ngờ hôm qua trời đổ mưa khiến mặt đất trơn trượt. Chân vừa chạm mặt đất liền trượt một đường khiến Ly Nguyệt không kịp giữ thăng bằng liền đổ người về phía sau. Từ giảng đường đi ra, trông thấy cảnh này, Mặc Uyên thất kinh dùng phép thuật dịch chuyển tức thời, bay tới đỡ lấy eo Ly Nguyệt, đem cả người nàng bế lên.

“A!” _ Cứ ngỡ sẽ phải chịu một cú ngã ghê gớm, Ly Nguyệt nhắm tịt mắt. Một lúc sau, không cảm nhận được cơn đau như trong suy nghĩ, Ly Nguyệt kinh ngạc mở mắt, ngơ ngác nhìn. Lúc này nàng mới nhận ra nàng được Mặc Uyên cứu.

“Không sao chứ?” _ Mặc Uyên ôn nhu nhìn Ly Nguyệt.

Cảm nhận tư thế hai người có chút thân mật, Ly Nguyệt hai tai đỏ lên, không dám nhìn Mặc Uyên nói: “Ta không sao. Cảm ơn. Mau thả ta xuống.”

Mặc Uyên có chút nuối tiếc nhuyển ngọc ôn hương, chậm rãi đặt Ly Nguyệt xuống đất: “Ly Nguyệt sau này muốn nghe ta giảng thì có thể vào đó nghe, không cần phải ngồi trên cây nữa, biết chưa?”

Ly Nguyệt vẫn còn có chút xấu hổ, gật gật đầu cho qua chuyện. Ai nói nàng muốn nghe giảng chứ, chẳng qua là ngồi hóng gió tiện thể xem trò hay thôi mà!

Thấy bộ dạng đa sầu của nàng, Mặc Uyên buồn cười xoa đầu Ly Nguyệt: “Sau này nhớ cẩn thận một chút.”

“Àn. Đi thôi, hôm nay ta mới chế ra một loại trà mới, người tới thử xem sao.” _ Ly Nguyệt cảm nhận được sự quan tâm của Mặc Uyên, trong lòng liền thấy vui vẻ ấm áp. Ly Nguyệt vui vẻ lôi kéo tay áo của Mặc Uyên đi thưởng trà.

Mặc Uyên cũng vui vẻ tùy ý nàng lôi kéo. Tuy hắn biết trong lòng nàng vẫn coi hắn là bằng hữu, tri kỉ nhưng hắn cũng cảm thấy được nàng dần dần mở lòng với hắn. Hắn cảm thấy nàng cũng là có cảm giác với hắn, chỉ là nàng vẫn ngại thơ không hiểu mà thôi. Kế hoạch mưa dầm thấm lâu của hắn có hiệu

quả khá tốt đấy chứ!

- - - - -

Thấy Tư Âm lén lút trở về, Ly Nguyệt buồn cười, giả vờ giọng của Mặc Uyên nói: “Tư Âm, ngươi lại xuống nhân gian chơi đúng không?”

Tư Âm giật thót tim, cứng đờ xoay người lại: “Sư phụ, đệ tử biết sai rồi. Đệ tử nhất thời ham chơi,... Ly Nguyệt! Sao lại là ngươi? Làm ta hết hồn!”

“Ngươi nên cảm thấy may mắn khi ta ở đây. Nếu là Mặc Uyên thì ngươi toi đời rồi.” _ Ly Nguyệt cười nói.

“Ly Nguyệt tốt, đừng nói cho sư phụ biết nha!” _ Tư Âm kéo kéo tay Ly Nguyệt, làm nũng nói.

Ly Nguyệt đang định nói thì lại bị tiếng nói của Mặc Uyên làm cho giật mình: “Nam nữ thụ thụ bất thân, mười bảy, ngươi định làm gì?”

Nghe vậy Tư Âm có tật giật mình, ngay lập tức buông tay, đứng nghiêm chỉnh, ấp úng mà nói: “Sư phụ... ta...”

Ly Nguyệt khòe miệng co giật. Hắn rõ ràng biết Tư Âm là nữ mà còn bày trò.

“Tư Âm hẳn ăn linh tinh nên bị đau bụng, vừa rồi hẳn gấp gấp xin ta thuốc nên mới như vậy.”

Rõ ràng, Mặc Uyên tỏ vẻ không tin: “Thật sự như vậy? Sao ta chẳng thấy hắn có vẻ nào là đau bụng nhỉ!”

Tư Âm lập tức giả vờ lấy tay ôm bụng, nói: “Sư phụ, đệ tử đau bụng thật mà!”

“Hừm, vào phòng thuốc lấy thuốc uống đi.” _ Mặc Uyên phát tay cho qua. Hắn thừa biết sự tình không phải như vậy. Thôi thì tùy hai người diễn trò. Hắn mới không thừa nhận hắn ngứa mắt mười bảy lời lẽ kéo kéo Nguyệt nhi. Dù nàng là nữ thì cũng không được đụng chạm vào Nguyệt nhi của hắn.

Tư Âm nghe vậy liền vui vẻ thoát nạn mà chạy đi mất. Ly Nguyệt trừng mắt nhìn Tư Âm chạy nhanh như gió. Trốn thật nhanh!

“Sau này đừng để hắn lời lẽ kéo kéo ngươi như vậy nữa kẻo người khác nhìn thấy lại hiểu lầm.” _ Mặc Uyên tỏ vẻ vì hai người suy nghĩ mà nói. Tuy Tư Âm là nữ nhưng Nguyệt nhi lại không biết hắn là nữ, không may bị Tư Âm quai mắt tâm thì sao!

Tác giả tỏ vẻ: Mặc Uyên ngươi suy nghĩ quá nhiều.

“Ta đã biết.” _ Ly Nguyệt lại được một trận hắn tuyền đầy đầu. Hào a Mặc Uyên, ngươi thật biết suy nghĩ chu toàn! Ngươi vì không muốn nói thân phận nữ nhi của Tư Âm cho ta biết mà nói đến lễ tiết tác phong. Ngươi tưởng ta không biết Tư Âm là nữ sao! Nếu đã không muốn nói ra sự thật thì vừa rồi đừng có đi ra chứ! Hay là ngươi sợ ta sẽ thích thượng một nữ nhân? (Không hồ là nữ chính đại nhân, đoán quá chuẩn. _ Tác giả)

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

“Mặc Uyên, gọi ta đến có chuyện gì sao?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Sau này, vào mỗi buổi tối, ta sẽ giúp Ly Nguyệt học thêm một môn nữa.” _ Mặc Uyên nhìn Ly Nguyệt nhàn nhạt nói.

Ly Nguyệt tỏ vẻ nghi vấn. Đang định hỏi thì lại bị câu tiếp theo của Mặc Uyên đánh cho choáng váng.

“Là môn thư pháp, giúp ngươi học tính kiên nhẫn.”

Ly Nguyệt co giật khòe miệng, nhăn nhó mà nói: “Ta cũng không có thiếu sự kiên nhẫn nha! Không học có được không?”

Trời ạ! Nàng kiếp trước thiếu nợ với cha con nhà này hay sao mà hết Phụ thần thường xuyên phạt nàng chép sách vô cớ, nay lại đến Mặc Uyên muốn nàng học thư pháp a!! Đã thế lại còn mỗi tối nữa chứ!

Mặc Uyên thấy bộ dạng nhăn nhó của nàng liền thở dài: “Ngươi a.. là một cô nương, môn này bắt buộc phải học.”

Thực tế hắn còn đang mở cờ trong lòng. Đây quả là một công đôi việc, vừa giúp nàng cải thiện chữ viết, vừa giúp hắn có nhiều thời gian tiếp xúc với nàng hơn.

“Nhưng như vậy cũng không cần tối nào cũng..” _ Ly Nguyệt ủy khuất. Hắn là chê chữ nàng xấu đi!

Mặc Uyên không nỡ để nàng ủy khuất nhưng vì kế hoạch truy thê, hắn không thể nhượng bộ: “Vậy Ly Nguyệt muốn học xong sớm hay là...?”

“Được rồi, mỗi tối thì mỗi tối!” _ Ly Nguyệt ỉu xiu nói nhỏ. Vậy là bắt đầu luyện tự kiếp sống.

“Hai người đang nói chuyện gì thế? Mà sao trông sắc mặt Ly Nguyệt cô nương không vui cho lắm!” _ Chiết Nhan tò mò đi tới.

Ly Nguyệt thi lễ với Chiết Nhan rồi nói: “Cũng không có gì, hai người nói chuyện đi, ta đi nghỉ ngơi.”

Nói xong liền đi mất.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Mặc Uyên, Chiết Nhan bắt quái hỏi: “Sao rồi, vẫn chưa câu được tâm người ta à?”

Mặc Uyên bị thọc trúng chỗ đau, mặt lạnh nhìn Chiết Nhan: “Người đến có việc gì?”

“Ồi chào, tức giận rồi?! Được rồi, ta là tới có chuyện muốn nói với Tư Âm, tiện thể tới thăm người luôn. Hay là để ta giúp người nha!” _ Chiết Nhan cười bất đắc dĩ. Hắn là người từng trải, tất nhiên là hiểu được tâm trạng của Mặc Uyên.

“Không cần thiết, ta tự có cách. Đánh một ván cờ đi.” _ Mặc Uyên hòa hoãn mặt mày, lấy ra một bàn cờ.

“Được thôi.”

- - - - -

Đang định trở về, Chiết Nhan nhìn thấy Ly Nguyệt đang luyện kiếm thì trong đầu liền nảy ra một ý nghĩ, tùm tùm cười, lén thi pháp lên người Ly Nguyệt, biến nàng thành một con hồ li trắng.

“Thình thoàng cũng nên thay đổi không khí nhỉ!”

Xong xuôi, Chiết Nhan liền trốn mất tiêu.

Ly nguyệt đang luyện kiếm thì không hề hay biết mà bị trúng thuật pháp, cứ thế mà bị biến thành hồ li. Thấy tay chân bị biến thành 4 cái chân đầy lông trắng, Ly Nguyệt kinh hãi. Chạy nhanh ra hồ nước, nhìn xuống thấy cái đầu nhỏ nhỏ với hai cái tai nho nhỏ, Ly Nguyệt đã biết mình bị biến thành cái gì.

Tên khốn kiếp nào đã đánh lén vậy?! Nếu mà để ta phát hiện ra, ta chắc chắn cho hắn không sống yên! Cậy nàng bị phong ấn không có sức đánh trả đúng không! Tốt nhất là đừng để ta phát hiện ra, nếu không... Hừ!.. _ Ly Nguyệt nhe răng nghiêng lợi, bực mình mà nghĩ.

Ở nơi nào đó, Chiết Nhan: “Hất xì!..”

Một lúc sau, vẫn không phát hiện ra ai đã chơi xấu, Ly Nguyệt đành ngậm ngùi mà đi về phòng. Nàng cũng không đắc tội ai a! Mà cũng chẳng có lý do gì mà phải làm vậy với nàng cả! Mò! Phải làm sao đây? Tối nay nàng còn phải học thư pháp nữa chứ, thế này thì viết kiểu gì?! Liệu Mặc Uyên có nhận ra nàng không nhỉ?

Tối giờ ăn cơm tối:

Sắp tới giờ ăn cơm rồi mà hình dạng của nàng thế này nếu xuất hiện chắc họ chẳng nhận ra, lại cho rằng nàng là dã hồ li rồi đuổi nàng đi cho mà xem. Xem ra phải vào phòng bếp trộm mán thầu ăn trước mới được.

Và rồi, một con hồ li trắng ăn trộm mán thầu bị Điệp Phong phát hiện. Điệp Phong nhú mày bắt lấy hồ li: “Người ở đâu tới mà lại dám vào đây ăn vụng? Để xem sư phụ sẽ xử lý người thế nào! Hừ đồn dã hồ li.”

Bị bắt tại trận, Ly Nguyệt chỉ biết khóc ròng trong lòng. Trời ạ, mán thầu của nàng! Đói quá a!

Tình trạng là vị mán thầu nào đó đã ngay lập tức rớt xuống đất khi Ly Nguyệt bị giật mình bởi có sự xuất hiện của Điệp Phong. Thú cưng không dễ làm a!

Bị mang đến phòng của Mặc Uyên, Ly Nguyệt chỉ mong sao Mặc Uyên mau nhận ra nàng.

“Sư phụ, con hồ li này ăn trộm đồ ăn bị đệ tử bắt được. Người định xử lý nó như thế nào ạ?” _ Điệp Phong chỉ chỉ hồ li hỏi.

Nhìn tiểu hồ li trên người có nhân nhạ khí tức của Ly Nguyệt, Mặc Uyên nghi hoặc nghĩ. Tiểu hồ li này là thú cưng của Ly Nguyệt? Nhưng trước giờ ta chưa từng thấy nó. Hay là nàng mới nhận nuôi?

“Được rồi, để nó ở đây đi.”

“Vậy đệ tử cáo lui.” _ Điệp Phong trừng mắt nhìn hồ li, đem nó đặt trên bàn rồi đi ra ngoài.

“Chi chi..!” _ Ly Nguyệt ủy khuất. Mặc Uyên, mau biến ta trở về như cũ a!

Mặc Uyên hoàn toàn không hề biết mong muốn của Ly Nguyệt, lạnh lùng hỏi: “Ngươi là đực hay cái?”

What?!! Cái gì thế này!? Hắn không nhận ra nàng sao? Toi rồi, phải làm thế nào đây? Mà vấn đề là cái hay đực là sao đây? Bộ nó liên quan tới việc nàng ăn trộm mìn thầu à? Ta đói, mau mang ta đi ăn a!

Ly Nguyệt trừng mắt lên tiếng: “Chi chi chi”

“Giống đực?” _ Mặc Uyên tiếp tục hỏi, hoàn toàn bỏ lơ cái ánh mắt lên án của Ly Nguyệt.

Nghe thấy Mặc Uyên tiếp tục hỏi về vấn đề giới tính, Ly Nguyệt vô lực phun tào. Oh my good! Biết giới tính của nàng cần thiết lắm sao?

Lắc đầu tỏ vẻ phủ nhận, Ly Nguyệt ủ rũ nằm xuống bàn.

“Vậy là giống cái?” _ Mặc Uyên thấy hồ li lắc lắc cái đầu nhỏ thì trong lòng thấy yên tâm chút ít nhưng vẫn muốn chắc chắn liền hỏi tiếp.

Ly Nguyệt gật gật đầu.

Giờ phút này Mặc Uyên mới hoàn toàn yên tâm. Xem ra, tiểu hồ li này rất có linh tính, hiểu tiếng người. Chỉ cần là giống cái thì Nguyệt nhi muốn nuôi thú cưng gì cũng được, còn nếu là giống đực, cùng lắm thì hắn trộm đem thú cưng đó vất đi đâu đó cho nó tự sinh tự diệt là được. = _ =

Tác giả tỏ vẻ, nỗi lòng của ngươi ta vô cùng hiểu.

Thấy dáng vẻ ỉu xiu của tiểu hồ li, Mặc Uyên nghi hoặc. Nó là làm sao vậy?

Mặc Uyên nhắc cả người Ly Nguyệt lên xem xét thì một âm thanh cô lỗ phát ra từ bụng của Ly Nguyệt. Ly Nguyệt xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thẳng. Bấy giờ Mặc Uyên mới vỡ lẽ: “Ngươi đói?”

Ly Nguyệt lại gật gật đầu nhỏ

“Vậy ta dẫn ngươi đi ăn” _ Nói xong Mặc Uyên bế lên Ly Nguyệt, đi ra ngoài.

Vậy là vấn đề đói bụng đã giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

“Kì lạ, sao giờ này nàng vẫn chưa đến?” _ Nhìn ra ngoài cửa, Mặc Uyên nghi vấn.

Tiểu hồ li Ly Nguyệt ngồi gần đó tỏ vẻ Ta đang ngồi bên cạnh ngươi đó, chỉ là ngươi không nhận ra thôi. Thật không ngờ chiến thần Mặc Uyên đại danh鼎鼎 lại không nhận ra được nàng bị trùng thuật ngự trang biến thành hồ li. Thật không biết phép thuật này sẽ duy trì bao lâu đây? Mong là không quá lâu. Tên khốn kiếp nào đó tốt nhất đừng để nàng biết được!

Mười dặm dừng đào, Chiết Nhan lại hắt hơi một cái, nghiêng ngẫm mà cười: “Ha ha.. Thật không biết Côn Luân Khư bây giờ ra sao rồi, chắc là vui lắm đây!”

Mặc Uyên thấy Ly Nguyệt vẫn chưa tới liền đem theo hồ li, đến phòng Ly Nguyệt. Gõ cửa phòng hồi lâu mà vẫn chưa thấy nàng trả lời, Mặc Uyên quyết định đẩy cửa vào xem thì thấy cửa không khóa bên trong. Mặc Uyên đi vào thì vẫn không thấy Ly Nguyệt. Lại tiếp tục đến các nơi nàng hay đến nhưng vẫn không tìm thấy, trong lòng Mặc Uyên bắt đầu thấy hơi lo lắng. Nàng rốt cuộc đi đâu? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Triệu tập các đệ tử, chia nhau đi tìm nhưng vẫn không thấy, Mặc Uyên nào có tâm trạng để ý tới tiểu hồ li đang không ngừng biểu thị nàng là Ly Nguyệt. Tuy được mọi người quan tâm đến, Ly Nguyệt cảm thấy ấm áp trong lòng nhưng nàng cũng không muốn mọi người vì nàng mà lo lắng a!

Mặc Uyên sốt ruột trong lòng nhưng cũng không muốn các đệ tử vì hắn mà tiếp tục chạy đôn chạy đáo tìm người, liền nói: “Giải tán đi, ta đi tìm tiếp, các ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

“Sư phụ, ngài đừng quá lo lắng. Có lẽ Ly Nguyệt cô nương có chuyện riêng nên đã đi đâu đó giải quyết chăng?” _ Diệp Phong suy nghĩ nói.

“Đúng vậy, có lẽ ngày mai Ly Nguyệt cô nương sẽ về.” _ Từ Lan tiếp lời.

“Sư phụ, thật ra vẫn còn chỗ ở của Dao Quang thượng thần mà, ngài tới hỏi thử xem?” _ Từ Âm nghi ngờ mà nói.

Câu nói của Tư Âm cảnh tỉnh tất cả mọi người. Đúng rồi, còn có chỗ của Dao Quang thượng thần. Trước giờ Dao Quang thượng thần đối với sư phụ si tình một mảnh, chỉ sợ ghen tị với Ly Nguyệt cô nương luôn gần gũi với sư phụ mà đối phó với nàng.

Tất cả đều trầm nghĩ không dám nói.

Mặc Uyên nhăn nhó lên, cả người ngay lập tức biến mất trước mặt chúng đệ tử. Các đệ tử đều thở dài mà tan rã về phòng nghỉ ngơi.

Ly Nguyệt lắc đầu ngao ngán, lùi lùi quay về phòng Mặc Uyên đợi. Cho dù hắn có lật tung Côn Luân Khư cũng vô pháp thấy nàng a, nàng đang trong hình dạng tiểu hồ li này cơ mà!

- - - - -

“Dao Quang thượng thần, người ở nơi này có thấy Ly Nguyệt không?” _ Mặc Uyên vội hỏi.

“Mặc Uyên, người đến đây tìm ta là chỉ để hỏi chuyện này!” _ Dao Quang thương tâm mà nhìn.

“Rốt cuộc người có thấy nàng hay không?” _ Mặc Uyên bị thái độ của nàng làm cho nóng nảy.

“Mặt mũi nàng ta còn chưa thấy, làm sao biết nàng ở đâu!” _ Dao Quang cũng bị thái độ của Mặc Uyên khiến cho bức mình. Trong lòng nổi lên ghen tị không ngớt. Thật không biết nữ nhân đó có gì hay mà khiến cho Mặc Uyên phải lo lắng như vậy!

Thấy Dao Quang cũng không phải đang nói dối, Mặc Uyên thất vọng đi về: “Vây cáo từ.”

“Người!” _ Dao Quang vừa thất vọng vừa tức giận nói không nên lời.

Mặc Uyên lại tiếp tục đến ngôi nhà Ly Nguyệt lúc trước nàng từng ở để tìm nhưng vẫn không thấy. Mặc Uyên thất vọng trở về Côn Luân Khư.

Thấy Mặc Uyên trở lại, Ly Nguyệt cất tiếng gọi: “Chi chi!”

Mặc Uyên chẳng để ý tới, vô thần ngồi ni non:

“Nguyệt nhi, nàng lại lần nữa biến mất. Nguyệt nhi, nàng còn định tra tấn ta tới bao giờ đây? Nàng có biết suốt mấy vạn năm nàng mất tích, ta vì nàng mà bị giày vò ra sao không? Tâm ta khó chịu lắm, nàng biết không? Nguyệt nhi, nàng đang ở đâu? Nàng sợ học thư pháp nên mới bỏ đi đúng không? Nguyệt nhi, chỉ cần nàng trở về, nàng không muốn học cũng không sao? Nguyệt nhi, trở về đi...”

Ly Nguyệt nghe được mà khiếp sợ, không tin nhìn Mặc Uyên, liên tiếp lùi mấy bước, chạy chối chết.

Nàng, nàng vừa nghe thấy gì?! Mặc Uyên hắn, hắn thích nàng sao? Ôi trời ơi! Chuyện gì đang xảy ra vậy nè! Không thể nào đâu! Hắn sao có thể thích nàng được!? Phải yêu Tư Âm mới đúng chứ! Chắc vừa rồi nàng hiểu lầm thôi. Có lẽ, Nguyệt nhi mà hắn gọi là người khác thôi. Chắc chắn là vậy rồi!

Dù không ngừng phủ định nhưng tận sâu thẳm, Ly Nguyệt vẫn có chút nghi ngờ người mà Mặc Uyên nhắc đến là nàng mà không phải ai khác. Bởi vì Mặc Uyên có nói “Nàng sợ học thư pháp nên mới bỏ đi đúng không?”. Rõ ràng, chuyện học thư pháp không thể nào trùng hợp đến mức mà cả nàng và Nguyệt nhi kia đều học. Điều đó khiến Ly Nguyệt không ngừng bối rối, thấp thòm, một đêm mất ngủ.

Ba ngày sau, Ly Nguyệt vẫn chưa trở lại bình thường. Côn Luân Khư các đệ tử chạy ngược chạy xuôi đi tìm nàng. Dù mệt mỏi nhưng chẳng ai dám hó hé một câu. Nguyên nhân sao, đơn giản là bởi vì sống lâu nên thông minh. Bấy giờ bọn họ như ngồi trên tổ kiến lửa vậy, chỉ cần động một chút thôi là sẽ bị kiến cắn ngay. Nhìn bộ dạng sư phụ bây giờ mà xem, ngày thường đã lạnh lùng rồi, bây giờ còn kinh khủng gấp đôi. Cái khí lạnh kia của sư phụ cứ quanh quẩn khiến bọn họ rùng rợn hết cả mình. Dù kẻ ngu cũng phải phát hiện sư phụ có ý với Ly Nguyệt cô nương. Ngày ngày nhìn sư phụ dùng ánh mắt ôn nhu chần chừ nhìn Ly Nguyệt cô nương thì sao lại không biết cơ chứ. Từ lâu bọn họ đã thăm coi Ly Nguyệt là sư mẫu rồi. Đáng tiếc Ly Nguyệt cô nương lại vô cùng lạnh lùng trong chuyện tình cảm, mãi vẫn không nhận ra ý đồ đen tối từ lâu của sư phụ. Con đường trụy thể của ngài đã dài rồi nay Ly Nguyệt cô nương lại mất tích. Sư Phụ lại đau khổ mà bọn hắn cũng đau khổ không kém. Ly Nguyệt cô nương, mau trở về đi a! Có nàng ở thì cuộc sống bọn hắn ở Côn Luân Khư mới sung sướng a!

Nhìn mọi người bận rộn tìm kiếm nàng, Ly Nguyệt chỉ có thể mặc niệm trong lòng một câu xin lỗi. Nàng tỏ vẻ mọi người phí công rồi, ta ở ngay bên cạnh các người nè. Mà tâm tư của nàng thì chẳng ai nghe thấy được.

Vì Mặc Uyên đang bận tâm truyện của Ly Nguyệt nên chẳng buồn để tâm đến tiểu hồ li liên tục múa may mình họa.

Ly Nguyệt buồn bức đi tới phòng Tư Âm. Nhìn thấy tiểu hồ li, Tư Âm trừng mắt nhìn mà than: “Vì cái gì người thì được rong chơi sung sướng mà ta lại phải ngồi đây chép phạt a! Được đi theo các sư huynh đi tìm Ly Nguyệt còn sướng hơn!”

Ly Nguyệt nghe mà thấy hắc tuyến rơi xuống. Suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi! Người tưởng đi theo họ thì sung sướng sao?

Nhìn sang giấy trắng mực đen trên bàn, Ly Nguyệt hai mắt lóe lên một suy nghĩ. Nhảy lên bàn, dùng một chi trước chấm vào mực, Ly Nguyệt bắt đầu nguệch ngoạc viết chữ. Tư Âm lúc đầu thấy nghi hoặc, nhưng sau khi đọc từng chữ tiểu hồ li viết, từ nghi hoặc biến thành kinh ngạc, nghĩ vẫn mà nhìn tiểu hồ li: “Người.. Người là Ly Nguyệt?!”

Tiểu hồ li hài lòng gật đầu, trong lòng thoải mái hẳn ra.

Tư Âm bĩu môi phê phán “Ly nguyệt, hóa ra ngươi lại bị biến thành thế này. Báo hại sư phụ và các sư huynh phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm ngươi! Thiệt tình!.. Thấy chưa, tuy ta hay rong chơi nhưng chí ít cũng không sao, cũng chẳng ảnh hưởng ai, Ly Nguyệt ngươi thì không làm gì nhưng lại khiến cả Côn Luân Khư như xảy ra đại họa.”

Ly Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Tư Âm. Nè, chuyện này cũng tại tên thói tha nào đó đánh lén thôi. Nàng là bất đắc dĩ được không! Nàng cũng đâu muốn mọi chuyện thành ra như vậy.

Ly Nguyệt lại viết thêm: Mau đi nói cho mọi người biết sự thật. Ta bị người ta lén thi triển thuật ngụy trang lên người lên mới biến thành như vậy.

“Được rồi, vậy chúng ta đến gặp sư phụ nói trước, các sư huynh đều đi tìm ngươi hết rồi, có lẽ đến tối mới về.” _ Tư Âm gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Cả hai một trước một sau đi đến phòng Mặc Uyên.

“Sư phụ, ta biết Ly Nguyệt ở đâu rồi!” _ Tư Âm vừa vui vẻ vừa tự hào vì mình là người đầu tiên tìm ra Ly Nguyệt.

Mặc Uyên nghe xong hồi thần, hai mắt lóe lên, mong chờ câu trả lời của Tư Âm. Khẩn trương hỏi: “Mười bảy, nàng đang ở đâu?”

Tư Âm dùng hai tay, nhấc cả người tiểu hồ li lên trước mặt Mặc Uyên, cười nói: “Sư phụ, tiểu hồ li này chính là Ly Nguyệt. Nàng viết ra giấy rằng nàng bị người nào đó lén thi triển thuật ngụy trang lên người, làm nàng bị biến thành hồ li.”

“Thật sao?!” _ Mặc Uyên không ngờ tới sự tình là như vậy, cúi đầu nhìn chăm chăm vào tiểu hồ li. Xem ra hắn đã bắt cản rồi, thảo nào trên người lại có khí tức của Ly Nguyệt. Hóa ra Ly Nguyệt lại chính là bị biến thành tiểu hồ li này.

Tiểu hồ li uly khuất gật gật đầu. Nếu để nàng phát hiện ai đã khiến nàng trở thành như vậy thì chắc chắn nàng sẽ khiến hắn không sống yên. Hừ!

Mặc Uyên thấy tiểu hồ li không ngừng gật đầu khẳng định thì trong lòng vui sướng trở lại, cảm giác cả người như được rót mật ong. Những phiền não liên bay đi mất khiến cả người thư sướng chưa từng có.

Mặc Uyên lấy tay ôm lấy hồ li Ly Nguyệt vào lòng như muốn dung nhập vào cốt tủy để nàng chẳng bao giờ biến mất. Cảm giác mất đi rồi lại tìm được khiến Mặc Uyên càng không muốn buông tay, chỉ muốn lúc nào cũng giữ nàng bên người.

Ly Nguyệt đang vui vẻ vì Mặc Uyên đã phát hiện ra nàng nên không hề để ý bị một người nam nhân ôm vào lòng, cũng không hề nhìn thấy ánh mắt chiếm hữu của Mặc Uyên dành cho mình.

Đến lúc cảm nhận được ánh mắt ái muội của Tư Âm nhìn hai người thì Ly Nguyệt mới nhận ra mình đang được Mặc Uyên ôm trọn trong lòng. Ly Nguyệt cứng đờ người ra, xấu hổ chôn mặt vào cánh tay Mặc Uyên. Trời ạ, mau thả nàng xuống! Báo sao Tư Âm lại có ánh mắt kì lạ đó. Hắn ôm nàng làm gì cơ chứ!? Hắn sẽ không phải là thích nàng rồi chứ!?

Cảm nhận được cơ thể nhỏ bé trong lòng đang trở nên cứng đờ, Mặc Uyên mới nhớ ra hắn và nàng còn chưa xác định quan hệ rõ ràng, hắn làm vậy Nguyệt nhi sẽ không thích ứng được. Vì không muốn Ly Nguyệt đem tâm của hắn chạy mất lần nữa (lần thứ nhất là Ly Nguyệt ngủ say suốt mấy vạn năm nên vô tình khiến người nào đó tương tư đau khổ), Mặc Uyên đành phải tiếp tục kế hoạch mưa dầm thấm đất của mình. Kim nén mong muốn chiếm hữu của mình, Mặc Uyên nuôi tiếc đặt Ly Nguyệt lên bàn, sau đó hòa hoãn nhìn sang Tư Âm đang ngồi xem diễn, không lạnh không nóng lên tiếng đuổi người: “Khụ! Mười bảy, lần này ngươi có công tìm người nên vì sư sẽ giảm một nửa hình phạt của ngươi. Về chếp phạt tiếp đi.”

Tác giả bĩu môi tỏ vẻ keo kiệt quá đi!

Nghe thấy sư phụ giảm một nửa hình phạt, Tư Âm vui vẻ cuốn xéo: “Đa tạ sư phụ, đệ từ cáo lui.”

Trước khi ra cửa, Tư Âm lại quay đầu lại nhìn một người một thú bằng ánh mắt ái muội rồi mới rời đi hắn.

Nhìn ánh mắt vi diệu của Tư Âm, Ly Nguyệt sờn hết da gà.

Mặc Uyên ôn nhu nói: “Vậy bây giờ ta hóa giải phép thuật kia giúp Ly Nguyệt nhé!”

Ly Nguyệt gật đầu đồng ý. Mặc Uyên biến nàng trở lại bình thường. Nhìn thân thể bình thường trở lại, Ly Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng thoát kiếp thú cưng!

“Mặc Uyên, cảm ơn ngươi.” _ Ly Nguyệt chân thành cảm tạ.

Mặc Uyên nghe mà lòng buồn một chút, lại nhìn Ly Nguyệt đầy ý vị nói: “Không cần khách khí như vậy. Chúng ta vốn là tri kỉ lâu năm, Ly Nguyệt nói vậy cứ như chúng ta là hai người xa lạ vậy. Chẳng lẽ Ly Nguyệt không coi ta là tri kỉ sao?”

“Ách! Ta không có.. Ta tất nhiên là coi Mặc Uyên thành tri kỉ rồi.” _ Ly Nguyệt thấy Mặc Uyên không vui, liền hơi áy náy đáp mà không hề nhận ra từ tri kỉ mà Mặc Uyên nói không phải là tri kỉ của bằng hữu mà là tri kỉ của người yêu. Nàng cứ thế mà vô tình rơi vào hố mà Mặc Uyên đào sẵn.

Mặc Uyên thấy Ly Nguyệt thừa nhận thì sung sướng mà cười: “Vậy sau này đừng nói cảm ơn với ta nữa.”

“Hào.” _ Ly Nguyệt gật đầu đồng ý.

Côn Luân Khư cuối cùng cũng ổn định trở lại.

- - - - -

Trống tay lên má, ngồi ngắm phong cảnh xa xa, Ly Nguyệt thất thần.

“Sao vậy?” _ Tư Âm thấy Ly Nguyệt dạo này hay ngồi ngẩn người thì thấy có chút tò mò. Ly Nguyệt có tâm sự sao?

“A! Không có gì, chỉ là ta đang nghĩ một số chuyện nhưng lại không biết phải làm sao.” _ Ly Nguyệt thờ dãi nói. Nàng vẫn còn bận tâm về lời nói Mặc Uyên hôm đó. Rốt cục thì người trong lòng của Mặc Uyên có phải là nàng không? Nếu là nàng thật thì nàng phải làm sao bây giờ?

Tư Âm tri kỉ mà quan tâm: “Ngươi nói nghe thử coi, nhớ đâu ta giúp gì được thì sao!”

Ly Nguyệt hoài nghi mà nhìn Tư Âm nhưng cuối cùng cũng quyết định nói, nàng bắt đầu chém gió ra một câu chuyện: “Thật ra thì ta có một vị bằng hữu. Hắn có ý với một vị cô nương nhưng lại không biết cô nương đó có thích hắn không? Vị bằng hữu này muốn ta suy nghĩ cách giúp hắn nhưng ta nghĩ mãi không ra.”

“Ồi chao, hóa ra là vậy. Quá đơn giản, bảo hắn hỏi thẳng cô nương nhà ngươi ta thì sẽ biết thôi.” _ Tư Âm chép miệng nói.

Ly Nguyệt nghe mà hắc tuyến nổi lên.

“Nếu hỏi thẳng vậy thì khác nào thổ lộ với người ta! Nếu người ta mà cự tuyệt thì chẳng phải mất mặt lắm sao! Có khi cô nương nhà ngươi ta còn tưởng hắn mắc bệnh ảo tưởng ấy chứ!”

Tư Âm nghe vậy, gãi đầu ha ha cười: “Cũng có lí ha! Nam nhân thường sợ mất mặt, cách này đúng là không hợp lắm!”

“Bối vậy mới nói!” _ Ly Nguyệt thờ dãi, xem ra vẫn không có cách..

Tư Âm nghĩ nghĩ một lát rồi vui vẻ nói: “Ta có cách rồi! Trước kia khi vẫn còn ở hồ li động, phụ thân ta thường ghen vì có nam nhân nào đó theo đuổi mẫu thân của ta. Ta nghĩ, nếu cô nương kia thích vị bằng hữu của ngươi thì nếu mà thấy vị bằng hữu của ngươi qua lại thân mật với một cô nương khác, chắc chắn sẽ ghen! Ngươi bảo vị bằng hữu kia dùng cách này thì sẽ biết cô nương đó có thích hắn hay không thôi!”

“Đúng nha, sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ! Cảm ơn nha!” _ Ly Nguyệt như được mở ra cánh cửa mới, vui vẻ nói rồi chạy về phòng tìm kế hoạch thích hợp cho mình.

Nhìn Ly Nguyệt vui vẻ chạy mất tiêu, Tư Âm nghi hoặc: “Có cần phải vui như vậy không? Dù sao thì đó cũng là cách cho bằng hữu của Ly Nguyệt, chứ có phải là cho Ly Nguyệt dùng đâu, vui vẻ như vậy làm gì?”

- - - - -

Hai tuần sau, chép phạt xong, Tư Âm lại trở về bản tính cũ, ham chơi lười biếng. Thấy Tư Âm định cùng Tử Lan lên xuống phạm giới, Ly Nguyệt liền hào hứng chạy tới: “Hai người định xuống phạm giới đúng không?”

Tư Âm và Tử Lan phòng bị nhìn Ly Nguyệt, cho rằng nàng sẽ mật báo với sư phụ. Tử Lan rồi rầm “Ly Nguyệt cô nương đây là muốn..?”

“Yên tâm, ta sẽ không nói với Mặc Uyên, chỉ là hai người phải dẫn theo ta nữa. Cho dù bị Mặc Uyên phát hiện thì cứ nói là ta bắt hai người đưa ta đi là được rồi. Lâu lắm rồi ta không xuống phạm giới chơi, ta muốn xuống dưới đó chơi một lát, có thể chứ?” _ Ly Nguyệt cười nói.

Nghe vậy, Tư Âm và Tử Lan mới yên tâm trong lòng, vui vẻ đồng ý.

“Tất nhiên là được, có Ly Nguyệt cô nương đi cùng thì dù bị sư phụ phát hiện cũng sẽ không sao. Chúng ta mau đi thôi!” _ Tử Lan hào hứng nói.

Nói rồi, cả ba đi xuống phạm giới. Tử Lan và Tư Âm thì cải trang thành người đoán số, Ly Nguyệt thì đi thăm thú xung quanh và bắt đầu kế hoạch của mình. Tùy ý đi dạo một vòng, Ly Nguyệt phát hiện có một Vạn Hoa lâu. Tất nhiên là nàng chưa định vào đó luôn mà phải đợi đến tối vì đến tối, Vạn Hoa lâu mới mở cửa. Lúc này, Tư Âm và Tử Lan đều không biết kế hoạch của Ly Nguyệt, vẫn ung dung mà đoán số cho một vị cô nương xinh đẹp. Cả hai đều không biết rằng vị cô nương này chính là Dao Quang thượng thần, vô tình cứ thế mà trêu đùa nàng.

Tư Âm vừa sờ vừa xoa nói: “Tay của cô nương, sờ vào là thấy đường tình long đong.”

“Hỗn xược!” _ Nô tì thấy hành động lưu manh của Tư Âm thì tức giận quát.

Dao Quang giờ tay cản lại, bình tĩnh mà hỏi: “Ngươi thử nói xem, đường tình của ta long đong thế nào?”

“Haiz... Cô nương tuy rằng xinh đẹp nhưng mà đường tình thì... Chỉ sợ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cầu mà không được, chỉ bằng buông bỏ đi, có lẽ như vậy sẽ đỡ đau khổ hơn.” _ Từ Lan cảm thán mà nói.

Dao Quang bị nói trúng tâm tư nên trong lòng có chút không vui, không cam lòng bỏ đi.

Thấy Dao Quang bỏ đi, Tư Âm tức giận: “Giờ chứ, xem số đoán mệnh lại không trả tiền, thảo nào đường tình long đong, đáng đời!”

“Được rồi, chúng ta cũng nên về thôi kẻo sư phụ phát hiện.” _ Từ Lan kéo Tư Âm trở về.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Mau lên, muộn tí nữa là bị sư phụ phát hiện đấy!” _ Từ Lan kéo Tư Âm chạy về Côn Luân Khư.

“Khụ! Mười sáu, mười bảy sư đệ, sư phụ đang đợi hai đệ trong đại sảnh đấy!” _ Diệp Phong nhắc nhở.

“Toi rồi. À, đại sư huynh, Ly Nguyệt cô nương đã về chưa?” _ Từ Lan dò hỏi.

“Ly Nguyệt cô nương? Nàng có ra ngoài sao?” _ Diệp Phong tỏ vẻ nghi hoặc.

Xem ra đại sư huynh không biết Ly Nguyệt cô nương xuống phạm giới cùng chúng ta. Nếu nàng trở lại rồi thì ít nhất còn có người nói đỡ cho, còn nếu mà nàng còn chưa về thì ta và Tư Âm phải ăn nói sao đây? Liệu sư phụ có nổi giận không đây?

- ----Đại sảnh:

“Sư phụ, mời người dùng trà.” _ Lệnh Vũ dâng trà.

“Quỳ xuống đi.” _ Từ Lan quỳ xuống rồi lôi kéo Tư Âm cùng quỳ.

Mặc Uyên uống một ngụm trà rồi liếc mắt nhìn hai người đang quỳ phía dưới, nhàn nhạt khẳng định mà nói: “Lại đi tới nhân gian rồi à?”

Cả hai cúi đầu không nói

“Sư phụ, ngài đừng làm khó mấy đệ ấy nữa. Mấy đệ ý mỗi lần xuống nhân gian lại bói toán cho người ta, cũng là làm điều mới mẻ. Không hề gây họa lớn gì cả.” _ Diệp Phong cầu tình.

“Vẫn là đại sư huynh tốt.” _ Tư Âm vui vẻ nhìn Diệp phong nói.

“Ngươi là nói sư phụ đang làm khó các ngươi sao?” _ Mặc Uyên nhướn mày, nheo mắt nguy hiểm nhìn Tư Âm.

Tư Âm bối rối phủ nhận: “Không phải đâu sư phụ, đệ tử... Hôm nay Ly Nguyệt cô nương rủ đệ tử và mười sáu sư huynh xuống nhân gian đi dạo một lúc nên mới..”

Ngu ngốc! Từ Lan mắng thầm trong lòng. Tư Âm, ngươi đây là sợ tội không đủ nặng đúng không! Dám nói dối, nói Ly Nguyệt cô nương rủ đệ đi chơi! Chúng ta không rủ nàng thì thôi còn nói như vậy, nếu mà đệ sư phụ biết thì.. Huống chi, bây giờ vẫn chưa biết Ly Nguyệt cô nương đã về chưa, về thì còn đỡ, còn chưa về thì tội bọn họ sẽ càng nặng a! Tư Âm ngu ngốc này!

“Ly Nguyệt rủ các ngươi đi chơi? Từ khi nào mà nàng lại có hứng thú xuống phạm giới thế?!” _ Mặc Uyên hiển nhiên không tin.

“Sư phụ, hôm nay Ly Nguyệt cô nương quả thật là muốn xuống nhân gian đi dạo nên cả 3 mới xuống đó chơi” _ Từ Lan thành khẩn đáp, không dám phủ nhận lời nói của Tư Âm, tên đã lên cung thì không lí nào lại bỏ xuống, lời đã nói ra thì không thể rút lại.

“Àn. Vậy Ly Nguyệt đâu? Nếu cả ba đã cùng đi chơi thì hẳn cùng về chứ?” _ Mặc Uyên thấy Từ Lan không có vẻ gì là đang nói dối thì đành chấp nhận.

Toi rồi, phải nói sao đây? Không cần thận nhờ chọc giận sư phụ thì sao?

Từ Lan rói rầm, Từ Âm thì chẳng thèm suy nghĩ mà nói thẳng: “Sư phụ, Ly Nguyệt cô nương thấy hai đệ tử bói toán cho người ta nên đã một mình đi dạo ạ. Chính vì vậy, đệ tử và mười sáu sư huynh vẫn chưa biết Ly Nguyệt cô nương đã về chưa?”

Từ Lan nghe mà chán nản vỗ trán. Vậy là xong đời! Với sự quan tâm của sư phụ dành cho nàng thì sư phụ sẽ luôn cho rằng khắp nơi đều nguy hiểm, vì vậy việc để Ly Nguyệt cô nương đi dạo một mình là quyết định sai lầm. Huống chi Ly Nguyệt cô nương tuổi đời còn trẻ, kinh nghiệm sống không nhiều, ít tiếp xúc với phàm nhân, nguy cơ nàng gặp phải kẻ háo sắc hoặc kẻ lừa đảo là rất cao a! Sư phụ chắc chắn sẽ tức giận cho mà coi!

Và quả nhiên Từ Lan suy nghĩ không sai, sắc mặt Mặc Uyên trở nên không đẹp cho lắm.

“Mười sáu, mười bảy, hai người hay chơi ở phạm giới thì chắc có rất nhiều kinh nghiệm về phạm nhân đúng không?!” _ Mặc Uyên lạnh lùng mà hỏi

Thấy khí lạnh từ người Mặc Uyên thoát ra, Diệp Phong và Lệnh Vũ cảm thấy chia buồn thay cho hai người. Từ Lan rụt cổ không dám hé răng. Từ Âm vẫn chưa nhận ra bầu không khí trở nên bất thường, nhanh nhẩu đáp: “Dạ, sư phụ. Phạm giới người nhiều, có đủ kiểu người, tốt có xấu có, hiệp nghĩa cứu khổ cứu nạn có, lưu manh có, háo sắc có, buồn người có,... Nói chung là rất đa dạng ạ!”

Mặc Uyên càng nghe mặt càng hắc, khí lạnh càng nhiều, tức giận quát: “Hừ! Người biết có nhiều dạng người như vậy mà lại dám để nàng đi một mình, người không sợ nàng không có kinh nghiệm, gặp phải kẻ xấu sao?! Mau trả lời!”

“Ách! Đệ tử không nghĩ tới. Đệ tử nghĩ Ly Nguyệt có võ công trong người...” _ Từ Âm bị quát thì sợ hãi giải thích. Sư phụ trở nên thật đáng sợ.

Thấy Từ Âm bị sư phụ quát như vậy, Diệp Phong không đành lòng, mở miệng khuyên can: “Sư.. Sư phụ, người đừng suy nghĩ quá nhiều, có lẽ Ly Nguyệt cô nương người tốt, trời thương sẽ không gặp phải mấy loại...”

“Diệp Phong, đừng quên người chưa từng tới nhân gian, có nhiều thứ người còn chưa thấy đâu!” _ Mặc Uyên lạnh lùng nói.

Diệp Phong nghẹn lời, biết mình đuối lý đành nói: “Là Diệp Phong hiểu biết nông cạn.”

“Vậy còn không mau đi xem Ly Nguyệt đã về chưa!” _ Mặc Uyên trong lòng bồn chồn không yên, ra lệnh.

“Đệ tử đi ngay.”

Có lời này của Mặc Uyên, Diệp Phong, Lệnh Vũ thừa dịp chạy biến. Từ Lan và Từ Âm quỳ gối không dám nói gì sợ Mặc Uyên lại nổi bão.

“Còn hai người...” _ Nhìn hai người đang quỳ phía dưới, Mặc Uyên lại phiền não trong lòng. Hắn tự thấy rằng quyết định nhận 2 tên này làm đệ tử là một quyết định sai lầm, cũng tự thấy bản lãnh dạy người của hắn không được tốt lắm. Bảo sao lúc trước khi đồng ý nhận Từ Âm, lão Chiết Nhan lại sung sướng đến vậy, hóa ra là hắn đã vô tình mà giúp Chiết Nhan giải quyết tên gây họa này.

Từ Lan biết tội, chủ động nhận phạt: “Sư phụ, đệ tử biết lỗi rồi, đệ tử xin được chép phạt môn quy 3 nghìn lần để về sau không dám tái phạm.”

Thấy Từ Lan chủ động nhận phạt, Từ Âm cũng thức thời nói theo: “Sư phụ, đệ tử cũng sẽ chép phạt môn quy 3 nghìn lần.”

“Nha?! Chỉ như vậy?” _ Mặc Uyên có chút hài lòng nhưng nghĩ đến Ly Nguyệt, trong lòng lại khó chịu, con tức lại trỗi dậy

Nghe thấy giọng điệu không tốt của sư phụ, Từ Lan, Từ Âm khóc ròng trong lòng, ý của người là hình phạt còn quá nhẹ đúng không!?

“Đệ tử xin nghe theo ý kiến của sư phụ, tùy sư phụ định đoạt.” _ Từ Lan chân thành nói nhưng trong lòng thì lại khóc không ra nước mắt.

Mặc Uyên nhìn bộ dạng thấy chết không còn của cả hai thì bực tức trong lòng mới giải tỏa: “mỗi người 5 nghìn lần đi.”

Nghe xong cả Từ Âm và Từ Lan đều méo mó mặt mày, có khổ mà không thể nói.

Lúc này, Diệp Phong và Lệnh Vũ đi vào, chia buồn nhìn hai người đang quỳ dưới đất.

“Sư phụ, Ly Nguyệt cô nương vẫn chưa về.” _ Diệp Phong thông báo.

Mặc Uyên nhủ mảy, trong lòng lại bắt đầu bồn chồn, lo lắng, đi ra ngoài tìm Ly Nguyệt. Trước khi đi còn không quên lạnh lẽo nhìn hai người nào đó đang quỳ, nghiêm khắc nói: “Trước khi Ly Nguyệt trở về, các người tiếp tục quỳ ở đó đi. Diệp Phong canh chừng hai đứa.”

“Đệ tử tuân mệnh.” _ Diệp Phong thờ dài nhìn hai người nào đó.

- - - - -

Lúc này ở phạm giới, Ly Nguyệt bắt đầu đi vào Vạn Hoa lâu. Nhìn từng đôi nam nữ nói chuyện thân mật với nhau, nàng có chút kinh ngạc. Nàng vốn tưởng rằng kỹ viện hẳn sẽ tục tĩu, hờ hững lắm, bây giờ chính mình đi xem lại không giống với những gì nàng tưởng tượng. Tuy nam nữ hơi thân mật một chút, trực tiếp một chút nhưng cũng không đến mức nhìn mà ghê tởm. Ít nhất thì họ cũng biết chuyện phòng the nên làm ở đâu. Đang định xem có tên nam nhân nào tử tế một chút để nhờ hắn đóng giả thành người yêu của mình, để thử Mặc Uyên, nào ngờ người còn chưa tìm thấy thì đã có một tên chủ

động tiến tới. (Nam nhân mà đi kĩ viện thì việc đóng giả thành tình nhân là giỏi nhất.)

“Mỹ nữ, đêm nay đi chơi với gia nào!” _ Một tên nam nhân cười ngả ngón, chặn đường Ly Nguyệt.

“Cút!” _ Ly Nguyệt nghe giọng nói của tên háo sắc kia mà ghê tởm một trận.

Tên háo sắc tất nhiên là không nghe, hắn còn cho rằng Ly Nguyệt dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt để câu khách. Vì vậy hắn hớn hờ tiến tới nắm lấy cổ tay của Ly Nguyệt.

“Buông ra!!”

Ly Nguyệt giật tay lại nhằm thoát khỏi bàn tay của tên háo sắc, tên háo sắc cũng không chịu buông, cả hai lờ lờ kéo kéo. Mặc Uyên vừa xuất hiện thì thấy ngay cảnh ngựa mất này, một sự phẫn nộ chưa từng có dâng lên trong lòng, hai mắt Mặc Uyên như bốc hỏa, chẳng thèm suy nghĩ, cứ thế mà sử dụng tiên lực đánh bay tên háo sắc. Tên háo sắc bị đánh bay qua mái nhà đến tận trời cao, sau đó hóa thành một vì sao biến mất trên bầu trời, không rõ tung tích.

Ly Nguyệt kinh ngạc nhìn mái nhà đã thủng một lỗ to, không nói lên lời. Cái tên kia sẽ không bị ném chết đó chứ?! Tại sao Mặc Uyên lại xuất hiện ở đây? À không, vấn đề là hắn đang tức giận? Tức giận vì tên háo sắc kia muốn nhúng chàm người hắn yêu hay là tức giận vì bằng hữu gặp phải tên lưu manh? Hắn sử dụng pháp lực ở nhân gian không sợ bị phản hệ sao?

Thấy Ly Nguyệt ngăn người hết nhìn mái nhà thủng lỗ rồi lại nhìn mình, Mặc Uyên vừa buồn cười vừa tức giận. Cầm lên cái tay bị tên háo sắc kia nắm, Mặc Uyên dùng khăn tay chùi chùi chỗ đó, cảm thấy nơi đó đã sạch, hắn mới buông tay sau đó vắt luôn chiếc khăn đó đi, kéo Ly Nguyệt trở về Côn Luân Khư: “Về thôi.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tại Côn Luân Khư, trong phòng Mặc Uyên:

“Ly Nguyệt, nàng có biết nơi đó là nơi nào không?” _ Con tức trong lòng còn chưa hết, Mặc Uyên có chút lạnh lùng nói.

Ly Nguyệt nghe thấy giọng Mặc Uyên, nhận ra hắn không vui, vì vậy giả ngu: “Vạn Hoa lâu nha!”

Nếu mà để hắn biết nàng đến Vạn Hoa lâu làm gì thì không biết hắn sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

Gân xanh nổi lên, khoe miệng có chút co giật. Nàng rốt cuộc có biết đó là nơi như thế nào không vậy? Mặc Uyên ầm nhần nói: “Ta là hỏi nơi đó làm những gì?”

Ly Nguyệt có chút chột dạ, dùng vẻ mặt ngây thơ nhất để trả lời: “Nơi đó làm gì thì ta không biết nhưng ta thấy nam nữ ở đó ngồi nói chuyện, uống rượu, ăn uống thân mật với nhau.”

“Chỉ như vậy?” _ Mặc Uyên nghi ngờ, nheo mắt đầy nguy hiểm, từng bước ép sát. Ly Nguyệt đang chột dạ lại bị Mặc Uyên nhìn, có chút sợ hãi lùi bước về phía sau thì mới biết đã hết đường, cả người dán vào mặt tường. Mặc Uyên giờ hai tay lên tường, ngăn cản đường đi của Ly Nguyệt.

Ly Nguyệt bối rối nói lắp: “Chỉ.. Chỉ như vậy. Chẳng lẽ... còn có gì khác nữa sao?”

“Ly Nguyệt có muốn biết nơi đó còn làm gì không?” _ Mặc Uyên chăm chú nhìn thẳng vào hai mắt Ly Nguyệt, ánh mắt trầm xuống, giọng nói trầm thấp như là dụ hoặc.

Mặc Uyên đây là muốn phổ cập giáo dục giới tính cho nàng sao? Hợp lý nhất là giả bộ tò mò nhưng nàng cũng không muốn nghe chuyện đó đâu! Mà nếu nói là không muốn thì chắc chắn Mặc Uyên sẽ cho rằng nàng biết công việc của Vạn Hoa lâu là gì và sẽ biết nàng nói dối!

“Vạn Hoa lâu đó làm gì thì có quan trọng sao?” _ Ly Nguyệt không trả lời mà hỏi lại.

“Tất nhiên là quan trọng. Nếu Ly Nguyệt không biết thì sẽ dễ dàng bị những kẻ xấu ở phạm giới lừa gạt.” _ Mặc Uyên tò mò về hợp tình hợp lý mà nói

Ly Nguyệt nghe vậy bĩu môi: “Ta sao có thể bị phạm nhân lừa gạt!”

“A! Thật tự tin nha!” _ Mặc Uyên thấy biểu tình đáng yêu của nàng thì cười khề.

Ly Nguyệt ngăn ngor nhìn ai đó đột nhiên cười. Mặc Uyên cúi đầu nói khề vào tai nàng: “Ly Nguyệt về sau vẫn là nên hạn chế đi xuống nhân gian đi. Ta

sợ Ly Nguyệt của ta sẽ bị những phàm nhân xấu xa, đặc biệt là nam nhân dưới đó làm cho thần hồn điên đảo rồi bị bán đi lúc nào không hay. Ta không muốn Ly Nguyệt của ta bị người khác chạm vào đâu!”

Ly Nguyệt kinh hãi, đỏ mặt nhìn Mặc Uyên: “Mặc Uyên, người.. người...!!”

Hắn đang thổ lộ với nàng sao?! Nàng nên làm gì đây?

Mặc Uyên vuốt ve một bên má đang, thâm tình nhìn nàng: “Nàng vẫn chưa hiểu sao? Suốt mấy vạn năm qua, tuy ta chưa nói thẳng nhưng sự quan tâm của ta, tấm chân tình của ta đối với nàng lại chưa từng che giấu, nàng có cảm nhận được không? Nơi này của ta nó đập nhanh như vậy là vì nàng đó!”

Nói rồi, Mặc Uyên cầm bàn tay nhỏ xinh của Ly Nguyệt đặt vào trái tim mình. Ly Nguyệt nghe mà đỡ dần cả người, đầu óc trống rỗng nhưng trái tim lại đập nhanh một cách bất thường cho thấy chủ nhân của nó đang bối rối. Nhận ra bàn tay của mình vẫn đặt ở vị trí trái tim của Mặc Uyên, Ly Nguyệt xấu hổ rút tay, bối rối nói lắp: “Ta.. Ta trước giờ chỉ nghĩ.. nghĩ chúng ta là bằng hữu..., nên... ta chưa từng nghĩ đến người đối với ta...”

“Vậy bây giờ nàng biết rồi đó, tâm của ta đều thuộc về nàng rồi, nàng định phụ trách với ta thế nào?” _ Mặc Uyên không cho Ly Nguyệt nói ra lời từ chối, phúc hắc cười như không cười.

“Phụ... trách! Phụ trách gì chứ?!” _ Ly Nguyệt mở to mắt đầy kinh hãi nhìn Mặc Uyên. Hắn thật phúc hắc! Nói cứ như nàng mắc nợ hắn không bằng ấy! Làm nàng khó mà từ chối đúng không!?

Mặc Uyên tỏ vẻ nguy hiểm: “Sao vậy? Nàng cướp mất tâm của ta rồi mà còn không muốn phụ trách? “

Thấy Mặc Uyên tỏ vẻ nguy hiểm đầy mình, Ly Nguyệt vừa bắt đầu đi vừa cảm thấy ngượng ngùng. Làm gì có ai thổ lộ mà lại đi uy hiếp đối phương như vậy không!

“Ách! Ta cũng chưa có nói là không muốn phụ trách nha! Chỉ là chuyện này, người phải cho ta thời gian suy nghĩ chứ! Đột nhiên thổ lộ với ta như vậy, ta còn chưa có thích ứng! Huống chi, trước giờ ta chỉ coi người là bằng hữu, chưa từng nghĩ đến có loại tình cảm nam nữ kia với người không, bảo ta phải nói sao?!”

“Hào, vậy Nguyệt nhi phải nghĩ kĩ nhé! Ta mong nàng không để ta đợi lâu.” _ Mặc Uyên cầm lên một lọn tóc của nàng, hôn nhẹ lên nó, trầm thấp dụ hoặc nói.

Nghe Mặc Uyên gọi tên nàng thân mật như vậy, Ly Nguyệt nghe mà cảm thấy hai tai nóng lên, trong lòng nàng không thể tin được Mặc Uyên lại.. lại biết nói lời ngon tiếng ngọt như vậy. Nàng thật sự chịu không nổi sự ngọt ngào này đâu! Nàng sợ cứ đà này thì tâm của nàng sẽ bị hạ gục mất!

Ly Nguyệt cứ thế mà chạy chối chết ra khỏi phòng Mặc Uyên. Lòng nàng hảo loạn a!

Nhìn bộ dạng chạy chối chết của nàng, Mặc Uyên cười khẽ...

- - - - -

“Aaaa! Phải làm sao đây?! Phải làm sao đây?! Người hắn thích thật sự là mình, mình nên làm gì đây? Chấp nhận hay từ chối?! Aaa!! Hảo rồi rắm! Phiền quá đi!... Bình tĩnh lại! Phải bình tĩnh thì mới giải quyết vấn đề được...” _ Ly Nguyệt liên tục biến ảo đủ sắc thái, nội tâm không ngừng gào thét, tìm đáp liên hồi.

“Ly Nguyệt! Ly Nguyệt!!!...” _ Tư Âm gọi.

Ly Nguyệt giật mình, thót tim: “A!! Tư Âm.. người có chuyện gì muốn nói sao?”

Tư Âm bấu môi nhìn bộ dạng giật mình của Ly Nguyệt: “Người làm gì mà ngồi ngẩn người ra như vậy? Ta và Từ Lan sư huynh vì người mà bị phạt đây này! Người mau nói giúp ta để sư phụ giảm nhẹ hình phạt đi!”

“Hai người bị phạt sao? Chẳng phải ta bảo hai người cứ nói là ta đòi hai người đưa ta xuống phạm giới sao! Sao vẫn bị phạt vậy?” _ Ly Nguyệt vừa ngạc nhiên vừa phiền muộn nhìn Tư Âm.

“Ồ ô, ta nói vậy mà sư phụ còn tức giận hơn nữa, nói chúng ta biết nhân gian có nhiều kẻ xấu như vậy mà còn dẫn người xuống đó, phạt ta và Từ Lan sư huynh mỗi người chếp phạt 5 nghìn lần. Ly Nguyệt, người phải giúp ta nha!” _ Tư Âm ủy khuất nói.

Ly Nguyệt nghe mà trong lòng lộp bộp chợt dạ một chút. Nói cho cùng thì cũng một phần do nàng mà hai người họ mới bị phạt nặng như vậy. Nhưng mà, trong tình cảnh này, nàng làm sao có thể đi gặp Mặc Uyên để nói giúp cho họ đây? Nàng bây giờ trốn hắn còn không kịp, sao có thể tới gặp hắn lần nữa chứ! Vậy nên, Tư Âm, Từ Lan, xin lỗi!

“Haiz.. Tư Âm à, ta... ta e là giúp không nổi. Vừa nãy, ta cũng bị Mặc Uyên thuyết giáo một trận.” _ Ly Nguyệt rồi rắm nói.

Tư Âm kinh ngạc tròn xoe mắt mà nhìn: “Sư phụ thuyết giáo người?! Không thể nào!”

“Biết làm sao được. Tư Âm, người có biết lúc Mặc Uyên tìm thấy ta, hắn nhìn thấy cái gì không?” _ Ly Nguyệt chỉ còn biết thờ dài.

“Rốt cuộc sư phụ đã nhìn thấy cái gì mà tức giận đến mức cả người, người cũng...” _ Tư Âm tò mò.

Ly Nguyệt kể lại: “Thật ra, hôm nay ta bị một tên háo sắc trên ghẹo. Đúng lúc hắn đang trên ghẹo ta thì bị Mặc Uyên nhìn thấy cảnh này, thế là chuyện sau đó người biết rồi đấy!”

“Thảo nào! Nếu ta là sư phụ, ta cũng sẽ tức giận, huống chi là sư phụ. Thậm chí, ta sẽ thiên luôn tên háo sắc kia. Phải rồi, sư phụ xử lý tên háo sắc đó thế nào?” _ Tư Âm hào hứng khi nói tới tên háo sắc.

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Ly Nguyệt lại nuốt một ngụm nước miếng, nàng cảm thấy có chút đồng cảm cho tên kia, không biết hắn có sống nổi không?

“Mặc Uyên, hán.. hán thi triển phép thuật, đánh bay tên háo sắc tới nơi nào ta cũng không biết nữa. Người không biết, lúc đó Mặc Uyên đáng sợ thế nào đâu! Lúc đó, hắn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tên kia luôn ấy!”

Tư Âm nghe mà ha ha cười: “Đáng đời tên háo sắc! Sư phụ xem ra vẫn còn nường tay, nếu là ta thì đã cho hắn đoạn tử tuyệt tôn luôn rồi!”

Ly Nguyệt co giật khóe miệng. Thật đúng là thầy nào trò đó.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Suy nghĩ thật lâu, Ly Nguyệt cuối cùng quyết định chấp nhận lời thổ lộ của Mặc Uyên. Dù sao, sớm hay muộn nàng cũng sẽ lấy chồng. So với việc tìm kiếm xa xôi thì lựa chọn Mặc Uyên còn tốt hơn. Cho dù hiện tại nàng chỉ là thích hắn nhưng nàng tin rằng thời gian lâu dài hắn sẽ nảy sinh tình yêu. Chỉ ít thì bây giờ nàng không còn coi hắn như bằng hữu nữa mà nhìn nhận hắn là một nam nhân ưu tú nhất tứ hải bát hoang. Đáng tiếc thay, chưa kịp nói cho Mặc Uyên biết thì lại gặp phải người không nên gặp nhất ở Côn Luân Khư.

“To gan! Thấy Dao Quang thượng thần, người sao còn không hành lễ!” _ Ti nữ đi đằng sau Dao Quang, trừng mắt nhìn nàng nói.

Ly Nguyệt nhũn mày nhìn, trong lòng thầm nghĩ: Dao Quang thượng thần thì sao chứ, từ khi sinh ra đến nay nàng còn chưa cúi đầu hành lễ bao giờ đâu. Nàng đường đường là con của thiên đạo, chẳng biết họ có nhận nổi lễ này của nàng không. Thôi thì, trước kẻ mạnh hơn mình, cứ tạm thời tuân lời đi. Các người có tồn thọ thì cũng đừng trách ta nha!

“Ly Nguyệt bái kiến Dao Quang thượng thần.”

“Người là Ly Nguyệt, chủ nhân của ngọc thanh Côn Luân phiến? Thật không thể tin được, nó lại chọn một người phạm làm chủ nhân! Hoang đường, quá hoang đường!” _ Dao Quang khinh thường, kiêu ngạo nói.

Ly Nguyệt nhếch miệng, tự hào: “Trên đời có chuyện gì là không thể xảy ra chứ! Nó chọn ta làm chủ tự khắc có nguyên do của nó. Có khi là nó thấy ta có thiên phú khác biệt cũng nên. Huống hồ đây là chuyện của Côn Luân Khư, thượng thần hà cớ chi mà phải quan tâm?”

Ngụ ý chính là nói Dao Quang người không phải là người Côn Luân Khư, vì vậy người không có quyền xía vào.

“Ngạo mạn quá nhỉ, người nghĩ người xứng ở lại đây sao? Một nữ tử phạm trần như người, có tư cách gì nói bản thượng thần xía vào chuyện người khác! Không ngoan thì người tốt nhất nên trả lại ngọc thanh Côn Luân phiến rồi trở lại phạm giới đi, đừng ở đây mà làm mất mặt Mặc Uyên!” _ Dao Quan lạnh lùng nhìn nàng. Phạm nhân ti tiện, người thật đáng chết!

Ly Nguyệt thầm nghĩ: Nàng càng nói thì chỉ càng khiến nàng ta tức thêm. Mà nàng ta mà tức lên thì kẻ chịu đau khổ sẽ là nàng. Chi bằng sớm rời đi cho an toàn.

“Chuyện này, chi bằng thượng thần ngài trực tiếp nói với Mặc Uyên thì hơn. Ly Nguyệt cáo từ.”

Nói xong, Ly Nguyệt chạy nhanh trở về. Dao Quang không ngờ tới nàng sẽ hành động như vậy nên không kịp phản ứng.

“Thượng thần, có cần nô tì bắt cô ta lại?” _ Ti nữ nhìn Ly Nguyệt đã chạy ra xa, kính cẩn hỏi Dao Quang. Hiển nhiên là cả ti nữ này cũng không ngờ tới Ly Nguyệt phản ứng không theo lẽ thường như vậy.

Dao Quang nhìn Ly Nguyệt đã chạy mất, phát tay nói: “Không cần, thời gian còn dài, lo gì không trị được cô ta.”

- - - - -

“Hô! Thật nguy hiểm. Xem ra, tạm thời không thể đáp ứng Mặc Uyên được, nếu không Dao Quang thượng thần mà biết thì nàng toi đời mất! Lòng ghen tị của nữ nhân thật đáng sợ.” _ Ly Nguyệt thở dài..

Đáng thương Mặc Uyên lại phải một phen đợi chờ...

- ----- 1 tháng sau:

“Mười bảy, sư phụ bảo đệ đến gặp người đó. Mau đi đi.” _ Diệp Phong thông báo.

Mỗi lần nghe nói sư phụ muốn gặp, Tư Âm lại rung mình trong lòng. Sẽ không phải nàng lại đắc tội gì chứ?

Tư Âm thăm dò: “Đại sư huynh, sư phụ có tức giận không?”

“Yên tâm, ta thấy người không có vẻ gì là tức giận cả.” _ Diệp Phong buồn cười nhìn bộ dáng sợ sệt của Tư Âm.

Nghe vậy, Tư Âm thở phào một hơi, không tức giận là tốt rồi.

“Sư phụ, người gọi con đến là có chuyện gì sao?” _ Tư Âm nghi hoặc.

Mặc Uyên nhìn Tư Âm, nhàn nhạt nói: “Hôm nay, ta đi gặp Chiết Nhan, hẳn nhờ ta gửi quà cho người nhân dịp sinh thần sắp tới. Cần đi.”

Mặc Uyên lấy từ trong túi trữ vật ra hai vò rượu.

Ngửi ngửi vò rượu, Tư Âm vui vẻ cười nói: “A! Là Rượu hoa đào. Đa tạ sư phụ giúp Chiết Nhan gửi quà. Đệ từ nhất định ở trước mặt Ly Nguyệt nói tốt cho sư phụ.”

“Được rồi, đi đi.” _ Liếc xéo nhìn Tư Âm, Mặc Uyên hài lòng phát tay. Cuối cùng, đồ đệ này cũng biết làm chuyện có ích rồi, không khổ công hăn dạy đổ.

Tư Âm mang theo 2 vò rượu, tung tăng chạy đến chỗ Ly Nguyệt chia sẻ.

“Ly Nguyệt, Chiết Nhan cho ta 2 vò rượu hoa đào, người tới uống thử xem.”

Ly Nguyệt nhìn bộ dạng sung sướng uống rượu của Tư Âm thì cũng nổi lòng tò mò. Từ trước đến nay nàng chưa uống rượu bao giờ, không biết rượu có vị gì nhỉ?

Có nên thử không nhỉ?

“Tư Âm, ta không biết uống rượu.”

“Uống một ít sẽ không say đâu, người cứ thử một chút xem.” _ Tư Âm đưa vò rượu cho Ly Nguyệt nhưng nàng chưa kịp lấy thì cả hai đã bị một luồng tiên khí đánh ngất rồi bị mang đi mất, vò rượu rơi xuống đất vỡ nát, rượu văng tung tóe.

Nghe thấy tiếng động, Lệnh Vũ chạy ra thì chẳng còn ai, chỉ nhìn thấy dưới đất một vò rượu đã vỡ nát.

“Kẻ nào lại dám đi lại tự do ở Côn Luân Khư này chứ?!”

- -----Tại Dao Quang động phủ:

“Ly Nguyệt mau tỉnh lại” _ Thấy Ly Nguyệt nằm ngất bên cạnh, Tư Âm lo lắng gọi

“Ưm... Đây là đâu?” _ Ly Nguyệt hồi tỉnh, nhìn xung quanh.

Dao Quang và tỉ nữ từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Dao Quang, Tư Âm kinh ngạc: “Sao lại là cô? Cô chính là vị tiểu thư hôm đó?”

“Không sai, người người gặp chính là thượng thần nhà ta, Dao Quang thượng thần. Năm xưa, thượng thần nhà ta cùng Mặc Uyên thượng thần chinh chiến thiên hạ đó” _ Tỉ nữ kiêu ngạo nói.

Là Dao Quang thượng thần sao!? Chết rồi, đại sư huynh từng nói thượng thần này luôn ái mộ sư phụ, đặc biệt vì sư phụ mà chuyển đến ở Côn Luân Khư. Chẳng lẽ, vị thượng thần này đã biết chuyện sư phụ thích Ly Nguyệt nên mới bắt ta và Ly Nguyệt tới đây đối phó? Hay là muốn dùng ta và Ly Nguyệt làm mồi câu để dụ sư phụ tới?

“Dao Quang thượng thần có thể cho chúng ta biết tại sao lại bắt chúng ta tới đây sao?” _ Ly Nguyệt nhú mày hỏi.

“Thượng thần nhà ta nhân từ, không tính chuyện các người vô lễ với nàng. Kể từ hôm nay, các người hãy theo thượng thần, chuyên tâm tu hành, dẹp tan phàm tâm vui chơi của mình.” _ Tỉ nữ

Tư Âm dè dặt nói: “Ta đã là đệ tử thứ 17 của Mặc Uyên thượng thần, sao có thể đầu quân cho người khác. Đừng có hòng.”

“Hỗn xược! Một người phong hoa như Mặc Uyên, sao có thể có người đồ đệ ngỗ ngược như người được. Còn người, Ly Nguyệt, được bản thượng

thần nhận làm đệ tử là phúc phận của ngươi, sau này hãy bỏ cái tính kiêu ngạo đó đi.” _ Dao Quang mặt lạnh nói.

Biết hôm nay bị bắt thì chắc chắn sẽ bị hành hạ một trận, Ly Nguyệt quyết định không nhả nhin nữa: “Dao Quang thượng thần, ngươi nghĩ có tư cách làm sư phụ của ta sao? Câu này phải để ta nói mới đúng: Nếu ta bái ngươi làm sư phụ thì đó là phúc phận của ngươi mới đúng.”

“Ngươi!! Láo xược! Nếu ngươi đã không biết thân biết phận như vậy thì đừng trách ta bắt ngươi uống rượu phạt. Ngươi nói ta phải có phúc phận lắm thì mới được làm sư phụ của ngươi phải không, vậy ta cũng muốn xem ngươi lợi hại đến mức nào đây!” _ Dao Quang tức giận. Hừ! Để xem, hôm nay ai cứu được ngươi!

Nhận thấy Dao Quang có ý không tốt, Tư Âm lo lắng thay cho Ly Nguyệt:

“Dao Quang thượng thần, ngươi đường đường là một thượng thần mà lại đi chấp một người không có pháp lực, ngươi không thấy mất mặt sao! Thân là một nữ tử, thích một nam nhân không mất mặt nhưng vì ghen tị với một nữ tử khác mà đi đôi phò với người ta thì mới là bẽ mặt đó!”

Tư Âm, ngươi đây là muốn bị ngược hay sao mà đi chọc tức cô ta. Nàng vốn muốn chọc tức nàng ta để nàng ta không chú ý tới Tư Âm giúp Tư Âm khỏi phải chịu đau khổ, vậy mà Tư Âm lại... Xem ra, Tư Âm không thoát khỏi kiếp nạn này rồi _ Ly Nguyệt ngao ngán trong lòng.

Dao Quang càng nghe càng khó chịu, gân xanh nổi lên, nàng ra lệnh: “Xem ra, ngươi cũng cần phải được giáo huấn. Tiểu Thanh, lôi cô ta vào thủy lao, giam 3 ngày rồi tính.”

Nô tì tiểu Thanh đem Tư Âm lôi đi. Trận chiến của Ly Nguyệt và Dao Quang cũng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

“Dao Quang thượng thần, ngươi không thấy làm vậy rất quá đáng sao? Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, ngươi như vậy không sợ Mặc Uyên tức giận đem ngươi đuổi khỏi Côn Luân Khư ư?”

Dao Quang cười lạnh nhìn Ly Nguyệt chật vật trốn khỏi kiếm khí của mình: “Cho dù bị đuổi, ta cũng muốn đem phạm nhân tì tiện nhà ngươi đánh cho hồn bay phách lạc, khiến cho ngươi mãi mãi biến mất ở Côn Luân Khư!”

Dao Quang tấn công càng lúc càng nhanh, không có chút nào là nương tay. Dưới uy áp thượng thần, Ly Nguyệt khó lòng di chuyển hướng chỉ là tránh khỏi tấn công của Dao Quang.

“Phốc! Khụ! Khụ! Khụ!”

Ly Nguyệt bị đánh bay đập vào vách đá học máu. Nhìn mọi thứ tối dần trước mắt, trong lòng cười khổ. Mặc Uyên, vì ngươi mà ta bị đánh như vậy, đời này kiếp này ngươi nhất định phải phụ trách...

Tiểu Thanh thăm dò thấy Ly Nguyệt đã ngất xỉu, hơi thở thoi thóp liền bẩm báo: “Thượng thần, cô ta sắp chết rồi.”

“Đem cô ta nhốt cùng với Tư Âm đi.” _ Dao Quang lạnh lùng phân phó.

“Dạ” _ Tì nữ đem Ly Nguyệt trói vào cùng Tư Âm.

“Một con tiểu hồ yêu, một phạm nhân lại dám cãi lại thượng thần. Đáng đời các ngươi phải chịu kiếp thủy lao. Thủy lao tiên phủ ta là thủy lao khổ nhất, cứ cách nửa canh giờ là sẽ ngập đầu một lần, các ngươi cứ từ từ tận hưởng đi.”

Nói xong, tì nữ của Dao Quang đi mất.

“Ly Nguyệt, ngươi không sao chứ?... Ly Nguyệt?... Ngươi mau tỉnh lại a! Ngươi không thể có chuyện được, nếu không sư phụ sẽ lột da ta mất... Ly Nguyệt! Ly Nguyệt!”

Không ổn rồi, có lẽ Dao Quang thượng thần đã đánh Ly Nguyệt trọng thương. Ly Nguyệt lại là một người phạm, sao có thể chịu nổi một đòn của Dao Quang cơ chứ! Bây giờ lại bị giam ở đây... e là... Sư phụ, người mau đến cứu chúng ta đi! Sư phụ!

“Ly Nguyệt, ngươi phải cố gắng lên, không được bỏ cuộc.”

- - - - -

Đại sư huynh, không tìm thấy Ly Nguyệt cô nương và mười bảy đầu cá.”

Đại sư huynh, lúc này ta thấy có vò rượu bị vỡ, có thể nào là có người đột nhập bắt Ly Nguyệt cô nương và mười bảy rồi không?” _ Lệnh Vũ nhăn tình lóc lên nói

“Lẽ nào là Dục tộc.”

“Dục tộc ngoại trừ Dục quân Kinh Thương ra thì bất cứ ai tới cũng bị long khí của Côn Luân Khư áp chế. Như vậy không thể nào là đối thủ của mười bảy được, huống chi họ cũng không quen địa hình ở đây.” _ Điệp Phong phân tích

“Ở đây, ngoại trừ chúng ta thì cũng chỉ có Dao Quang thượng thần quen thuộc địa hình, lẽ nào là Dao Quang thượng thần”

Điệp Phong nghe vậy, cảm thấy rất đúng: “Không sai, có khả năng là Dao Quang thượng thần. Các đệ hẳn rõ ràng Dao Quang thượng thần tâm duyệt sư phụ. Mà sư phụ lại... Lệnh Vũ, đệ cùng ta đến thông báo cho sư phụ.”

- - - - -

“Sư phụ, Ly Nguyệt cô nương và mười bảy mất tích rồi ạ.” _ Điệp Phong hành lễ nói.

Mặc Uyên quay sang nhìn cả hai hỏi: “Đã đến hầm rượu kiểm tra chưa?”

“Chúng đệ từ đầu đã tìm nhưng không thấy. Cách đây 2 canh giờ, đệ từ có nghe thấy tiếng đổ vỡ, đi ra thì thấy có bóng đen vụt qua, sau đó thì phát hiện họ mất tích. Đệ từ nghi ngờ...” _ Lệnh Vũ

“Nói đi” _ Mặc Uyên trong lòng nổi lên một cỗ bất an, khí lạnh bắt đầu phóng ra.

Lệnh Vũ trộm nhìn Mặc Uyên một cái: “Đệ từ nghi ngờ mười bảy nghịch ngợm, ăn nói hàm hồ, chọc giận Dao Quang thượng thần nên Dao Quang thượng thần mới bắt họ.”

“Hơn nữa, ở Côn Luân Khư cũng chỉ có Dao Quang thượng thần là quen thuộc địa hình ạ.” _ Điệp Phong thêm gió thổi lửa.

Dao Quang thượng thần còn tư mộ người đã lâu, nhìn thấy Ly Nguyệt cô nương không nổi lòng ghen tị mới là lạ. _ Lệnh Vũ và Điệp Phong cùng nghĩ ở trong lòng nhưng không tiện nói ra. Dù sao thì Dao Quang thượng thần cũng là phận nữ nhi, nếu nói ra thì chỉ sợ sẽ bôi nhọ danh tiết của người ta, không hay ho.

Mặc Uyên trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt lại lạnh băng, hàm chứa gió lốc không ngừng. Đứng đây, Mặc Uyên gấp gáp, khăn trương thuẫn đi đi mất.

Dao Quang, tốt nhất ngươi đừng làm gì nàng, nếu không, đừng trách ta không nể tình...

Điệp Phong và Lệnh Vũ nhìn nhau rồi cũng đồng thời đuổi theo Mặc Uyên.

- - - - - Dao Quang động phủ:

Thấy Mặc Uyên từ xa đi tới, Dao Quang có chút chột dạ nhưng nhanh chóng định thần lại, bình tĩnh nói: “Mặc Uyên thượng thần hôm nay tới là có chuyện gì chăng?”

“Trong thủy lao có đệ tử Côn Luân Khư không?” _ Trực tiếp vào thẳng vấn đề, Mặc Uyên không hề có kị hời.

Dao Quang nhìn Mặc Uyên lạnh lùng đối với mình như vậy, trong lòng liền ần ần đau đớn nhưng ngoài mặt lại lạnh lùng nói: “Mặc Uyên thượng thần đã nghe người nào li gián sao? Trong thủy lao ta sao lại có đệ tử của Côn Luân Khư được!”

Mặc Uyên, ngươi đây là đang lo lắng cho đã hồ li hay là phạm nhân ti tiện kia?

“Hai ta quen biết mấy vạn năm, nên biết ta đây không thích nói nhiều, tránh ra.” _ Mặc Uyên dần mất kiên nhẫn.

Dao Quang trong lòng trở nên hốt hoảng. Nếu Mặc Uyên mà thấy hai người họ bên trong thì hẳn sẽ nhìn nhận nàng ra sao đây! Không được, không thể cho hắn vào.

“Nơi đây là Dao Quang tiên phủ của ta, đâu phải là chỗ mà chàng muốn vào thì vào chứ!”

“Tránh ra!” _ Mặc Uyên mất lại lãnh thêm một tầng.

Dao Quang có chút tức giận trước sự phản ứng của Mặc Uyên: “Mặc Uyên thượng thần, ta kính chàng là chiến thần nhưng đây là cấm địa tiên phủ của ta, không được ta cho phép ngay cả thiên quân cũng không dám bước vào nửa bước.”

Mặc Uyên không thèm để ý, thân nhiên tiến vào nhưng lại bị Dao Quang xuất kiếm cản lại. Mặc Uyên mất hết kiên nhẫn, tức giận dùng thần lực đánh bay kiếm của Dao Quang, khiến nàng phải chao đảo lùi về sau, may là có tì nữ đỡ lại nếu không thì đã ngã ngay ra đất.

Mặc Uyên thẳng tiến vào thủy lao, Dao Quang lại định tiếp tục cản trở nhưng lại bị Lệnh Vũ và Điệp Phong cản.

Mặc Uyên thấy Ly Nguyệt và Tư Âm bị nhốt trong nước lạnh, liền lo lắng đánh tan xích sắt, dùng thần lực nâng cả hai lên. Mặc Uyên ôm lấy Ly Nguyệt bế lên. Thấy sư phụ đã tới, Tư Âm lúc này mới thả lỏng tâm thần: “Sư phụ, cuối cùng người cũng đến, hô... Sư phụ, người mau cứu Ly Nguyệt, không biết Dao Quang thượng thần đã làm gì mà nàng hôn mê mãi không tỉnh.”

Thấy Ly Nguyệt hôn mê, thần sắc tái nhợt, cả người không có độ ấm, Mặc Uyên dâng lên một cỗ sợ hãi cùng đau lòng. Sợ hãi là vì Nguyệt nhi bị phong ấn pháp lực, bây giờ chẳng khác gì một người thường, nay lại bị thương và bị ngâm nước lạnh ở thủy lao, chỉ sợ nàng chịu không nổi mà... Còn đau lòng, Nguyệt nhi của hắn vốn được hắn phụng ở lòng bàn tay sủng ái, như thế nào chịu được loại này thống khổ. Cảm thấy ngực một cỗ buồn đau, hắn hận giờ phút này không thể thay thế nàng chịu đau khổ.

“Nguyệt nhi, nàng không thể có chuyện...”

Lại nhìn sao Tư Âm, thấy nàng mặt mũi bất kham, liền hỏi: “Mười bảy, ngươi còn chịu đựng được không? Ngươi tạm thời ở đây nghỉ tạm, ta sẽ bảo Điệp Phong vào đón ngươi. Ly Nguyệt tính mạng không rõ, không thể trì hoãn, ta đi trước.”

“Sư phụ đừng lo, người cứ đi trước đi.” _ Tư Âm mặt mũi.

Nói xong, Mặc Uyên gấp gấp bế Ly Nguyệt ra khỏi thủy lao.

“Điệp Phong, mau đi mời Chiết Nhan thượng thần đến đây, còn Lệnh Vũ, ngươi mau vào trong đưa mười bảy về nghỉ ngơi.”

“Đệ tử đã rõ.” _ Cả hai đồng thanh

Thấy sư phụ ôm Ly Nguyệt đang ngất xỉu, Điệp Phong liền hiểu chuyện mà đi ngay.

“Mặc Uyên... Mặc Uyên à, chàng nghe ta nói...” _ Dao Quang biết chuyện lần này khó mà giải thích, càng sợ Mặc Uyên sẽ không tha thứ nàng, buồn rầu gọi.

“Ta không muốn nghe lời giải thích gì từ ngươi.” _ Mặc Uyên thấy Dao Quang, trong đầu liền hiện ra hình ảnh Ly Nguyệt không còn sức sống, một cỗ sát ý ẩn hiện chỉ chờ bộc phát.

“Tại đình Thương Ngô vào một ngày nào đó, món nợ ngày hôm nay, ta sẽ tính toán sòng phẳng với thượng thần. Đến lúc đó ta sẽ tự mình giao chiến thư.”

Nói xong, Mặc Uyên không nhìn Dao Quang một cái, mang theo Ly Nguyệt đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Tại đình Thương Ngô vào một ngày nào đó, món nợ ngày hôm nay, ta sẽ tính toán sòng phẳng với lại thượng thần. Đến lúc đó ta sẽ tự mình giao chiến thư.”

Nói xong, Mặc Uyên không nhìn Dao Quang một cái, mang theo Ly Nguyệt đi thẳng.

“Mặc Uyên...” _ Dao Quang khẽ gọi trong tuyệt vọng, cỗ họng nghẹn ngào nói không nên lời. Dao Quang ngã ngồi xuống đất, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Không ngờ chàng lại hẹn ta đến đình Thương Ngô. Chàng muốn cùng ta tính hết món nợ này. Chàng có biết, ta làm vậy tất cả là vì muốn tốt cho chàng không? Chàng có biết là làm vậy vì cái gì không? Phạm nhân đó có cái gì hơn ta chứ?! Đã hồ li kia có gì tốt chứ?! Vì cái gì!? Vì cái gì chàng không chịu chú ý ta một chút? Vì cái gì chàng không yêu ta? Vì cái gì?!...

“Aaaa!!!” _ Dao Quang khóc thét lên đầy đau đớn...

- - - - -

“Chiết Nhan, nàng thế nào rồi?” _ Mặc Uyên lo lắng hỏi.

Chiết Nhan lắc đầu, trầm trọng nói: “Tình trạng của Ly Nguyệt cô nương không khả quan cho lắm. Mặc Uyên, ngươi hẳn là hiểu một người không có pháp lực mà bị một thượng thần đánh cho nguyên thần tan rã thì nguy hiểm cỡ nào đi. Tuy ngươi đã độ thần lực cho nàng nhưng nó cũng sẽ không giúp nàng duy trì sinh mệnh được lâu nữa đâu.”

“Chiết Nhan, chẳng lẽ ngươi không có cách nào cứu nàng sao? Khấp tứ hải bát hoang này, chỉ có ngươi y thuật giỏi nhất, ngươi nhất định phải giúp ta cứu được nàng, dù ta có trả bất cứ giá nào đi chăng nữa!” _ Mặc Uyên nghe Chiết Nhan nói mà hoảng hốt, sợ hãi không ngừng.

“Haiz... Cách thì không phải không có, nhưng mà với tình trạng của nàng thì cũng không khả quan lắm” _ Chiết Nhan

Mặc Uyên sốt ruột, ánh mắt lóe lên chút vui mừng khi có hi vọng: “Ý ngươi là sao? Dù chỉ là một hi vọng nhỏ nhoi, ta cũng không muốn bỏ cuộc!”

Chiết Nhan tỏ vẻ hiểu rõ (Ta hiểu ngươi mà!): “Ta đã tính qua, lần này là kiếp nạn phi thăng của Ly Nguyệt cô nương, cho dù có sự trợ giúp của chúng ta thì khả năng nàng vượt qua kiếp nạn này cũng không cao vì cả nguyên thân và thân thể bị thương khá nặng. Mà nếu muốn giúp nàng nguyên thân khôi phục thì cần có thần chi thảo. Ngươi có nắm chắc lấy được sao, tứ đại hung thú nghe nói rất là hung hãn, ngay cả hồ để năm xưa vào đó cũng phải đem một thân thương tích nghiêm trọng trở về.”

Mặc Uyên nghe vậy định đi ngay nhưng bị Chiết Nhan kéo lại, bắt đầu nói: “Ta vẫn chưa nói xong mà. Ngoài thần chi thảo thì còn cần mượn đèn kết phách để ổn định nguyên thân, nhưng đèn đó thì ngươi bảo đệ tử của ngươi đi mượn là được. Được rồi, ta không cần ngươi nữa. Cần thận nha!”

Mặc Uyên vốn là nhi tử của Phụ thần nên khi chiến đấu với tứ đại hung thú, chúng cũng không có ý định đuổi tận giết tuyệt mà nương tay một chút. Thành công lấy được thần chi thảo, dù vậy, Mặc Uyên cũng khó tránh khỏi bị thương ngoài da. Sau đó, lại không quản mỗi một trở lại Côn Luân Khư một cách nhanh nhất.

“Đưa thần chi thảo cho ta luyện đan đi.” _ Chiết Nhan

Mặc Uyên nôn nóng: “Ta tự luyện cũng được.”

“Không được, ngươi không phải y sư, căn bản không hiểu rõ tình trạng của nàng, nếu để ngươi luyện đan thì chỉ sợ ngươi sẽ độ quá nhiều pháp lực, cơ thể nàng sẽ chịu không nổi đan dược của ngươi mà nổ tan xác. Để ta luyện đan đi. Đừng lo lắng quá, đi nghỉ ngơi đi. Tuy chỉ bị thương ngoài da nhưng tinh thần của ngươi đã mệt mỏi lắm rồi. Ngươi không khỏe thì sao có đủ sức chăm sóc cho nàng được.” _ Chiết Nhan bình tĩnh khuyên giải.

“Hào, vậy nhờ cả vào ngươi.” _ Mặc Uyên tin tưởng nhìn Chiết Nhan rồi rời đi. Nhưng dù nghỉ ngơi, Mặc Uyên vẫn lựa chọn đến phòng Ly Nguyệt xem nàng rồi ngủ thiếp đi ở đó.

- - - - -

“Sư phụ, đây là thuốc Chiết Nhan thượng thần nhờ đệ tử đưa cho ngài. Bình sứ màu xanh là cho Ly Nguyệt cô nương dùng ngay, còn bình màu nâu là sau khi Ly Nguyệt cô nương tỉnh lại mới dùng. Sư phụ, người mau cho cô ấy uống thuốc đi. Chiết Nhan thượng thần còn có dặn sư phụ là: Sau khi cho Ly Nguyệt cô nương uống thuốc thì thấp đèn kết phách đặt bên cạnh cô ấy và liên tục canh giữ trong 3 ngày để không cho đèn tắt. Còn đây là đèn kết phách đại sư huynh đưa cho đệ tử.” _ Từ Lan sau khi nhận được thuốc liền khẩn cấp đưa cho sư phụ.

Nhìn sư phụ mình mỗi một như vậy mà vẫn cố gắng ngồi chăm sóc cho Ly Nguyệt cô nương, Từ Lan trong lòng dâng lên một cổ đau xót. Chỉ mong sao Ly Nguyệt cô nương mau chóng tỉnh lại để sư phụ hân đỡ khổ. Sư phụ hân yêu đơn phương mà cũng thật khổ. Hi vọng Ly Nguyệt cô nương đừng phụ lòng sư phụ, haiz...

Mặc Uyên dứt cho Ly Nguyệt uống thuốc xong, nhìn Từ Lan hỏi: “Chiết Nhan thượng thần trở về mười dặm rừng đào rồi?”

“Vâng ạ, sau khi giao thuốc và dặn dò xong, ngài ấy trở về rồi ạ. Sư phụ, hay người để đệ tử coi đèn kết phách cho, sư phụ cứ đi nghỉ ngơi đi ạ.” _ Từ Lan

Mặc Uyên trong lòng ám áp: “Không cần, ngươi và nàng vốn nam nữ khác biệt, không nên để người ngoài dị nghị. Hơn nữa, nàng bị như vậy cũng có nguyên nhân do ta mà ra, vậy nên vẫn để ta coi tốt hơn. Trong thời gian này, ngươi nhớ nhắc mọi người không được đến đây, tránh ảnh hưởng đến nàng.”

“Đệ tử tuân mệnh.”

Từ Lan trầm nghĩ trong lòng: Sư phụ, người sợ khấp tứ hải bát hoang này không biết người tư mộ Ly Nguyệt cô nương thì đúng hơn.

“Phải rồi, mười bảy thế nào rồi?” _ Mặc Uyên

“Dạ, mười bảy sư đệ đã khôi phục bình thường rồi ạ” _ Từ Lan thông báo lại tình hình.

Gì chứ, cùng bị bắt, Nguyệt nhi của ta thì vẫn trong tình trạng nguy hiểm mà Tư Âm ngươi thì chút thương tích cũng không có, chẳng qua là ngâm nước lạnh một hồi.

Mặc Uyên có chút bất mãn: “Qua chuyện lần này, mười bảy tiến bộ không ít, biết cố gắng hơn rồi. Tuy nhiên, cái tính đi gây họa vẫn chưa sửa được, chính vì vậy mới bị Dao Quang thượng thần nhốt dưới thủy lao. Vì vậy mười sáu, ngươi bảo mười bảy chép phạt 3 vạn trang Xung Hư chân kinh đi.”

“Vâng ạ. Vạy đệ tử cáo lui”

Từ Lan nghe mà sồn da gà, thi lễ rồi nhanh chóng dời đi.

Lần trước bị phạt hấn và mười bảy đều chưa chép xong đây này. Nay sư phụ lại bảo mười bảy chép phạt thêm 3 vạn trang Xung Hư chân kinh, mười bảy ơi mười bảy, đừng là xui tận mạng rồi.

Tư Âm trong phòng: “Àt xì!”

- -----4 ngày sau, trong phòng Ly Nguyệt:

Mặc Uyên bất chấp thương tích trong người, canh giữ bên giường Ly Nguyệt suốt 3 ngày không chợp mắt, nhưng dù là thần tiên thì cũng sẽ có lúc gục ngã, Mặc Uyên cũng không tránh khỏi mệt tích tụ mà ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tuy nhiên, dù ngủ rồi nhưng Mặc Uyên vẫn nắm chặt tay Ly Nguyệt không buông, lông mày nhíu lại cho thấy chủ nhân của nó ngủ không hề ngon giấc.

Ly Nguyệt cảm nhận được cơ thể đau nhức nên nhíu mày hồi tỉnh. Vừa mở mắt ra, nàng liền cảm giác được bàn tay mình bị nắm chặt. Quay đầu sang nhìn, Ly Nguyệt liền phát hiện Mặc Uyên nằm ngủ ngay bên cạnh và đang nắm chặt tay nàng không buông khiến nàng có chút ngượng ngùng nhưng ngay sau đó, Ly Nguyệt nhận ra rằng Mặc Uyên thật tiều tụy, thần sắc mỗi một bất kham thì trong lòng dâng lên một nỗi xót xa và có chút đau lòng.

Hắn là vì chăm sóc nàng nên mới trở nên như vậy đi? Ngốc thật, chẳng lẽ hắn không biết tự chăm sóc bản thân sao!

Cũng đúng lúc này, nàng đồng thời cảm thấy ngọt ngào trong lòng vì được chăm sóc, vì được quan tâm. Ly Nguyệt có chút do dự lấy tay còn lại, gạt đi những sợi tóc trên khuôn mặt Mặc Uyên, rồi lại rút rè lấy tay vuốt má Mặc Uyên một chút, sau đó nhanh chóng thu tay lại như sợ bị phát hiện. Nhận ra hành động tự phát của mình, Ly Nguyệt cảm thấy mặt nóng lên, tai cũng đỏ bừng vì xấu hổ.

Trời ạ! Nàng vừa rồi làm trò gì vậy? Nàng cứ nhiên lại trộm chiếm tiện nghi của người ta, xấu hổ quá! Nàng điên rồi sao! Nàng bị làm sao thế này?...

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Trong lúc Ly Nguyệt đang rối rắm, Mặc Uyên do lo lắng Ly Nguyệt nên giấc ngủ chập chờn, cảm nhận có người đụng vào má thì dần tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, hắn liền thấy Ly Nguyệt đang nhìn mình chăm chú, vì vậy vui sướng nói: “Nguyệt nhi, người đã tỉnh, tốt quá! ”

Ly Nguyệt bắt gặp Mặc Uyên mở mắt thì nhanh chóng né tránh ánh mắt của hắn, nhìn sang chỗ khác.

“Ừm.”

“Phải rồi, để ta đi lấy thức ăn cho nàng.” _ Mặc Uyên đột nhiên nhớ ra là Ly Nguyệt đã 4 ngày không ăn gì, gấp gấp xuống giường, định đi lấy thức ăn.

Ly Nguyệt kéo lại Mặc Uyên: “Khoan đã, ta cũng không đói. Mặc Uyên, ngươi cứ đi nghỉ ngơi đi. Ngươi vì chăm sóc ta mà mệt thành như vậy, ta...”

“Ngốc, chăm sóc nàng là ta tình nguyện, nàng không cần phải áy náy. Ngoan, ta đi lấy thức ăn rồi sẽ về nhanh thôi.” _ Mặc Uyên ôn nhu nhìn Ly Nguyệt.

“Thực sự ta không đói mà. Bây giờ, pháp lực của ta đã trở lại nên... Haiz” _ Ly Nguyệt còn chưa nói xong, Mặc Uyên đã đi mất tiêu khiến nàng ngơ ngác mà nhìn.

- -----

Tư Âm vui vẻ chạy tới xem Ly Nguyệt: “Nghe nói ngươi đã tỉnh, ta tới xem ngươi.”

“Tư Âm, ngươi thì sao rồi? Bị Dao Quang nhốt dưới thủy lao chắc là khổ lắm” _ Ly Nguyệt hỏi thăm.

“Ta không sao. Chỉ tội cho ngươi bị Dao Quang đánh cho trọng thương, xuất nữa thì hồn phi phách tán. May mà được Chiết Nhan và sư phụ cứu kịp thời.” _ Tư Âm tuy buồn rầu vì bị sư phụ phạt nhưng qua chuyện lần này, nàng càng rõ ràng sư phụ còn khổ hơn nàng nhiều. Một mảnh chân tình, một thân thương tích, Ly Nguyệt lại như khúc gỗ, không biết đến bao giờ mới được đáp lại. Chỉ bằng để nàng giúp sư phụ một tay vậy.

“Ta thật sự bị thương nặng vậy sao? Ngươi có thể kể lại tình hình lúc ta bị hôn mê không?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc, nàng không ngờ một chương đó của Dao Quang lại nặng như vậy.

“Đương nhiên, không chỉ nặng mà là rất nặng. Ngươi cứ hôn mê suốt nên không biết gì cả, thậm chí ngay cả đi dạo một vòng ở quỹ môn quan cũng không biết. Để ta kể lại nhé: Chuyện là hôm đó, sau khi sư phụ phát hiện chúng ta mất tích thì liền tới Dao Quang động phủ đòi người. Bất chấp có đắc tội với Dao Quang thượng thần hay không, sư phụ nhất quyết xông vào thủy lao rồi cứu chúng ta về. Sau đó, Chiết Nhan thượng thần khám bệnh cho ngươi thì phát hiện ngươi bị thương nguyên thân, cơ thể cũng trở nên suy yếu vô cùng. Cách duy nhất để cứu ngươi là phải có được thần chi thảo. Sư phụ biết vậy liền bất chấp nguy hiểm, đi Doanh Châu chiến đấu với tứ đại hung thú để lấy được thần chi thảo. Sư phụ dù là chiến thần nhưng phải đấu với tứ đại hung thú, nên cũng thương tích đầy mình. Sau đó Chiết Nhan thượng thần luyện hóa thần chi thảo thành đan dược cho ngươi uống cộng với đèn kết

phách đặt bên cạnh thì người bấy giờ mới có thể tỉnh lại. Sự phụ vì người mà ngồi đây canh chừng đèn kết phách suốt 3 ngày, không quản vết thương trên người, không quản mệt mỏi mà chăm sóc người. Ly Nguyệt, người cảm nhận được sao? Sự phụ rất yêu người, người có biết không? Ta hi vọng, người sẽ không phụ tấm lòng của người.” _ Tư Âm nói cả một chàng dài.

Nghe thấy tin Mặc Uyên vì cứu nàng mà bị thương đầy người, Ly Nguyệt liền ngây dại, hốt hoảng, trong lòng lại đau đớn lên. Mặc Uyên ngu ngốc này! Trong nguyên tác, hắn vì Bạch Thiên yêu Dạ Hoa mà giấu kín tình yêu của mình, nay hắn lại vì nàng mà không màng nguy hiểm. Hắn rốt cuộc có nghĩ tới bản thân không! Nàng vì hắn mà bị thương, hắn lại vì nàng mà cũng thương tích đầy người. Rốt cuộc là ai nợ ai? Là ai trả nợ cho ai đây? Bất quá, cuộc đời này, có thể tìm được một người nam nhân như hắn, nàng cũng đủ mãn nguyện rồi. Huống chi ngay từ lúc mới quen, nàng đã có chút thích hắn, chỉ vì sợ sau này Mặc Uyên sẽ yêu Bạch Thiên mà giấu kín tâm tư, không dám yêu hắn. Nay cả hai đều tư mộ nhau, nàng cũng chẳng cần phải làm khó bản thân mà suy nghĩ nhiều cho một nữa.

Dường như đã suy nghĩ thông suốt, tâm tình Ly Nguyệt thoải mái hẳn lên, mỉm cười mà nhìn Tư Âm khẳng định: “Yên tâm, ta sẽ không cô phụ tấm chân tình của Mặc Uyên.”

“Thật sao? Vậy tốt quá! Như vậy, sau này sự phụ sẽ không vì chuyện tình cảm mà giận cá chém thớt sư huynh đệ chúng ta nữa!” _ Tư Âm nghe được lời khẳng định của Ly Nguyệt thì vui vẻ cười ha ha.

“Bất quá, người đừng nói cho Mặc Uyên biết, ta muốn tự mình nói.” _ Ly Nguyệt bắt đầu dĩ cười. Hóa ra người vui vì sau này Mặc Uyên sẽ không giận cá chém thớt sao!

“Hào nha!” _ Tư Âm

- - - - -

“Mặc Uyên, ta có thể tự ăn được, người không cần phải bón cho ta.” _ Ly Nguyệt vừa bắt đầu dĩ vừa ngượng ngùng nhìn người nào đó khẳng khái dứt cháo.

“Không được, nàng còn yếu.” _ Mặc Uyên không nhượng bộ.

Ta yếu nhưng cũng không có nghĩa là ngay cả tự xúc cháo cũng không được nha. Thiết tình, rất ngượng đấy!

Hiển nhiên, Mặc Uyên không hề biết tâm tình lúc này của Ly Nguyệt, dứt hết bát cháo cho nàng xong mới thôi.

“Uống thuốc này vào nàng sẽ nhanh khỏi thôi.” _ Mặc Uyên đưa đan dược cho Ly Nguyệt.

Ly Nguyệt uống thuốc xong thì bắt đầu nổi cơn tức giận: “Mặc Uyên, người ngay cả mạng cũng không cần nữa đúng không! Đi hái thảo chi thảo, người nghĩ mình có mấy cái mạng?!”

Mặc Uyên có hơi giật mình vì Ly Nguyệt đột nhiên hùng hổ quát nhưng ngay sau đó liền vui vẻ trong lòng.

“Nàng là lo lắng cho ta sao?”

“Ai, ai lo lắng cho người chứ! Lần này ta bị thương còn không phải vì người sao!” _ Bị nói trúng tim đen, Ly Nguyệt thẹn thùng phủ định.

Mặc Uyên ôn nhu xoa đầu Ly Nguyệt: “Ngoan, đừng tức giận mà tổn hại cơ thể, ta biết nàng là vì lo lắng cho ta. Đừng sợ, ta hiện tại hoàn toàn lành lặn.”

Ly Nguyệt nghe mà bĩu môi: “Gi mà lành lặn, một thân thương tích mà còn... Hừ”

Mặc Uyên vui sướng ngập tràn trong lòng vì được người mình yêu quan tâm. Nàng hắn cũng có thích ta đi?

Ôm lấy Ly Nguyệt vào lòng, Mặc Uyên dịu dàng nói: “Ta không sao, đừng lo lắng.”

Bị ôm lấy, Ly Nguyệt có chút do dự không biết có nên đáp lại hay không nhưng rồi lại nhớ đến Mặc Uyên vì nàng mà chịu khổ như vậy, Ly Nguyệt chủ động ôm lấy thất lung Mặc Uyên.

Cảm nhận được Ly Nguyệt không những không từ chối mà còn đáp lại, Mặc Uyên vui sướng mỉm cười ôm chặt nàng hơn.

“Đạo Quang vì người mà đánh ta trọng thương, Mặc Uyên, người có phải nên phụ trách với ta không?” _ Ly Nguyệt có chút thẹn thùng, nhỏ nhẹ nói.

Mặc Uyên nghe được câu này, hai mắt lóe sáng, vui mừng xen lẫn với khản trương: “Người nguyện ý để ta phụ trách cả đời sao?”

Ly Nguyệt gật đầu, mỉm cười đáp ứng: “Nguyện ý. Bất quá, Mặc Uyên, sau này đừng làm như vậy nữa, ta sẽ đau lòng. Ta không muốn người chết.”

“Hào, chỉ cần người muốn, ta cái gì cũng đồng ý.” _ Nghe được đáp án mình mong đợi bao lâu nay, Mặc Uyên hạnh phúc ngập tràn, kim lòng không đau, cúi đầu hôn lên môi mềm trước mặt.

Ly Nguyệt đơ người không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn người nào đó đại khuôn mặt cứ thế chiếm tiện nghi, thậm chí quên cả hô hấp. Đợi đến lúc Mặc Uyên kết thúc nụ hôn thì Ly Nguyệt cũng đã xụi lơ trong ngực hắn. Vài phút sau, khi đầu óc đã thanh tỉnh, Ly Nguyệt cả mặt bạo hồng không dám nhìn

Mặc Uyên.

Mặc Uyên nhìn bộ dạng xấu hổ của nàng thì cười khê: “Nguyệt nhi của ta thật đáng yêu! Thật khiến ta muốn ngừng mà không được.”

“Mặc Uyên, ngươi thật đáng ghét.”

Thẹn quá hóa giận, Ly Nguyệt quay mặt đi không thèm phản ứng Mặc Uyên. Mặc Uyên thấy thế chỉ còn biết bất đắc dĩ cười...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hai tháng sau, thương thế của Ly Nguyệt hoàn toàn bình phục. Mặc Uyên cũng coi bỏ lo lắng trong lòng, bắt đầu viết thư khiêu chiến gửi cho Dao Quang thượng thần.

Ly Nguyệt biết được chuyện này, mới đầu khuyên Mặc Uyên không cần làm vậy vì suy cho cùng thì Dao Quang thượng thần đã vô tình giúp nàng phi thăng thượng tiên, giải trừ được phong ấn trong người. Hơn nữa, Dao Quang thượng thần mãi mãi cũng không có được tâm của Mặc Uyên. Việc yêu đơn phương Mặc Uyên cũng khiến Dao Quang chịu đủ khổ rồi. Chỉ tiếc Mặc Uyên không đồng ý, nhất quyết muốn đòi lại công bằng cho nàng, muốn chấm dứt hoàn toàn với Dao Quang.

3 ngày sau, trên đỉnh Thương Ngô quanh quế, tiên khí lượn lờ:

Ly Nguyệt, Tư Âm và các sư huynh đệ thích xem náo nhiệt, đứng sau hòn đá lớn, trộm nhìn Dao Quang và Mặc Uyên đối chiến.

Mặc Uyên không hề nương tay công hương Dao Quang. Dao Quang cũng không hề kém cạnh, dùng kiếm chống lại. Hai người thân thủ nhanh nhẹn, người tới ta đi chỉ để lại từng đợt từng đợt đao quang kiếm ảnh. Cuối cùng, Mặc Uyên dừng tay, cả người như cũ phiêu dật thanh lãnh, ánh mắt lạnh thấu xương. Nhìn về phía đối diện liền thấy, Dao Quang bị thương mà lấy tay chống kiếm, một chân quỳ xuống.

“Ta thua, ta thua tâm phục khẩu phục.” _ Dao Quang đau đớn che ngực.

Mặc Uyên nhàn nhạt không thèm nhìn Dao Quang nói: “Kia liền thỉnh Dao Quang thượng thần dọn ly Côn Luân Khư”

“Năm đó thần ma đại chiến, ngươi ta có đồng lòng chi chiến, nay chỉ sợ đã phai nhạt” _ Dao Quang đứng dậy, nuối tiếc mà hồi tưởng.

“Vốn không có giao tình gì, thượng thần nói quá lời rồi.” _ Mặc Uyên mặt vô biểu tình nhìn Dao Quang.

Dao Quang tự giễu mà cười. Hóa ra trong lòng hắn nàng cái gì đều không phải. Trong lòng đau đến chết lặng, cổ họng nghẹn lại nói không nên lời.

Mặc Uyên mặc kệ Dao Quang, đi tới chỗ Ly Nguyệt và đám đệ tử đang đứng xem diễn, ôn nhu nói: “Đi về thôi.”

“Mặc Uyên, ngươi có mệt không?” _ Ly Nguyệt có chút lo lắng. Mặc Uyên dù sao cũng bị thương mới khỏi.

“Ta không sao, đừng lo” _ Mặc Uyên xoa đầu Ly Nguyệt.

Nhìn thấy Mặc Uyên cùng Ly Nguyệt ở hồ động, Dao Quang hai mắt mở to, không thể tưởng tượng được, thế giới quan trọng nháy mắt sụp đổ. Kể từ khi quen biết, nàng chưa bao giờ gặp qua một Mặc Uyên ôn nhu như bây giờ, kể cả đó có là Tư Âm. Hai mắt hắn chưa từng gợn sóng tựa như mặt hồ tĩnh lặng, không chút tình cảm.

Đến giờ phút này, nàng mới hiểu nàng đã lầm, nguyên lai thế nhân cũng hoàn toàn hiểu sai rồi. Chiến thần Mặc Uyên mà người đời ca thán căn bản không phải vô tình, vô dục, vô cầu. Sự ôn nhu, dịu dàng của hắn chỉ dành cho duy nhất một người, người đó cũng không phải Tư Âm do người ngoài đồn thổi mà chính là người một tháng trước còn là một phạm nhân tâm thường. Không, có lẽ cô ta ngay từ đầu cũng không phải một phạm nhân, chẳng qua là bị phong ấn mà thôi. Còn nàng (Dao Quang) do nói sát tâm mà vô tình đã giúp cô ta (Ly Nguyệt) giải trừ phong ấn. Thật nực cười làm sao! Đúng, nàng thua tâm phục khẩu phục. Thua bởi ý trời...

Dao Quang cô đơn, lặng lẽ rời đi.

- - - - -

Vòng xoay của số mệnh vẫn tiếp tục quay, Huyền Nữ vẫn tới Côn Luân Khư để tránh né chuyện hôn nhân, chỉ là lần này, Ly Nguyệt phản đối cho Huyền Nữ ở lại. Mặc Uyên thấy vậy cũng đồng ý kiến với Ly Nguyệt. Huyền Nữ không thể ở lại liền chạy tới trần gian cư trú và vô tình quen biết với nhị hoàng tử Dực Tộc Lý Kính. Thông qua Huyền Nữ, Tư Âm biết nhị tấu của mình đã sinh con, vì vậy rất là háo hức chạy tới cầu xin Ly Nguyệt.

“Ly Nguyệt, nhị tẩu ta mới sinh, ngươi giúp ta xin sư phụ cho ta xuống núi, trở về xem nhị tẩu được không?”

Nhớ tới cốt truyện, Ly Nguyệt lắc đầu không đồng ý: “Không được, ngươi sắp độ kiếp phi thăng rồi, đừng nói ta không cho mà chắc chắn Mặc Uyên cũng không cho. Nếu bây giờ trở về thì sẽ rất nguy hiểm, đợi sau khi ngươi phi thăng thượng tiên xong, lúc đó trở về cũng không muộn.”

“Nhưng mà...” _ Tur Âm

“Tính mạng quan trọng hay đi xem nhị tẩu của ngươi quan trọng, ngươi hẳn rõ ràng. Bây giờ ngươi đi, có bị làm sao thì ai sẽ cứu ngươi, ngươi làm liên lụy người khác thì sao! Còn nữa, Tur Âm, tốt nhất ngươi cũng từ bỏ ý định trốn về rồi sợ bị phát hiện mà đi đường tắt, bởi vì ta nghe nói, bây giờ quan hệ giữa Dục tộc và Thiên tộc không tốt đẹp lắm, nếu ngươi đi đường đó thì rất dễ bị người Dục tộc bắt đi. Nếu ngươi mà bị bắt, Mặc Uyên sẽ khó xử lắm vì nếu không cẩn thận mà đắc tội Kinh Thương thì chiến tranh giữa Thiên tộc và Dục tộc sẽ nổ ra. Chính vì vậy, Tur Âm, vẫn là nhẫn nhịn một chút, đợi sau khi độ kiếp xong, ngươi thoải mái mà đi đường chính để về thăm nhị tẩu của ngươi.” _ Ly Nguyệt giảng giải nguyên do.

Tur Âm nghe vậy tiếc nuối trong lòng nhưng cũng hiểu bản thân mình là người hay gây chuyện vì vậy rất dễ liên lụy tới sư phụ. Tur Âm tất nhiên là không muốn liên lụy tới người khác vì vậy gật đầu đáp ứng: “Ta hiểu rồi, ta sẽ không về nữa. Nhưng mà, sau khi độ kiếp xong, ngươi phải giúp ta xin sư phụ cho ta về nhà!”

“Ân, ta sẽ.” _ Ly Nguyệt hài lòng trước sự hiểu chuyện của Tur Âm. Như vậy, chỉ ít thì Dục tộc sẽ không có lý do gây chiến và Tur Âm cũng không phải gặp Ly Kính đa tình kia.

- - - - -

Không lâu sau đó, mây đen kéo tới, tia chớp lập lóe, Tur Âm ở sau núi đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón 3 đạo lôi kiếp. Bởi vì Mặc Uyên cũng không còn giống trong nguyên tác yêu Tur Âm, vì vậy, hắn cũng chỉ cùng Ly Nguyệt đứng nhìn. Và quả nhiên không ngoài dự đoán của Ly Nguyệt, Tur Âm dễ dàng vượt qua 3 đạo thiên lôi. Dù sao thì Tur Âm cũng là người mà thiên đạo yêu thương, đương nhiên thiên đạo sẽ không dễ dàng chết. Chẳng qua là bị thương ngoài da và kiệt sức ngắt đi thôi.

Sau khi thương thế khỏi hẳn, Tur Âm thành công được Mặc Uyên cho về thăm nhà. Cả quá trình đều thuận lợi không dính dáng gì tới Dục tộc.

Chỉ là có những chuyện, dù Ly Nguyệt đã thay đổi nhưng số mệnh vẫn không đổi. Lý Kính đưa Huyền Nữ về Dục tộc, Kinh Thương không chấp nhận Huyền Nữ làm con dâu nhưng vì có mưu đồ mà cho Huyền Nữ lấy Lý Kính, với một điều kiện là Huyền Nữ phải trộm được trận pháp đồ của Mặc Uyên. Kinh Thương sai người đánh Huyền Nữ thương tích đầy người rồi đem nàng vất gần Côn Luân Khư. Lệnh vũ phát hiện Huyền Nữ bị thương liền đem về Côn Luân Khư chữa trị. Huyền Nữ sau khi tỉnh lại, nhân lúc mọi người không chú ý, đi vào tàng thư các trộm trận pháp đồ thì bị Diệp Phong phát hiện và bị áp giải vào Đại sảnh để Mặc Uyên xử lý.

“Sư phụ, Huyền Nữ to gan trộm trận pháp đồ, mong người xử lý thích đáng” _ Tử Lan tức giận trừng Huyền Nữ.

Mặc Uyên nhìn Huyền Nữ hỏi: “Ngươi trộm trận pháp đồ để làm gì?”

Ly Nguyệt nhân dịp nói: “Ta đoán không lầm thì nàng là muốn giúp Dục tộc. Cách đây 1 tháng ta từng thấy Huyền Nữ và một nam nhân Dục tộc đi chung một chỗ ở dưới phạm giới. Cả hai cử chỉ thân mật, cười nói vui vẻ. Hơn nữa, nam nhân kia hẳn là hoàng tử Dục tộc vì một người Dục tộc bình thường sẽ không ăn mặc sang trọng, và cũng không tùy tiện ở phạm giới như vậy.”

Huyền Nữ kinh ngạc nhìn Ly Nguyệt vì không ngờ nàng lại nhìn thấy.

Chúng đệ tử cũng ngạc nhiên ò lên. Một câu trả lời không ai ngờ tới. Mặc Uyên thì tỏ vẻ nguy hiểm nhìn Ly Nguyệt: “Vậy là cách đây một tháng nàng lại lên xuống phạm giới một mình? Ta nhớ rằng ta đã nói rất rõ về sự xấu xa của đám nam nhân phạm giới kia mà.”

Ly Nguyệt nghe vậy chột dạ: “Mặc Uyên, ta bây giờ đã là thượng tiên, đám phạm nhân đó có thể làm được gì chứ?!”

“Nga! Ta quên mất nàng bây giờ đã là thượng tiên. Tuy nhiên, nàng cũng nên ít xuống đó. Linh khí hỗn tạp ở đó không thích hợp ở lâu đâu.” _ Mặc Uyên khó chịu mỗi khi nghĩ đến có nam nhân nào đó dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn Nguyệt nhi của hắn.

“Ân.” _ Ly Nguyệt gật đầu. Thiết tình, sao hắn cứ ám ảnh mãi về chuyện lần đó cơ chứ!

Chúng đệ tử bên dưới lại một phen ngậm ngùi. Sư phụ lại ghen tuông. Hình tượng lạnh lùng của sư phụ đâu rồi?! Sư phụ à, vấn đề bây giờ là phải giải quyết Huyền Nữ thế nào, chứ không phải lúc để người khoe khoang người đã có bạn lữ đâu! Mặc dù bọn họ cũng rất là hâm mộ sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nhận thấy ánh mắt ái muội pha chút hăm dọa của đám đệ tử, Ly Nguyệt khựng một tiếng hỏi: “Mặc Uyên, ngươi định xử lí nàng thế nào?”

Mặc Uyên suy nghĩ rồi nói: “Dù sao Huyền Nữ cũng là người Thanh Khâu, muốn xử lí chuyện này thì cũng nên gọi Hồ đế tới rồi mới giải quyết.”

Huyền Nữ nghe vậy có chút sợ hãi nhưng vẫn cường ngạnh kêu: “Ta là hoàng tử phi của Dực tộc, các ngươi dám động vào ta thì Dực tộc sẽ lập tức khai chiến.”

“Ngươi nghĩ ngươi là hoàng tử phi của Dực tộc thì chúng ta sẽ không dám làm gì sao? Ngươi nghĩ, Dực quân Kinh Thương sẽ quan tâm sự sống chết của ngươi hay sao? Hẳn vốn có dã tâm này đã lâu cho dù ngươi có chết hay không. Sự sống chết của ngươi căn bản là cái có để hãn khai chiến với Thiên tộc mà thôi.” _ Ly Nguyệt có chút khinh bỉ trước sự tự đại của Huyền Nữ.

Mặc Uyên nheo mắt, lạnh lùng nói: “Dù Kinh Thương có khai chiến, Thiên tộc ta cũng không sợ Dực tộc của hãn. Còn ngươi, thân là người Thanh Khâu, biết rõ Thanh Khâu và Thiên tộc có giao hảo mà còn phản bội Thiên tộc, giúp đỡ cho Dực tộc. Ngươi nghĩ mình có mấy cái mạng.”

Cuối cùng, sau khi cùng Hồ đế thương lượng, Mặc Uyên đã cắt bỏ tiền tịch của Huyền Nữ, cho nàng mãi mãi ở vòng luân hồi, chịu nỗi khổ của phàm nhân. Dù do Ly Nguyệt tác động mà vận mệnh của Huyền Nữ đã thay đổi nhưng cuộc chiến giữa Thiên tộc và Dực tộc lại vẫn xảy ra.

“Mặc Uyên, ta muốn cùng ngươi ra chiến trường.” _ Ly Nguyệt kiên định nói.

Mặc Uyên nghe vậy nhíu mày không đồng ý: “Không được. Nàng chưa chiến đấu thực tế bao giờ, như vậy quá nguy hiểm.”

“Ta sẽ biết cách tự bảo vệ chính mình mà.” _ Ly Nguyệt không từ bỏ ý định.

“Không được, nàng ngoan ngoãn ở lại đây chờ ta là được rồi.” _ Mặc Uyên vẫn không chấp nhận.

Ly Nguyệt ủy khuất nài nỉ: “Mặc Uyên, bất kì ai rồi cũng có lúc trưởng thành, ta cũng vậy. Ta không muốn lúc nào cũng phải dựa vào người khác bảo vệ ta. Chỉ có ra chiến trường ta mới có thể rèn luyện năng lực chiến đấu của bản thân. Lẽ nào ngươi cứ muốn ta mãi yếu đuối như vậy sao? Mặc Uyên, cho ta đi đi mà! Mặc Uyên...”

Mặc Uyên vừa thấy ánh mắt ủy khuất mà xen lẫn với sự kiên định không bỏ cuộc kia, trong lòng hãn liền thấy nao nao dao động, thờ dãi nói: “Có thể nhưng nàng nhất quyết phải luôn ở gần ta, biết chưa?”

Nghe vậy, Ly Nguyệt liền cao hứng: “Ta biết rồi.”

Tuy ngoài mặt Ly Nguyệt cao hứng vì được đi theo Mặc Uyên ra chiến trường nhưng trong lòng lại không hề cao hứng. Ly Nguyệt biết trong trận chiến sắp tới, Mặc Uyên nhất định sẽ vì tử hải bất hoang mà hi sinh nguyên thân của mình để phong ấn chuồng Đông Hoàng.

Tuy biết hãn sẽ không chết mà chỉ ngủ say suốt 7 vạn năm nhưng trong lòng nàng cũng không nở nhìn cảnh đó. Đó không chỉ là cảm giác đau lòng khi thấy người mình yêu phi thân đi chịu chết mà còn là sự sợ hãi khi phải đối mặt với sự chờ đợi dài đằng đẳng suốt 7 vạn năm. Kể từ lúc tu luyện thành tiên cho tới trước khi gặp Mặc Uyên, nàng quá hiểu cái cảm giác cô độc ấy như thế nào. Cái cảm giác vô vị, nhàm chán tới cùng cực, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Nó cứ cứ lặp đi lặp lại, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác. Chính vì thế mà nàng mới chăm chỉ trồng hoa tưới nước bất sâu, thường xuyên bề quan tu luyện để giết thời gian.

Tuy nhiên, bây giờ đã khác, nàng có Mặc Uyên, có Tư Âm luôn cùng nàng chia sẻ mọi chuyện, vì vậy, nàng bây giờ rất vui vẻ, không hề cô đơn chút nào. Người ta thường nói có được hạnh phúc rồi thì sẽ sợ hãi mất đi, nàng cũng vậy. Nàng đã quen với sự vui vẻ hằng ngày, đã không còn phải chịu cảm giác cô đơn, nên nàng cũng sợ hãi mất đi cảm giác ấy. Tư Âm dù sao cũng không thể mãi mãi ở bên nàng, vì Tư Âm cũng có gia đình của nàng ấy. Còn Mặc Uyên thì sắp tới sẽ ngủ say 7 vạn năm, càng không thể ở cùng nàng. Nàng sợ sẽ lại quay trở về những ngày tháng trước kia, nàng sợ phải một mình chịu đựng sự cô đơn đó lần nữa. Vì vậy nàng thật sự không muốn Mặc Uyên ra chiến trường rồi hi sinh thân mình vì người khác. Nàng chỉ muốn Mặc Uyên ích kỉ một chút. Nhưng nàng biết nàng không thể ngăn cản Mặc Uyên ra chiến trường. Vì vậy nàng thật buồn phiền chỉ là không dám biểu hiện ra mặt vì sợ Mặc Uyên lo lắng mà không chuyên tâm chiến đấu. Mặc Uyên, ta nên làm gì đây?

- - - - -

Lúc này, sau khi giao phương pháp phong ấn chuồng Đông Hoàng cho Tư Âm xong, Mặc Uyên trong lòng cũng buồn phiền không kém. Trong tay Kinh Thương có chuồng Đông Hoàng, dù trận chiến sắp tới Thiên tộc có thắng thì Kinh Thương cũng sẽ sử dụng chuồng Đông Hoàng nhốt cá chết lưới rách. Vì vậy hãn (Mặc Uyên) sẽ là người phong ấn chuồng Đông Hoàng. Chỉ là, nếu hãn làm vậy, Nguyệt nhi sẽ rất đau lòng, sẽ tưởng hãn chết rồi thì sao? Hãn không muốn làm nàng đau lòng nhưng hãn cũng không có cách nào khác. Phương pháp phong ấn chuồng Đông Hoàng chỉ có hãn biết (ngoài ra có Tư Âm mới nhận) và cũng chỉ có hãn đủ năng lực để phong ấn. Vậy nên, Nguyệt nhi, thực xin lỗi. Lời hứa không làm bản thân rơi vào tình huống nguy hiểm, hãn cũng không làm được, thực xin lỗi. Ta thề, đợi sau khi tỉnh lại, ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng. Nguyệt nhi, chờ ta...

- - - - -

Cuối cùng trận chiến cũng bắt đầu. Đội quân dực tộc chết vô số kẻ vì cường ngạnh xông đến trận pháp. Kinh Thương thấy vậy liền dùng toàn sức lực để phá hỏng trận pháp. Trận pháp biến mất, hai bên liền xông vào chém giết nhau, thương vong vô số tuy nhiên Thiên tộc vẫn chiếm thế thượng phong.

Ly Nguyệt cũng chém giết mỏi cả mắt, dù vậy vẫn luôn chú ý tới Lệnh Vũ vì nàng nhớ trong trận chiến lần này Lệnh Vũ sẽ chết. Nàng muốn cứu hãn thoát khỏi vận mệnh trở chiều này. Thấy hàng loạt mũi tên, như mưa mà bay đến chỗ Lệnh Vũ, Ly Nguyệt liền huy động pháp lực cộng với Côn Luân phiến đánh ra một đạo tiên chương làm mũi tên chuyển hướng 180 độ bay ngược trở lại khiến vô số người Dực tộc bị trúng tên mà chết.

Mặc Uyên và Kinh Thương giao đấu người tới ta đi nhưng cuối cùng bị tru tiên kiếm của Mặc Uyên chém cho một phát. Kinh Thương biết mình không thể thắng được liền kích hoạt chuông Đông Hoàng. Chuông Đông Hoàng được kích hoạt liền trở nên khổng lồ, không ngừng hút binh sĩ Dực tộc và Thiên tộc vào bên trong. Sau khi đá Kinh Thương vào chuông Đông Hoàng xong, Mặc Uyên phi thân về phía chuông Đông Hoàng nhằm chuẩn bị thi pháp phong ấn.

Ly Nguyệt thấy vậy kinh hoàng hô: “Mặc Uyên!!! Ngươi không thể...”

Mặc Uyên nghe thấy tiếng gọi của Ly Nguyệt liền quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt chứa vô vàn điều muốn nói, cuối cùng chỉ để lại một câu: “Chờ ta”

Nói xong, Mặc Uyên liền phi thân đi, hóa thành chùm sáng bay thẳng vào chuông Đông Hoàng. Sau đó, chuông Đông Hoàng không ngừng rung động, âm một tiếng, nó thu lại thân hình khổng lồ, nhả ra thân thể của Mặc Uyên rồi rơi thẳng xuống nước.

“Không!!! Mặc Uyên!!!” _ Ly Nguyệt thống khổ bay lên tiếp được thân thể Mặc Uyên đem về bờ.

“Sư phụ!!!” _ Tư Âm và chúng đệ tử nhìn vậy liền xông lên, quỳ xuống vây quanh Ly Nguyệt và Mặc Uyên, đau lòng khóc thành tiếng.

“Mặc Uyên, đồ ngốc này!...Hức...hức...” _ Ly Nguyệt nhìn người trong lòng đã mất đi hơi thở, nghẹn ngào khóc.

Nhìn thấy Kinh Thương đã bị phong ấn, đại hoàng tử Ly Oán biết Dực tộc không còn hi vọng gì, chủ động dâng lên thư đầu hàng. Tư Âm tỉnh thần tràn đầy lửa giận, trừng mắt nhìn đám tàn binh Dực tộc: “Thư xin hàng thì có ích gì! Ta muốn các ngươi phải chôn chung theo sư phụ!”

Tư Âm dùng kiếm khí đánh văng tàn binh nhưng bị Điệp Phong và Từ Lan cản lại: “Mười bảy, dừng tay lại! Chuyện này liên quan tới thiên hạ chúng sinh, đừng hành động lỗ mẫm!”

Bạch Chân thấy Tư Âm vùng lên, không nghe, liền đánh ngất nàng.

“Đi mau, quay về Côn Luân Khư.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Cả đám người đưa tiên thể Mặc Uyên trở về Côn Luân Khư. Ly Nguyệt lau đi nước mắt, che đi đau thương trên mặt, không đi cùng với mọi người mà ở lại nhìn đám người Dực tộc.

“Các ngươi thực sự muốn hàng sao?” _ Ly Nguyệt lạnh lùng hỏi.

Yên Chi chân thành đáp: “Thượng tiên, hai quân giao chiến từ thương là điều khó tránh, nay phụ quân cũng đã bị phong ấn, đánh nhau tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì mà chỉ gây ra thương vong thêm thôi. Chúng ta cũng không muốn có người chết thêm nữa.”

“Nếu các ngươi đã muốn hàng, vậy cho ta mượn Ngọc hồn để bảo quản tiên thể của Mặc Uyên” _ Ly Nguyệt

“Hào.” _ Ly Oán đồng ý, lấy ra từ túi trữ vật một miếng ngọc nhỏ đưa cho Ly Nguyệt.

Binh sĩ Dực tộc nay đã bị thương vong thảm trọng. Nếu cứ tiếp tục chiến đấu thì chỉ có nước diệt tộc. So với việc trực diện chiến đấu với Thiên tộc, thì tạm thời đầu hàng, đổi lấy hòa bình, lấy thời gian lâu dài, đội quân Dực tộc lại sẽ khôi phục như xưa. Đợi ngày nào đó, tái chiến cũng chưa muộn.

- - - - -

Ly Nguyệt lấy được Ngọc hồn liền trở về Côn Luân Khư. Khắp Côn Luân Khư đều tràn ngập không khí tang thương. Điệp Phong và các đệ tử khác dù đau lòng nhưng cũng phải bắt tay chuẩn bị tang lễ cho sư phụ.

“Chiết Nhan, sư phụ bao giờ sẽ tỉnh lại?” _ Tư Âm không tin sư phụ đã chết.

Chiết Nhan thở dài: “Tiểu ngũ, Mặc Uyên đã hồn bay phách tán rồi.”

Nghe vậy, Tư Âm thất vọng, đau buồn:

“Như vậy, Ly Nguyệt phải làm sao đây?”

Đúng lúc này, Ly Nguyệt đi vào, mỉm cười nói: “Mặc Uyên chắc chắn sẽ tỉnh lại.”

Chiết Nhan nghe vậy kinh ngạc nhìn Ly Nguyệt: “Tại sao Ly Nguyệt cô nương lại cho rằng như vậy?”

“Ly Nguyệt, ngươi không sao chứ?” _ Thấy Ly Nguyệt giờ phút này còn mỉm cười, Tư Âm càng lo lắng.

Ly Nguyệt vỗ vai Tư Âm trấn an, lại quay sang nói với Chiết Nhan: “Trước khi Mặc Uyên vào chuồng Đông Hoàng, hần đã nói: Chờ ta. Vì vậy, ta tin, một ngày nào đó, hần sẽ tỉnh lại.”

“Ồ, nếu hần đã nói vậy thì có khả năng a!” _ Chiết Nhan ngẫm nghĩ rồi cũng thả lỏng tâm thần. Đã nói mà, vị huynh đệ này của hần sao có thể dễ chết như vậy được.

“Thật sao?” _ Tư Âm hi vọng

“Chắc chắn hần sẽ tỉnh lại, đừng buồn nữa. À đúng rồi, Chiết nhan thượng thần, Ngọc hồn này phải dùng thế nào?” _ Ly Nguyệt dù hự hững vì cuộc sống sắp tới sẽ không có Mặc Uyên nhưng sự thật là Mặc Uyên không có chết.

Chiết Nhan nhìn thấy Ngọc hồn trên tay Ly Nguyệt thì cũng không có gì kinh ngạc. Bây giờ Dực tộc đang thất thế, muốn có được Ngọc Hồn cũng không khó.

“Ly Nguyệt cô nương quả nhiên suy nghĩ chu toàn. Chỉ cần đặt nó vào miệng Mặc Uyên là được”

Bạch Chân, Chiết Nhan thấy không còn chuyện gì liên trở về mười dặm rừng đào.

Ly Nguyệt kéo Tư Âm đến phòng mình, triển khai kết giới che chắn rồi mới nói: “Tư Âm, chuyện Mặc Uyên có thể tỉnh lại nhất định không được nói với ai, kể cả các sư huynh.”

“Nhưng mà nếu không nói, các sư huynh ngày kia liền đem sư phụ đến Vô Vọng hải. Ta biết ngươi muốn che dấu chuyện này cũng là vì sự an toàn của sư phụ. Nếu để Thiên tộc biết được thì Dực tộc cũng có thể biết được, đến lúc đó, đám người Dực tộc nham hiểm đó sẽ âm mưu hủy diệt tiên thể của sư phụ để người mãi mãi cũng không thể tỉnh được.” _ Tư Âm

Ly Nguyệt thờ dãi nói: “Chính vì chuyện này nên ta mới kéo ngươi tới đây, bí mật bàn bạc đây này. Ta thấy, chỉ có đem Mặc Uyên tới Thanh Khâu của ngươi mới an toàn vì không ai biết ngươi là đệ cơ Thanh Khâu. Vấn đề là làm sao bí mật đưa Mặc Uyên ra khỏi Côn Luân Khư?”

Tư Âm nghĩ ngợi rồi hai mắt lóe sáng: “Ta có cách rồi. Nhân dịp tối nay cùng ăn cơm, chúng ta lén bỏ thuốc mê vào trong thức ăn và rượu, sau khi mọi người đã ngủ hết thì đem sư phụ đi.”

“Ý kiến hay.”

- - - - -

Kế hoạch của cả hai thành công rực rỡ, chúng đệ tử đều ngủ mê mệt đến tận chiều hôm sau. Ly Nguyệt và Tư Âm âm thầm đem tiên thể Mặc Uyên đến Thanh Khâu hồ li động. Ngoại trừ gia đình Bạch Thiên và Chiết Nhan thì cũng không ai khác biết tiên thể Mặc Uyên được giấu ở Thanh Khâu.

Sau khi các đệ tử tỉnh lại thì Ly Nguyệt, Tư Âm và tiên thể của sư phụ biến mất. Các đệ tử sốt ruột chia nhau đi tìm mãi vẫn không thấy, đành bỏ cuộc. Đại hoàng tử và Lạc Tư nương nương của Thiên tộc phụ trách việc khuyên bảo Tư Âm, để tránh Tư Âm phá hỏng minh ước giữa Thiên tộc và Dực Tộc, đến Côn Luân Khư thì mới biết Tư Âm và tiên thể Mặc Uyên thượng thần đều đã mất tích, đánh phải trở về tay không. Điệp Phong dẫn họ ra về, lúc đi qua ao sen thì kim liên đột nhiên khô héo. Lạc Tư nương nương có cảm giác rất kì lạ khi nhìn thấy Kim Liên thì liền chạm tay vào. Kim Liên sau khi bị chạm vào liền tỏa ra kim quang. Điệp Phong thấy vậy liền nói: “Nương nương, sư phụ từng nói hoa sen này luôn đợi chủ nhân của nó. Xem ra, nương nương chính là người có duyên với nó. Vậy kim liên này liền giao cho nương nương.”

Không lâu sau đó, Lạc Tư nương nương liền có thai. Gia tộc Tố Cẩm vì chiến đấu đã hi sinh, nên Tố Cẩm được phong làm Chiêu nhân công chúa, trở thành nghĩa nữ của Lạc Tư nương nương. Trong trận chiến đó, Dao Quang cũng đã hi sinh. Có thể nói, Thiên tộc cũng bị thiệt hại nặng nề vì càng ngày càng ít thượng thần. Chỉ vì một trận chiến, hai vị thượng thần đều đã ra đi. Chỉ có thể nói, vận mệnh a, thật khó tránh khỏi.

Lúc này ở Thanh Khâu, Bạch Thiên khôi phục lại thân nữ tử, đã thu nhận tiểu xà Thiểu Tân. Ly Nguyệt liếc nhìn Thiểu Tân một cái thờ dãi. Đối với nàng mà nói, Thiểu Tân cũng không phải người xấu, thậm chí sau này nàng với nhị hoàng tử thiên tộc đương đương nhường nhường với nhau cũng thấy chẳng sao cả. Tình yêu mà, nó vốn không có lỗi, huống chi hai bên đều tâm duyệt nhau. Chẳng qua là, Thanh Khâu với Bạch Thiên sẽ một phen mất mặt a! Nhưng nếu không có chuyện đó thì sao lại có hôn ước giữa Dạ Hoa và Bạch Thiên chứ! Vậy nên, vì tương lai tốt đẹp của Bạch Thiên, nàng tốt nhất là không ngăn cản Thiểu Tân.

“Thượng tiên không hài lòng Thiểu Tân sao?” _ Thiểu Tân buồn rầu hỏi.

Ly Nguyệt tò về thương cảm nói: “Không phải, chẳng qua là có chút thương cảm cho số mệnh sắp tới của ngươi thôi.”

“Ly Nguyệt, ngươi cũng biết đoán mệnh sao?” _ Tư Âm tò mò.

“Ừm, biết một chút da lông.”

Thiếu Tân cũng hiểu kì: “Thượng tiên có thể cho ta biết số mệnh của ta không?”

“Ngươi nha, có số phú quý. Sau này hẳn sẽ lấy được một người giàu sang. Chỉ là lấy được hẳn cũng không dễ, phải chịu khổ nhiều. Nói chung là muốn có được cái gì thì phải trả một cái giá tương xứng.” _ Ly Nguyệt nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Thiếu Tân buồn rầu, Bạch Thiên đồng cảm. Nhìn ánh mắt đồng cảm của Bạch Thiên, Ly Nguyệt thật không biết nên buồn hay nên vui cho Bạch Thiên. Thật không biết, đến lúc đó Bạch Thiên có còn dùng ánh mắt này nhìn Thiếu Tân nữa không?

“Hôm nay trăng thật tròn, chúng ta ra ngắm trăng đi” _ Ly Nguyệt đôi đề tài.

Nhìn mặt trăng xa xa, Ly Nguyệt lại nhớ tới Mặc Uyên. Không biết nguyên thần của hắn giờ này ở nơi nào nhỉ? Là đang hạ phạm lịch kiếp chăng? Mặc Uyên, cuộc sống không có người làm ta thấy tẻ nhạt quá! Ngươi hại ta bị bệnh tương tư rồi đây này. Mặc Uyên, Mặc Uyên...

1 vạn năm sau, tại hồ li động:

“Ly Nguyệt, ngươi định đi ư?” _ Bạch Thiên nghi vấn.

Ly Nguyệt gật đầu: “Ta ở Thanh Khâu cũng một vạn năm rồi, đến lúc phải về nhà rồi. Ngươi ở đây giúp ta canh giữ tiên thể của Mặc Uyên nha!”

Bạch Phượng Cửu từ ngoài chạy vào, nghe thấy Ly Nguyệt muốn rời khỏi liền hỏi: “Nguyệt cô cô muốn về nhà sao? Có thể cho tiểu Cửu đi cùng không?”

Vượt ve bộ lông mượt mà của Phượng Cửu, Ly Nguyệt mỉm cười nói: “, Một lần bé quan liền mấy vạn năm, đi theo ta sẽ buồn chán lắm! Tiểu Cửu vẫn là ở lại đây cùng với Thiên Thiên và Mê Cốc thì hơn.”

“Nhưng mà tiểu Cửu sẽ nhớ Nguyệt cô cô lắm! Cô cô ở lại đây bé quan cũng được mà.” _ Phượng Cửu nín giữ.

“Ta cũng muốn ở lại lắm chứ. Chỉ tiếc, tu luyện đến bình cảnh, ta cần phải ra ngoài tìm cơ hội phá bình cảnh.” _ Ly Nguyệt bắt đầu đi.

“Vậy khi nào ngươi trở lại?” _ Bạch Thiên hỏi.

“Ta cũng không biết nữa. Lần trước muốn phi thăng thượng tiên cũng đã mất mấy vạn năm mới thành công, không biết lần này sẽ mất bao lâu?” _ Ly Nguyệt mờ mịt nhìn ra xa. Mấy hôm trước, nàng đã tính nhưng vẫn không tính ra khi nào thì độ kiếp, có lẽ cũng phải mấy vạn năm nữa.

Bạch Thiên: “Vậy chúc ngươi thượng lộ bình an”

Phượng Cửu: “Nguyệt cô cô đi sớm về sớm nha!”

“Ân, ta đi đây.” _ Nói xong, Ly Nguyệt liền thuận di đi mất.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ly Nguyệt trở về ngôi nhà mà nàng từng sống lúc trước. Nhìn thấy cỏ cây cao ngất ngưởng, Ly Nguyệt không những không khó chịu mà càng vui vẻ vì nhiều cỏ dại như vậy. Như vậy, nàng sẽ có cái để giết thời gian, chứ cứ tu luyện hoài sẽ buồn chết a.

Lại qua 2 vạn năm, Ly Nguyệt ngồi thiền ở trên giường mờ mắt, có chút buồn bực, đứng dậy khởi động các khớp đã lâu không hoạt động do ngồi thiền quá lâu.

“Vi sao nàng vẫn chưa được độ kiếp a? Rõ ràng pháp lực đã tới thượng thần cấp bậc mà sao thiên lôi vẫn không tới? Hay là nàng độ không phải lôi kiếp mà là cái khác?”

Trở lại hồ li động nhìn Mặc Uyên một cái, lại nói chuyện với Bạch Thiên và Bạch Phượng Cửu một hồi xong, Ly Nguyệt quyết định xuống phạm giới hành thiện tích đức, lấy thân phận y sư chữa bệnh cho mọi người một thời gian. Vì linh khí ở Phạm giới vốn loãng và pha tạp dơ bẩn, Ly Nguyệt cũng không ở lại lâu mà cứ cách một tuần lại xuống một lần. Từ đó mà nhân gian có truyền thuyết thần y Hoa Đà. Đương nhiên chuyện này Ly Nguyệt hoàn toàn không biết và cũng chẳng thèm để ý. Bên cạnh việc chữa bệnh cứu người, Ly Nguyệt xuống nhân gian còn nhằm mục đích tìm các mảnh nguyên thần còn lại của Mặc Uyên. Sau khi tìm được mảnh nguyên thần đầu tiên, Ly Nguyệt cảm thấy việc đi tìm nguyên thần này có hi vọng thì liền không ngừng tìm kiếm. Sau hơn 3 vạn năm tìm kiếm, Ly Nguyệt thu thập được 10 mảnh nguyên thần, đem chúng để vào một miếng ngọc. Miếng ngọc này là một pháp khí của Nữ Oa nương nương ngày trước tàn lưu bị nàng vô tình nhặt được. Sau này đọc sách cô thì mới biết lai lịch của nó. Hóa ra miếng ngọc này tên là Huyết Hồn ngọc, dùng huyết để nuôi dưỡng nguyên thần. Chính vì vậy sau này nàng mới có ý định thu thập nguyên thần của Mặc Uyên để nuôi dưỡng.

Sau khi nuôi dưỡng một thời gian dài, 10 mảnh nguyên thần dung hợp làm một. Nhờ có Huyết Hồn ngọc mà Mặc Uyên đã hóa hình thành người dù không đủ nguyên thần. Mặc Uyên sau khi hình thành ý thức, dù không có đầy đủ kí ức nhưng nhìn Ly Nguyệt, hẳn vẫn suy đoán được hần và nàng có quan hệ gì. Vì vậy, Mặc Uyên luôn lặng lẽ ở trong Huyết Hồn ngọc nhìn trộm Ly Nguyệt. Mà chuyện này, Ly Nguyệt hoàn toàn không hề biết vì nàng nhìn không thấy Mặc Uyên đã hóa hình.

Nguyên thần của Mặc Uyên tuy vẫn chưa đủ nhưng Ly Nguyệt cũng không có ý định đi tìm tiếp bởi nàng biết phần nguyên thần còn lại đã ở trong cơ thể của đại hoàng tử Tây Hải. Vì vậy nàng cũng không có ý định phá vỡ nguyên tắc mà tiếp tục để phần nguyên thần còn lại ở đó. Dù sao đại hoàng tử đó cũng từng chịu ơn của Mặc Uyên, để hần trả ơn cũng sẽ giúp việc tu luyện của hần sau này thuận lợi hơn. Mà nàng thì vốn không có giao tình gì với Tây Hải, nếu đến đó tìm đại hoàng tử thì cũng không hay lắm.

Tính toán thời gian, phong ấn Kinh Thương sắp mở, Bạch Thiên cũng sắp vì phong ấn hần mà rút xuống Đông Hoag Tuấn Tật sơn, Ly Nguyệt quyết định trở lại Thanh Khâu thì được tin của Bạch Phượng Cửu mới biết Bạch Thiên mất tích. Tính toán thời gian cộng với sự mất tích của Bạch Thiên, Ly Nguyệt nghi ngờ Bạch Thiên đã đi phong ấn Kinh Thương.

Đáng lẽ, theo nguyên tắc thì vẫn chưa đến lúc mà! Sao Bạch Thiên đã đi phong ấn rồi? Lẽ nào...?

Ly Nguyệt trong đầu đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Nếu nàng suy đoán không sai thì có lẽ chuyện này là do Thiên đạo mà ra. Có lẽ Thiên đạo biết nàng biết rõ nguyên tắc, lại thấy nàng có ý định thay đổi nguyên tắc nên mới để cho mọi chuyện diễn biến nhanh hơn. Thiên đạo hẳn là không muốn nàng can thiệp nên mới đẩy nhanh diễn biến cốt chuyện. Nhưng mà nàng vốn không có ý định thay đổi cốt chuyện a! Chẳng qua là muốn để Bạch Thiên chịu ít khổ thôi mà!

Đột nhiên, trên trời tia chớp lóe sáng, bên trong ấn chứa một đạo hồng liên nghiệp hỏa.

Ly Nguyệt thấy vậy nhanh chóng chạy tới bờ sông Nhược Thủy tìm Bạch Thiên thì lại không thấy ai.

Xem ra Bạch Thiên đã bị phong ấn rồi rơi xuống Tuấn Tật sơn. _ Ly Nguyệt trầm nghĩ.

Đang định rời đi, thì lại bị một giọng nói cản lại.

“Cô nương xin dừng bước. Bồn tọa có điều muốn hỏi.”

Quay lại nhìn, Ly Nguyệt phát hiện có một nam nhân, gương mặt tuấn mĩ nhưng đầu tóc lại bạc trắng, mặc y phục tím đang nhìn mình. Nàng đoán người này chính là Đông Hoa đế quân.

“Đông Hoa đế quân?” _ Ly Nguyệt

Đông Hoa có chút kinh ngạc khi Ly Nguyệt lại nhận ra mình: “Bồn tọa nhớ chưa từng gặp cô nương bao giờ. Tại sao cô nương lại biết tên của bồn tọa?”

Ly Nguyệt tỏ ý khiêm nhường, mỉm cười nói: “Đế quân thật biết nói đùa. Khắp tứ hải bát hoang này, có ai không biết tên ngài. Huống chi lúc này bầu trời vừa xuất hiện hồng liên nghiệp hỏa, nay lại có một nam nhân tóc bạc xuất hiện ở nơi phong ấn Kinh Thương, ngoại trừ đế quân ra thì còn ai có mái tóc trắng mà lại quan tâm đến chuyện phong ấn của Kinh Thương nữa.”

“Cũng phải” _ Đông Hoa dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Ly Nguyệt. Trong lòng lại có chút kinh ngạc vì nhìn không ra thân phận của nàng. Đời này, Đông Hoa lần đầu tiên không thể nhìn ra nguyên thần của một người. (Ly Nguyệt là con của Thiên đạo, không phải người Thiên tộc, cũng không phải Thanh Khâu, Phượng tộc, Dực tộc, Hải tộc, hay Ma tộc nên nguyên thần chỉ có hình người, vì vậy Đông Hoa nghĩ rằng hẳn nhìn không ra)

Chú thích: Hải tộc là tộc sống trong nước. Ví dụ như Tây Hải, Đông Hải,...

“Cô nương có thể cho bồn tọa biết tên để tiện nói chuyện?”

“Ta tên Ly Nguyệt, đế quân cứ gọi ta là Ly Nguyệt là được.” _ Ly Nguyệt thành thực trả lời.

Đông Hoa không ngờ tới người trong lòng của Mặc Uyên lại là người đứng trước mặt mình bây giờ: “Hóa ra người chính là Ly Nguyệt mà mọi người đồn đại. Vậy tiền thân Mặc Uyên đang ở đâu? Đồ đệ Tư Âm của hần ở đâu?”

“Chuyện này đế quân không cần bận tâm, ngài chỉ cần chờ đợi tin tức Mặc Uyên trở về là được.” _ Ly Nguyệt biết Đông Hoa và Mặc Uyên vốn là chiến hữu với nhau nên rất đáng tin cậy, không hề che giấu.

Nghe vậy, Đông Hoa kinh ngạc: “Ý người là Mặc Uyên sẽ tỉnh lại?”

“Đúng vậy, chỉ là mong đế quân đừng nói cho người thứ ba biết.”

“Bồn tọa hiểu. Bất quá, bồn tọa muốn biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.” _ Đông Hoa nghi vấn. Rõ ràng là báo hiệu Kinh Thương sắp phá chuông mà ra, đến nơi lại chẳng có động tĩnh gì. Rốt cuộc là sao?

Ly Nguyệt biết chuyện nhưng lại tỏ ý không biết: “Đế quân, lúc ta tới thì đã thế này rồi nên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Lúc này, một địa tiên từ dưới đất chui lên, choáng váng nói: “Tiểu lão tham kiến đế quân, thượng tiên”

“Sao ngươi lại thành ra thế này?” _ Đông Hoa nghi vấn.

Địa tiên kính cẩn nói: “Bẩm đế quân, lúc mặt trời mọc, chuông Đông Hoàng này có động tĩnh khác thường, nhưng tiểu lão vừa ngó đầu lên, liền bị một cô nương vô cùng xinh đẹp đánh cho quay trở về.

Đông Hoa nhướn mày: “Cô nương vô cùng xinh đẹp?”

“Đúng vậy.”

“Có phải tiểu cô nương hôm qua cùng đến với bốn tọa không?”

Địa tiên phủ nhận: “Không phải.”

“Không phải?” _ Đông Hoa nghi hoặc. Vậy là ai chứ?

Nhìn Đông Hoa đang trầm ngâm suy nghĩ, Ly Nguyệt lên tiếng: “Đế quân, nếu không còn chuyện gì khác vậy ta đi trước, cáo từ.”

“Ân” _ Đông Hoa nhìn bóng dáng Ly Nguyệt đã đi xa, trong lòng có chút nghi ngờ. Hắn cảm thấy cô gái này hẳn biết gì đó.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi rời khỏi, Ly Nguyệt đi tới Tuấn Tật sơn. Suy nghĩ một hồi, nàng quyết định tới gõ cửa. Bạch Thiên kinh ngạc ra mở cửa vì không ngờ tới một nơi hoang vắng này lại có người tới đây.

“Ngươi là ai?”

Ly Nguyệt cũng không có gì là ngạc nhiên khi Bạch Thiên không nhớ ra mình: “Ta tên là Ly Nguyệt, một người tu tiên, đến đây tìm người có duyên với ta.”

Bạch Thiên kinh ngạc hỏi: “Trên đời thật sự có tiên nhân sao?”

Ly Nguyệt gật đầu.

“Nhưng nơi này chỉ có một mình ta, ngươi chắc chắn người có duyên với ngươi ở nơi này?” _ Bạch Thiên nghi hoặc.

“Ngươi chính là người có duyên với ta. Ngươi muốn tu tiên không? Nếu ngươi muốn, ta sẽ dạy ngươi cách tu tiên.” _ Ly Nguyệt có chút buồn cười khi nhìn bộ dạng ngờ nghệch của Bạch Thiên

“Ta muốn, ta muốn. Nghe nói tiên giới rất đẹp, rất kì diệu. Ta muốn tới đó xem.” _ Bạch Thiên tỏ vẻ tò mò.

Ly Nguyệt: “Chỉ cần ngươi chăm chỉ tu luyện thì sẽ tới được đó thôi. Bất quá, nếu muốn học tu tiên, ta phải ở lại đây mới có thể dạy ngươi tu tiên. Ngươi sẽ không thấy bất tiện chứ?”

“Sẽ không. Vậy sư phụ xin nhận...”

Ly Nguyệt thấy Bạch Thiên định quỳ xuống bái sư liền ngăn lại: “Không cần phải bái ta làm sư phụ. Ta và ngươi tuy có duyên nhưng lại không có duyên sư đồ, vậy nên không cần làm vậy. Ngươi cứ coi ta như bằng hữu là được. Phải rồi, ngươi tên là gì?”

“Nha, ta cũng không có tên. Ta không nhớ gì cả.” _ Bạch Thiên vui vẻ vì có bằng hữu nhưng cũng khá buồn bực vì bị mất trí nhớ.

Nghe vậy, Ly Nguyệt nhẹ nhàng xoa đầu Bạch Thiên, tỏ vẻ chia buồn.

“Vậy sau này ta gọi ngươi là Thiên Thiên nhé!”

“Thiên Thiên, được nha. Đúng rồi, Nguyệt Nguyệt, ngươi vào nhà đi.” _ Bạch Thiên vui vẻ đáp ứng.

“Được rồi.” _ Ly Nguyệt cùng Bạch Thiên vào trong.

Nhìn đáng về Bạch Thiên hào hứng mà không chút đề phòng. Ly Nguyệt thở dài một hơi.

Một chút phòng bị tâm cũng không có, bảo sao về sau người bị Tổ Cẩm hãm hại. Xem ra, phải thay đổi thể giới quan của Bạch Thiên mới được.

- -----2 tháng sau

Tuần Tập son vắn vắng lặng như vậy, chỉ là có rất nhiều cây bị chặt đứt. Nguyên nhân là do Ly Nguyệt bắt Bạch Thiên phải đi chặt cây để luyện lực cổ tay và cánh tay, chuẩn bị sức cho nàng học kiếm pháp. Vì bị mất trí nhớ và cơ thể bị phong ấn nên Ly Nguyệt phải dạy lại mọi thứ từ đầu. Nhưng có lẽ là do nhiều năm học ở Côn Luân Khư nên cơ thể có phản xạ, vì vậy mà Bạch Thiên rất nhanh học thuộc các chiêu thức của kiếm pháp và thành công dẫn khí nhập thể (bước đầu của tu tiên)

Lúc này, ở Thiên tộc, chuyện nhị hoàng tử và Thiếu Tân lên lút yêu đương bị phát hiện. Thiếu Tân bị Thiên quân cho nhốt ở Tòa Yêu tháp. Vốn không biết một chút pháp thuật nào nên Thiếu Tân liền bị những yêu quái bị nhốt trong đó đánh cho cả người thương tích. Nhị hoàng tử Tang Tịch vì cứu Thiếu Tân, không màng chống lại Thiên quân, đem Thiếu Tân cứu ra ngoài.

Thiên quân biết chuyện này liền tức giận

“Tang Tịch, người thật to gan, không màng cấm lệnh của bản thân, tự ý xông vào Tòa Yêu tháp chỉ vì cứu tiểu ba xà này.”

Tang tịch khẩn cầu: “ Cầu xin phụ quân thành toàn cho nhi thần. Thiếu Tân vốn không biết pháp thuật, nếu nhi thần không cứu nàng, chỉ sợ nàng sẽ không sống qua nổi ngày hôm nay”

“Sự sống chết của ả, người lại đề tâm đến vậy, còn không tiếc tất cả, chẳng lẽ người muốn cùng chết với ả sao? _ Thiên quân cảm thấy mắt mặt vô cùng trước người nhà của Bạch Thiên

“Vâng, nhi thần nguyện ý cùng chết với Thiếu Tân.” _ Tang Tịch kiên định.

“Được. Bỏn quân thành toàn người. Hôm nay, trước mặt hai vị thượng thần, người cùng tiểu ba xà này, hãy cùng chết để tạ tội đi.” _ Thiên quân không chút tình cảm nói.

Tang Tịch hóa ra nhuyễn kiếm, đang lúc sắp sửa đâm chết Thiếu Tân thì liền bị Chiết Nhan dùng pháp lực cản lại.

Chiết Nhan liền chớp lấy thời cơ nói: “Hồ đế à, ngài nhìn xem, hai đứa trẻ này tâm đầu ý hợp vô cùng, cũng không phải phạm tội ác tày trời gì. Chi bằng ngài mau quyết định thoái hôn, để chuyện này thôi đi.”

Hồ đế nghe vậy cũng thờ phào trong lòng. Mắt mặt thì mắt mặt, chẳng qua là một cuộc hôn nhân, cần gì phải chém chém giết giết.

“Nếu Chiết Nhan thượng thần đã cầu tình...”

Nghe ra Hồ đế có ý định thoái hôn, Thiên quân cảm thấy trong lòng không ổn liền ngăn lại: “Không được. Lỗi ở Thiên tộc, Thiên tộc nhất định phải trả lại sự công bằng cho Hồ tộc.”

Nghe vậy, tam hoàng tử liền đề cử Dạ Hoa liên hôn với Thanh Khâu thay cho Tang Tịch nhằm mục đích cứu cả hai và cũng làm hài lòng Thiên quân và Thanh Khâu. Chiết Nhan và Hồ đế thấy chủ ý này cũng không tồi thì liền đồng ý. Thiên quân cũng hài lòng mà định ra hôn sự của Bạch Thiên và Dạ Hoa. Ngồi nghe bên dưới, Tổ Cẩm bàng hoàng, cõi lòng tan nát vì mất đi tư cách làm chính phi của Dạ Hoa. Tang tịch và Thiếu Tân tuy không mất mạng nhưng phải lưu vong ở phía Bắc làm Bắc Hải thủy quân.

Cứ như vậy, Bạch Thiên lại một lần nữa thành lập hôn ước mà không hề hay biết.

Sau sự kiện Tang Tịch và Thiếu Tân, Dạ Hoa phụng mệnh xuống phạm giới hàng phục Kim Nghê thú, thú cưỡi của Kinh Thương đang hoành hành. Tuổi đời của Kim Nghê thú vốn lớn hơn Dạ Hoa mấy chục vạn năm, hiển nhiên công lực cao hơn Dạ Hoa rất nhiều. Vì vậy tuy giết được Kim Nghê thú nhưng cũng bị hồng liên nghiệp hỏa đánh cho không khôi phục được hình người. Dạ Hoa quyết định ở lại trong một hang động để trị thương rồi mới trở về.

Ngày hôm sau:

Ly Nguyệt và Bạch Thiên tuy bận tu luyện nhưng khi rảnh rỗi lại thích nuôi động vật nhỏ. Những động vật nhỏ đó được nuôi ở trong một hang động cách nhà tranh không xa. Ly Nguyệt và Bạch Thiên sau khi đi hái trái cây xong thì đến chỗ hang động đó.

“Nguyệt nguyệt, người xem, ở đây có con rắn bị thương này.” _ Bạch Thiên

Ly Nguyệt nhìn sang thì liền biết lai lịch của con rắn này. Là Dạ Hoa chứ còn ai nữa.

“Thiên Thiên, hắn cũng không phải rắn, là rồng.”

“Rồng? Ta tưởng rồng phải to lớn lắm chứ?” _ Bạch Thiên.

Ly Nguyệt nhàn nhạt nhìn xuống Dạ Hoa nằm dưới đất: “Hắn hẳn là bị thương nặng nên không khôi phục hình người được, nên cải trang thành con rắn

nhỏ nằm ngủ ở đây.”

“Vậy chúng ta mang hắn về nhà cứu được không?” _ Sau một thời gian được Ly Nguyệt truyền thụ kiến thức về thế giới tiên nhân, Bạch Thiên cũng biết đủ là tiên nhân nhưng cũng có kẻ tốt người xấu, vì vậy cũng không dám tự tiện cứu người mà hỏi ý Ly Nguyệt trước.

Ly Nguyệt gật đầu: “Hắn không phải người xấu.”

Thấy Ly Nguyệt không phản đối, Bạch Thiên đem Dạ Hoa bỏ vào giỏ rồi đem về nhà. Ly Nguyệt dùng pháp lực trị thương cho Dạ Hoa.

Dạ Hoa tỉnh lại liền thấy mình trong ngôi nhà xa lạ, nhìn xung quanh thì thấy có hai cô nương đang nói chuyện.

“Nguyệt nguyệt, người biết hắn sao?”

“Àn, ta biết hắn nhưng hắn không biết ta.” _ Ly Nguyệt cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình thì quay sang liền thấy Dạ Hoa đã tỉnh.

Bạch Thiên tò mò: “Hắn là ai vậy?”

“Hắn là thiên tôn của thiên quân, sắp sửa sắc phong thành thái tử của Thiên tộc, tương lai sẽ trở thành Thiên quân đời tiếp theo.”

“Ồi chao, thật không ngờ thân phận của hắn lại lớn vậy” _ Bạch Thiên ngạc nhiên.

Dạ Hoa nghe được lời này cũng kinh ngạc không kém. Thật không ngờ người này lại biết thân phận của hắn. Chỉ là tại sao cô nương này lại ở dưới phạm giới, còn ở chung với một phạm nhân?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

“Dạ Hoa quân nếu đã tỉnh lại thì cũng không cần phải ở dạng thú làm gì, trở lại hình người đi.” _ Ly Nguyệt nhìn con rồng nhỏ nào đó.

Dạ Hoa nghe vậy cũng biến trở về hình người. Bạch Thiên nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Dạ Hoa thì ngạc nhiên.

“Đa tạ thượng tiên đã cứu bốn quân.” _ Dạ Hoa chấp tay cảm tạ.

“Không cần cảm tạ. Thật ra người muốn cứu người là Thiên Thiên, nếu Thiên Thiên không muốn cứu thì ta cũng sẽ không cứu người. Huống chi, cho dù không có ta thì người cũng sẽ không sao.” _ Ly Nguyệt nhìn khuôn mặt Dạ Hoa mà trong lòng có chút lưu luyến bởi nhìn Dạ Hoa, nàng lại nhớ tới Mặc Uyên đang ngủ say ở hồ li động.

Nghe vậy, Dạ Hoa quay sang cảm tạ Bạch Thiên: “Cảm tạ cô nương ra tay cứu giúp.”

Bạch Thiên hồi phục tinh thần, cười nói: “Không có chi, cứu người là việc nên làm mà.”

Nhìn khuôn mặt Bạch Thiên, Dạ Hoa cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó.

Thấy Dạ Hoa nhìn mình, Bạch Thiên liền cảm thấy ngượng ngùng. Nhìn bộ dạng mắt qua mây lại của cả hai, Ly Nguyệt buồn bực ăn đầy bụng câu lương.

Hai người coi ta là không khí hả? Haiz, mới gặp nhau mà đã như vậy, bảo sao sau này yêu đến chết đi sống lại, ngược nhau đến nỗi ai thấy cũng đau lòng. Nàng và Mặc Uyên không có như hai người đầu nha... Mà khoan, hình như lúc mới gặp, Mặc Uyên nhìn nàng cũng rất.. ôn nhu? Không thể nào, Mặc Uyên lạnh lùng như vậy, lúc mới gặp sao có thể nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu được? Chắc là nàng nhớ nhầm rồi.

Linh hồn Mặc Uyên đứng bên cạnh nhìn ánh mắt sinh động của Ly Nguyệt biến đổi liên tục, thì thấy nàng đáng yêu chết người, nếu không phải hắn đang ở dạng này, vô pháp chạm đến nàng thì chắc hắn đã kéo nàng tới ăn đậu hủ tới no rồi.

- - - - -

Để tạo điều kiện cho hai người phát triển tình cảm, Ly Nguyệt quyết định rời đi một thời gian

“Thiên Thiên, ta có việc phải đi một thời gian, người ở đây không được lười biếng tu luyện, biết không?” _ Ly Nguyệt dặn dò rồi lại liếc mắt nhìn qua Dạ Hoa, tỏ ý cảnh cáo.

Thấy ánh mắt của Ly Nguyệt nhìn mình, Dạ Hoa cảm thấy tâm tư của hắn như bị nhìn thấu, có chút chột dạ trong lòng.

“Ân, ta sẽ chăm chỉ.”_ Bạch Thiên gật đầu.

“Vậy ta đi đây.”_ Ly Nguyệt nói xong, cả thân ảnh liền biến mất.

Dạ Hoa nhân thời gian Ly Nguyệt không có ở Tuần Tật son liền liên tục dùng mỹ nam kế mê hoặc Bạch Thiên. Bạch Thiên cảm lòng không đậu liền ngỏ ý muốn Dạ Hoa lấy thân báo đáp. Dạ Hoa được thể mở cờ trong lòng, vui vẻ đồng ý. Hai người nhanh chóng thành thân. Lúc Ly Nguyệt trở lại thì mới biết cả hai đã thành thân được 3 tháng.

Nhìn Dạ Hoa đắc ý, Ly Nguyệt buồn bực kéo Bạch Thiên ra ngoài nói chuyện.

“Thiên Thiên, ngươi cũng thật đại dốt, liền tùy ý gả cho hắn, không sợ sau này hối hận sao?”

“Nguyệt Nguyệt, ta không hối hận, ta yêu hắn.”_ Bạch Thiên kiên định.

Ly Nguyệt thở dài: “Ngươi chẳng lẽ đã quên hắn tương lai sẽ là thiên quân? Ngươi bây giờ vẫn chỉ là một người phạm trần, căn bản không thể chung sống lâu dài với hắn, càng không có tư cách trở thành chính phi của hắn. Mà Dạ Hoa hắn, tương lai là thiên quân, ngươi nghĩ hắn sẽ mãi song túc song phi với ngươi sao?”

“Ta biết chứ. Ta cũng không có vọng tưởng trở thành chính phi của hắn, ta cũng không vọng tưởng sẽ thành công tu luyện thành tiên. Ta chỉ cần kiếp này có thể ở bên hắn là được rồi. Nguyệt Nguyệt, ngươi có thể ủng hộ ta chứ?”_ Bạch Thiên.

“Ta ủng hộ ngươi thì thế nào, một khi quan hệ của hai người bị người Thiên tộc phát hiện, đừng nói là ta, ngay cả hắn cũng sẽ khó lòng bảo vệ ngươi”_ Ly Nguyệt chỉ hận rèn sắt không thành thép khi nhìn bộ dạng si tình này của Bạch Thiên. Bảo sao về sau đau lòng đến muốn sống không được, muốn chết không xong. Yêu càng nhiều thì tổn thương càng nhiều, hận càng sâu a!

“Bị phát hiện thì cùng lắm là chết. Ta cũng không sợ chết. Ngươi cũng không cần phải cứu ta, là ta tự chuốc lấy, ta không hối hận. Chỉ cần ngươi không phản đối ta và hắn ở bên nhau là được rồi. Ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, ta không muốn mất ngươi.”

Ly Nguyệt an ủi: “Được rồi, đừng nói những điều không may nữa, có lẽ mọi chuyện sẽ không đến mức đó.”

Ly Nguyệt tất nhiên là biết chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, tuy nàng là con của Thiên đạo nhưng cũng bị hạn chế nhiều, khó lòng mà giúp Bạch Thiên vì đây là tình kiếp của nàng. Chỉ là nàng không nỡ nhìn cảnh cả hai đau khổ vì tình thôi. Nàng chỉ mong sao, sắp tới nàng có thể giảm bớt những hiểu lầm của Bạch Thiên đối với Dạ Hoa để họ bớt khổ.

- - - - -

“Dạ Hoa quân không cần phải đề phòng ta như vậy. Yên tâm ta sẽ không tiết lộ ra ngoài. Chỉ là có một điều kiện.”_ Nhìn Dạ Hoa cảnh giác, Ly Nguyệt bật cười.

Dạ Hoa vẫn không yên trong lòng, ngờ vực hỏi: “Điều kiện gì?”

“Ngươi mãi mãi không được phản bội Thiên Thiên, phải làm cho Thiên Thiên hạnh phúc.”

“Hảo, ta sẽ”_ Dạ Hoa kiên định nói.

- - - - -

Dạ Hoa vì phải xử lý chính sự nên thường đi đi về về. Tính theo thời gian ở phạm giới ít thì 3 tháng, nhiều phải 1 năm mới trở về một lần. Bạch Thiên vì chuyện này mà luôn buồn bực không vui nhưng vẫn cố chịu đựng. Ly Nguyệt dù luôn ở bên cạnh cùng nàng giải sầu nhưng nổi tương tư cũng không vui bớt. Thấy biểu hiện nôn nạch của Bạch Thiên, Ly Nguyệt liền biết nàng đã có thai. Ly Nguyệt nói cho cả hai biết chuyện này khiến họ rất vui.

Nhưng vì sợ Bạch Thiên lo lắng, Dạ Hoa đưa cho Bạch Thiên một chiếc gương, khi nào nhớ thì gọi tên hắn, hắn sẽ nghe thấy và đáp lại. Dạ Hoa lần này nhận lệnh tiêu diệt Giao nhân tộc, vốn dĩ hắn định nhân cơ hội này giả chết để có thể hoàn toàn chung sống với Thiên Thiên, ai ngờ lộn lạo thành lộn què. Dạ Hoa bị thủ lĩnh của Giao nhân tộc chém một đao khiến cho bị thương suýt mất mạng. Mà trong lúc giao chiến Dạ Hoa làm rơi chiếc gương, Tổ Cẩm lại nhặt được. Vì thương nhớ Dạ Hoa, Bạch Thiên đêm đó đã cầm chiếc gương liên tục gọi tên Dạ Hoa nên Tổ Cẩm đã phát hiện ra sự tồn tại của Bạch Thiên. Tổ Cẩm lòng ghen nổi liền bẩm báo với thiên quân và cho người tới đón Bạch Thiên.

Ly Nguyệt thấy có hai binh lính Thiên tộc tới đây thì liền biết Dạ Hoa đã xảy ra chuyện. Trấn an Bạch Thiên đang lo lắng xong, Ly Nguyệt tỏ ý nghi vấn: “Các ngươi là ai, tới nơi này làm gì?”

“Hồi bẩm thượng tiên, bọn ta phụng lệnh thiên quân tới đón vị cô nương kia lên Thiên cung. Hi vọng thượng tiên không ngăn cản.”

“Được, nhưng ta cũng sẽ đi cùng. Thiên Thiên, ngươi trước nay không phải luôn muốn tới xem Thiên cung sao, bây giờ có cơ hội rồi nè! Đi thôi”_ Ly Nguyệt

“Ân.”_ Bạch Thiên nào có tâm trạng xem Thiên cung, dù biết sớm muộn cũng phải đối mặt nhưng trong lòng vẫn lo lắng không yên. Đặc biệt là Dạ Hoa không hồi âm, bây giờ nàng lại đang mang thai.

Ly Nguyệt cầm tay Bạch Thiên, truyền pháp lực nhằm ổn định thai khí, mở miệng trấn an: “Thiên Thiên, đừng lo lắng kéo ảnh hưởng thai nhi. Yên tâm, có ta ở, bọn hắc cũng không dám làm gì.”

Nhìn Thiên cung lộng lẫy như vậy, Ly Nguyệt có chút cảm thán.

Quả nhiên là Thiên tộc có khác, thật là tráng lệ, chỉ tiếc lòng người lại không có trong sáng như vậy. Đúng là uổng phí cho một Thiên cung rực rỡ.

“Thiên Thiên, tỷ nữa gặp thiên quân người nhớ phải hành lễ và nói chuyện mềm mỏng một chút, đừng chọc hắc tức giận, như vậy sẽ không có lợi cho người.”

“Àn, ta sẽ chú ý” _ Bạch Thiên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

“Hai người là ai, tại sao lại quen biết thái tử?” _ Thiên quân nhíu mày nhìn cả hai.

Bạch Thiên chỉ lo lắng Dạ Hoa, nào để tâm tới người ngồi trên ngai vàng: “Dạ Hoa đâu?”

Ly Nguyệt thấy vậy đành phải trả lời thay: “Thiên quân, ta là Ly Nguyệt, người của Côn Luân Khư, còn cô ấy là Thiên Thiên.”

Tổ Cẩm thấy cả hai không hành lễ liền cao giọng nói: “To gan, thấy thiên quân lại không hành lễ.”

Bạch Thiên nghe vậy mới biết thiên quân là hắc, lại nhớ tới lời dặn của Ly Nguyệt, liền quỳ xuống hành lễ: “Thiên Thiên bái kiến thiên quân. Thiên quân thứ tội, tiểu nữ mới tới Thiên cung, không rõ quy củ.”

Nhìn bộ dạng khúm núm của Bạch Thiên, Tổ Cẩm hả hê trong lòng, xong lại thấy Ly Nguyệt vẫn không hành lễ, khó chịu: “Ly Nguyệt thượng tiên, tuy ngài là người Côn Luân Khư nhưng thấy thiên quân mà không hành lễ là bất kính.”

Ly Nguyệt khước miệng khề nhếch, giễu cợt: “Nếu nói về bất kính, luận thân phận, các người mới đúng là bất kính.”

“To gan, đừng tưởng người là người Côn Luân Khư thì ta không dám làm gì! Đừng quên, bốn quân còn chưa trị tội người và Tư Âm thượng tiên đem tiên thể của Mặc Uyên thượng thần giấu đi đâu! Người đâu, đem cả hai nốt vào Tòa Yêu tháp” _ Thiên quân tức giận khi Ly Nguyệt không để hắc vào mắt.

“Người nghĩ người có tư cách trị tội ta sao? Đừng nói là người, cho dù là Đông Hoa, Phụ thần cũng không có tư cách để ta quỳ xuống hành lễ. Hôm nay, ta muốn xem xem người có thể trị tội chúng ta thế nào?!” _ Ly Nguyệt tự tin nói.

Thiên quân triệt để tức giận: “Được, được lắm, ngay cả Đông Hoa đế quân và Phụ thần người cũng coi thường, bốn quân cũng muốn xem người có thể chống lại được bao nhiêu thiên binh thiên tướng của Thiên tộc! Người đâu, bắt nàng ta lại.”

Nhìn binh sĩ vây quanh mình và Bạch Thiên, Ly Nguyệt nheo mắt, tạo trận pháp bảo vệ Bạch Thiên xong, nàng liền lấy ra ngọc thanh Côn Luân phiến đánh bay đám binh sĩ này.

Binh sĩ Thiên cung không ngừng từ bên ngoài chạy vào nhưng đều bị Ly Nguyệt đánh bay. Đông Hoa ở Thái Thần cung nghe thấy tin tức thiên quân điều động thiên binh thì tò mò đến xem. Một lần nữa, Đông Hoa lại dùng ánh mắt khác mà nhìn Ly Nguyệt. Thật không biết nên nói nàng dũng cảm, gan dạ hay là ngu xuẩn nữa, chống lại cả thiên quân, nàng không sợ mạng mình đoán sao?

“Đây là có chuyện gì?” _ Đông Hoa trưng ra bộ mặt lạnh lùng hỏi thiên quân.

“Đế quân, nàng ta không những coi thường bốn quân mà còn bất kính với ngài và Phụ thần đã mất” _ Thiên quân mách lẻo.

Ly Nguyệt nghe mà khinh bỉ. Nàng khi nào bất kính với Đông Hoa và Phụ thần? Nàng chẳng qua là nói sự thật thôi mà. Với thân phận của nàng thì đâu cần phải quỳ xuống hành lễ với bọn họ.

Đông Hoa nhướng mày nhìn Ly Nguyệt. Bất kính? Mặc Uyên đúng là có con mắt độc đáo thật.

Ly Nguyệt khẳng khái nói: “Nếu Đông Hoa đế quân đã ở đây, vậy ta cũng muốn hỏi ngài. Đế quân, ngài và Mặc Uyên là người cùng thế hệ đúng không?”

Dù không dỏ dăng lắm tại sao Ly Nguyệt hỏi vậy nhưng vẫn gật đầu: “Àn. Tuy bản tọa và Mặc Uyên không bằng tuổi nhưng đúng là người cùng thế hệ.”

“Vậy Phụ thần là trưởng bối, còn ngài là hạ bối rồi?” _ Ly Nguyệt hỏi tiếp.

Đông Hoa: “Đúng vậy.”

“Thiên tộc đúng là trọng lễ tiết đâu. Kia ta là bằng hữu của Phụ thần, như vậy ta và Phụ thần là cùng cấp bậc, vậy theo vai vế, ta căn bản không cần phải quỳ gối hành lễ trước các người đúng không?” _ Ly Nguyệt đắc ý.

Lần này, Đông Hoa hoàn toàn kinh ngạc. Ly Nguyệt cô nương này là bằng hữu của Phụ thần? Sao trước giờ ta chưa từng nghe Phụ thần nhắc tới? Nhưng nhìn qua ánh mắt, nàng cũng không nói dối, vậy đó là sự thật.

Thiên quân mới nghe thì kinh hãi nhưng nhanh chóng thay đổi sắc mặt, lớn giọng quát: “Lớn mật, người nói bậy bạ gì đó!”

“Các người không tin thì có thể hỏi Chiết Nhan thượng thần, chuyện này hẳn cũng biết nha.” _ Ly Nguyệt nhàn nhả nói.

Thiên quân nghe vậy, tự biết sự tình không ổn nhưng vẫn mạnh miệng: “Mau cho mời Chiết Nhan thượng thần. Nếu đây là sự thật, bản quân tự khắc tạ tội, nhưng nếu không phải, vậy hôm nay sẽ là ngày chết của người.”

Ly Nguyệt khinh bỉ nhìn thiên quân: “Kia ta rất mong chờ sự tạ tội của người.”

- -----Một canh giờ sau:

“Thiên quân lần này mời ta đến là có chuyện gì chăng?” _ Chiết Nhan nghi vấn.

Thiên quân trong lòng mơ hồ lo lắng nói: “Bản quân chỉ là có chuyện thắc mắc muốn hỏi.”

Chiết Nhan nhướng mày, từ khi nào mà chuyện thiên quân thắc mắc lại tới hỏi mình: “Thiên quân cứ hỏi.”

“Ly Nguyệt thượng tiên có nói nàng là bằng hữu của Phụ thần, chuyện này là thật sao?” _ Thiên quân.

“Nha, hóa ra là chuyện này. Đúng vậy, nàng và Phụ thần là bằng hữu. Chuyện này Mặc Uyên còn biết rõ hơn ta, chỉ tiếc hân...haiz”

Thiên quân nghe vậy buồn bực. Như vậy người bắt kính là hân còn gì. Cho dù hân là thiên quân nhưng trước mặt Phụ thần, hân cũng chỉ là hậu bối, làm sao dám nhận lễ của Phụ thần. Nay nữ nhân này là bằng hữu của Phụ thần, chứng tỏ thân phận khôn g nhỏ. Nếu đắc tội khó biết hậu quả sẽ ra sao.

Dù không muốn nhưng thiên quân vẫn nhận lỗi: “Ly Nguyệt thượng tiên, lúc này là ta không đúng. Mong thượng tiên chớ có để tâm.”

“Ta cũng hi vọng thiên quân sẽ không phạm phải sai lầm này lần nữa, nếu không, người mất mặt vẫn là thiên quân nha!” _ Ly Nguyệt cười nói.

Chiết Nhan dù nghi hoặc trong lòng vì không hiểu chuyện gì nhưng cũng vui vẻ xem bộ dạng đuối lý của thiên quân. Còn Đông Hoa, đã sớm từ trong ánh mắt của Ly Nguyệt mà đoán được. Chỉ là không ngờ trông Ly Nguyệt còn non nớt như vậy mà bối phận lại cao. Có thể được Phụ thần công nhận làm bằng hữu thì thân phận của nàng hẳn còn cao hơn cả Phụ thần. Bảo sao lúc trước hân không thể nhìn ra nguyên hình của nàng. Thật không biết thân phận của nàng là gì?

Tổ Cẩm dù không vui khi không thể làm Ly Nguyệt bề mặt nhưng vẫn có cớ để gây chuyện: “Thiên quân, vậy chuyện phạm nhân kia...”

“Nếu là chuyện của Thiên Thiên thì để ta nói cho rõ đi. Chuyện là Dạ Hoa quân vì tiêu diệt Kim Nghê thú mà bị thương nặng, Thiên Thiên ra tay cứu hân. Vì thế Dạ Hoa quân muốn lấy thân báo đáp, thành thân với Thiên Thiên. Thiên Thiên bây giờ đã mang cốt nhục của Dạ Hoa quân, thiên quân sẽ không vì chuyện này mà giết Thiên Thiên chứ?” _ Ly Nguyệt nhàn nhạt nói.

Thiên quân nghe vậy vốn định tức giận ra mặt nhưng vì vừa bị mất mặt xong, lại có hai vị thượng thần ở đây nên đành nén xuống, ghen một cục trong lòng, giả từ bi nói: “Tất nhiên là không, nàng đang mang cốt nhục của Dạ Hoa. Nay Dạ Hoa tính mạng không rõ, sao có thể giết nàng.”

“Ngà! Ý thiên quân là nếu Dạ Hoa không chết thì người liền giết Thiên Thiên? Thiên quân cũng thật tuyệt tình tuyệt nghĩa, người ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng cháu người, người không ban thưởng thì thôi, lại còn...” _ Chiết Nhan nhìn thấy dung mạo của Thiên Thiên liền biết Bạch Thiên đang độ kiếp, tuy không thể trực tiếp can thiệp nhưng vẫn nói giúp một câu.

“Thượng thần, bản quân cũng không có ý đó, chỉ là hôn ước với Thanh Khâu... Lần này Dạ Hoa chưa cưới Bạch Thiên để cơ mà đã có con, Thiên tộc lại có lỗi với Thanh Khâu, bản quân thật không biết phải nói sao với Thanh Khâu đây.”

“Nếu là chuyện này thì thiên quân không phải lo lắng. Thiên Thiên chẳng qua là một người phạm, cũng không chung sống được lâu, Thanh Khâu hẳn sẽ không để ý, đúng không Chiết Nhan thượng thần?” _ Ly Nguyệt mỉm cười, vắt mọi chuyện cho Chiết Nhan.

Chiết Nhan bắt đầu dĩ gật đầu: “Đúng vậy, Thanh Khâu sẽ không để ý. Huống chi là thái tử thiên tộc, năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường.”

“Nếu vậy, nạp nàng làm thiếp đi.” _ Thiên quân nghe vậy yên tâm.

“Thiên Thiên, còn không mau đưa ta thiên quân” _ Ly Nguyệt nhắc nhở.

Bạch Thiên phục hồi tinh thần, quỳ xuống tạ ơn.

- - - - -

“Nguyệt Nguyệt, sau này ta sẽ sống ở đây sao?” _ Bạch Thiên vẫn mơ mơ hồ hồ.

Ly Nguyệt cười nhìn bộ dạng mơ hồ của Bạch Thiên: “Đúng vậy, nhưng nơi này quy củ rất nhiều, ngươi phải chú ý đừng đắc tội người khác. Đặc biệt là nữ nhân Tô Cẩm đó, nàng ta rất nguy hiểm.”

Nhớ tới Dạ Hoa, Bạch Thiên lại lo lắng: “Nguyệt Nguyệt, Dạ Hoa hấn...”

“Đừng lo, hấn không sao, sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

“Àn.” _ Bạch Thiên hoàn toàn tin tưởng Ly Nguyệt, chỉ cần nàng nói không sao thì chắc chắn Dạ Hoa sẽ không sao.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Không lâu sau Dạ Hoa tỉnh lại, biết được Bạch Thiên được đón lên Thiên cung thì cũng sợ hãi một phen. Sau khi nghe tam hoàng tử Liên Tông nói rõ sự tình thì mới thả lỏng tâm thần, yên tâm tĩnh dưỡng.

Sau khi hồi phục, Dạ Hoa liền đến thăm Bạch Thiên. Vì Dạ Hoa vốn hiểu rõ ý định của thiên quân. Tuy thiên quân ngoài mặt bằng lòng nạ Bạch Thiên thành thiếp của Dạ Hoa nhưng trong lòng thì đã căm ghét Bạch Thiên, muốn nàng chết vì hại hấn mất hết mặt mũi với Thanh Khâu. Vì vậy nếu Dạ Hoa một mực quan tâm Bạch Thiên thì thiên quân sẽ lấy cớ Bạch Thiên quyến rũ Dạ Hoa rồi ban chết cho nàng. Dạ Hoa dù không muốn tổn thương Bạch Thiên nhưng vẫn phải thờ ơ, lạnh nhạt với Bạch Thiên để có thể bảo vệ nàng.

Ly Nguyệt chứng kiến cảnh này chỉ có thể ngậm ngùi trong lòng. Dù có thương xót Dạ Hoa thì nàng cũng không hấn đồng tình với cách làm này của hấn, vì dù Dạ Hoa có làm vậy thì thiên quân vẫn muốn giết Bạch Thiên. Chẳng qua là thiên quân sẽ chuyển giết người ngoài sáng thành giết người trong tối thôi. Bằng chứng là sau này có một loạt âm mưu mưu hại Bạch Thiên còn gì. Hơn nữa còn làm tổn thương Bạch Thiên khiến sau này Bạch Thiên hận Dạ Hoa. Như vậy âm thầm bảo vệ còn chẳng bằng cách đường đường chính chính bảo vệ.

“Dạ Hoa quân, ngươi cứ như vậy sẽ làm Thiên Thiên tổn thương đấy. Tuy ta biết ngươi làm như vậy cũng là để bảo vệ nàng.” _ Ly Nguyệt thở dài nói.

Dạ Hoa trong lòng cũng khổ sở không kém nhưng ngoài mặt lại lạnh băng nói: “Dạ Hoa tự nhiên là biết nhưng so với việc để nàng nghe những lời nói ác ý của người khác thì thà để nàng cứ suốt ngày nhớ ta, suy nghĩ ta còn hơn.”

“Vậy ngươi có biết ngươi làm như vậy sẽ làm nàng còn tổn thương nhiều hơn so với việc nghe những lời nói ác ý không? Ngươi có suy nghĩ tới cảm nhận của nàng không? Ngươi có biết như vậy sẽ khiến nàng càng ngày càng tích tụ thương tổn, rồi dần dần hóa thành hận? Ngươi muốn nàng hận ngươi sao? Ngươi như vậy sẽ khiến cả hai đều khổ thôi.”

Dạ Hoa trầm mặc không nói.

Dạ Hoa nghe sao lại không hiểu, chỉ là hấn hiện tại cũng không có khả năng bảo vệ nàng đường đường chính chính, hấn không có khả năng chống lại thiên quân vì thiên quân là người nuôi dưỡng hấn, vì chữ hiếu đạo, vì vậy chỉ có thể dùng cách đó để âm thầm bảo vệ nàng.

Nhìn vẻ mặt Dạ Hoa, tuy hấn không có biểu hiện gì nhưng Ly Nguyệt có thể đoán được. Hấn đau khổ, hấn áy náy, hấn cũng không muốn làm vậy nhưng cũng là có nỗi khổ tâm đi. Dù sao thì thiên quân cũng là người thân của hấn mà. Giữa tình thân và tình yêu bao giờ cũng khó chọn. Khó vẹn toàn a!

“Có lẽ hận so với yêu còn dễ chịu đâu. Haiz, dù ngươi chọn cách nào thì người khổ sở vẫn là ngươi a!” _ Ly Nguyệt biết có nói gì thì hấn cũng sẽ không thay đổi quyết định, vì thế nói xong liền trở về xem Bạch Thiên.

- - - - -

“Thiên Thiên, ngươi như vậy không tốt cho thai nhi đâu. Suy nghĩ lạc quan lên nào.” _ Ly Nguyệt cố gắng khuyên giải.

Bạch Thiên buồn rầu: “Nguyệt nguyệt, ta vui không nổi. Dạ Hoa hấn sao không chịu tới thăm ta chứ?”

“Có lẽ hấn bận xử lý chính vụ, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Có lẽ hần vốn dĩ cũng không yêu ta. Người hần yêu là người khác đi?” _ Bạch Thiên phiền muộn nghĩ ngợi.

Ly Nguyệt cảm thấy thật đau đầu vì hai người này, nhieu mày hỏi: “Sao ngươi lại nghĩ vậy?”

“Hôm nay Tổ Cẩm thiên phi có tới đây, nàng nói nàng và Dạ Hoa vốn tâm đầu ý hợp, Dạ Hoa lấy ta chẳng qua là vì trả ơn cứu mạng.” _ Bạch Thiên cứ nghĩ đến chuyện này lại khó chịu trong lòng.

Ly Nguyệt đau đầu nói giúp cho Dạ Hoa: “Ngươi quên ta từng dặn, cẩn thận Tổ Cẩm sao? Nàng ta không hiền lành như ngươi nghĩ đâu? Ta nghĩ nàng ta đang nói dối để chia rẽ hai người thôi. Từ trong ánh mắt nàng ta, ta thấy cả một sự ghen tị và căm hận dành cho ngươi. Đừng tin lời nàng ta nói.”

“Ngươi tin Dạ Hoa sao?” _ Bạch Thiên nghi vấn.

“Đúng vậy, ta là người ngoài cuộc nên nhìn thấy rõ ràng, chỉ có ngươi là u mê không hiểu gì, cứ suốt ngày giãy vò chính mình thôi.”

Bạch Thiên nghe vậy, trong lòng bình thản trở lại, tâm thoải mái hơn nhiều. Cảm giác như khúc mắc đều được giải tỏa, Bạch Thiên vui vẻ trở lại.

“Ân, nếu ngươi đã tin tưởng hần, vậy ta cũng sẽ tin hần.”

Ly Nguyệt nghe vậy thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần không hiểu lầm là được rồi. Nàng bây giờ chỉ muốn nói ra sự thật cho Bạch Thiên biết luôn, đáng tiếc Thiên đạo luôn cản trở. Cứ mỗi lần muốn nói, Thiên đạo liền thả ra một cỗ lực lượng vô hình, ép nàng nói không nên lời.

- - - - - Không lâu sau, vì muốn hãm hại Bạch Thiên, Tổ Cẩm tới rủ Bạch Thiên và Ly Nguyệt hôm sau cùng đi pháp hội của linh bảo thiên tôn.

“Nguyệt Nguyệt, ta thật sự có thể tới pháp hội sao?” _ Nghe lời Ly Nguyệt can đảm, Bạch Thiên trong lòng luôn tồn tại nghi ngờ với Tổ Cẩm

Ly Nguyệt hài lòng nhìn biểu hiện cẩn thận của Bạch Thiên: “Nàng ta tới rủ chúng ta cùng đi hần không có ý tốt. Ngươi hiện tại là một phạm nhân, không có tư cách tới xem, chắc muốn ngươi tới đó để làm ngươi xấu mặt. Bất quá có ta đi cùng sẽ không sao. Ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Ngày hôm sau, thiên quân thấy Bạch Thiên, Ly Nguyệt cũng tới thì khó chịu nhưng khổ nỗi hần chẳng làm gì được Ly Nguyệt. Vì vậy, trút giận sang Bạch Thiên: “Sao ngươi lại tới chỗ này?”

Bạch Thiên cúi đầu không nói. Tổ Cẩm liền cất tiếng: “Bẩm thiên quân, là Lạc Tư nương nương sợ Tổ Tổ suốt ngày nhốt mình trong Nhất Lãm Phương Hoa sẽ buồn chán, nên cố ý để thần thiếp đi dạo cùng nàng.”

Ly Nguyệt cười lạnh trong lòng. Hôm qua còn nói là đưa các nàng tới xem pháp hội, bây giờ lại nói là đưa chúng ta đi dạo, Tổ Cẩm thật biết ăn nói a!

“Pháp hội của Linh Bảo Thiên tôn, là nơi phạm nhân có thể đến sao? Nếu không có chuyện gì thì mau rời đi.” _ Thiên quân tỏ ý đuổi người.

Ly Nguyệt mỉm cười hỏi: “Thiên quân, ý ngài đây là ta cũng không được đến xem đúng không?”

“Bốn quân cũng không có ý này, chỉ là phạm nhân này không thể ở nơi này?” _ Thiên quân khó chịu khi Ly Nguyệt luôn chống đối hần.

“Nếu ta vẫn muốn đưa nàng đi xem thì thiên quân còn muốn cản chứ? Ta nhưng là không ngại đánh thêm trận nữa với thiên binh đâu. Thiên cung bình yên như vậy khiến ta thấy thật không quen chút nào! Ta trong lòng bây giờ vẫn muốn nơi này náo nhiệt lên đâu. Thiên quân có thấy cảnh tượng ấy rất vui mắt không?” _ Ly Nguyệt cợt nhả.

Thiên quân dù bức tức trong lòng nhưng vẫn phải nhẫn nhịn: “Ly Nguyệt thượng tiên nếu đã muốn nàng cùng đi, vậy thì đi thôi. Hi vọng thượng tiên có thể quản tốt nàng ta nếu không xảy ra chuyện gì, bốn quân nhưng là khó xử.”

Nói xong liền phất tay áo đi trước.

Ly Nguyệt nhếch miệng, dắt tay Bạch Thiên chậm chạp đi tới pháp hội.

Vừa mới đến, Ly Nguyệt và Bạch Thiên ngay lập tức được xem vở diễn hay của gia đình thiên quân.

Tang Tịch quỳ xuống, thành khẩn cầu xin: “Thiếu Tân nay đã mang thai, lần này nhi thần mang nàng tới là muốn xin phụ quân ban thiên chi, để con có thể cho nàng một danh phận.”

Thiên quân vốn đã không vui trong lòng nay lại nhìn đứa con trai bất hiếu, vì nữ nhân quên cha thì lại càng khó chịu: “ngươi vì nó mà bỏ đi tiền đồ của mình, bốn quân đã rất thất vọng rồi, nay lại đem người này tới Thiên cung, trong pháp hội của Linh Bảo Thiên tôn. Ngươi muốn bốn quân nhớ đến sự bất hiếu của ngươi khi xưa sao?”

“Là nhi thần không suy nghĩ kỹ, cầu phụ quân bớt giận” _ Tang Tịch hối lỗi.

Thiếu Tân quỳ bên cạnh cũng khúm núm, nhỏ giọng nói: “Cầu xin phụ quân bớt giận.”

Nghe vậy, thiên quân lửa giận vơi bớt: “Lui xuống đi, không được náo loạn pháp hội.”

Tang Tịch đang định dẫn Thiệu Tân trở về thì đột nhiên, Bạch Thiên loạn choạng suýt ngã, may mà Ly Nguyệt kịp đỡ. Dạ Hoa thấy vậy lo lắng chạy tới.

“Không sao chứ?”

“Ân, ta không sao.”_ Tuy sợ hãi một hồi nhưng Bạch Thiên nhanh chóng định thần, trấn an Dạ Hoa.

Ly Nguyệt liếc mắt nhìn xung quanh thì thấy một tiểu tiên lén lút rời đi. Ly Nguyệt cao giọng hỏi: “Tiểu tiên hữu, sao lại lén lút rời đi vậy? Hay là hại người xong liền muốn chạy trốn?”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ly Nguyệt liếc mắt nhìn xung quanh thì thấy một tiểu tiên lén lút rời đi. Ly Nguyệt cao giọng hỏi: “Tiểu tiên hữu, sao lại lén lút rời đi vậy? Hay là hại người xong liền muốn chạy trốn?”

Giọng nói của Ly Nguyệt khiến tất cả chú ý, đều hướng mắt nhìn xung quanh để tìm người được nói tới. Tiểu tiên kia bị phát hiện thì sợ hãi vội vàng quỳ xuống xin tha: “Thiên quân, ta không có hại người.”

“Người nếu không hại người thì tại sao phải lén lút rời đi? Nếu không phải người hại thì tại sao đang yên đang lành nàng lại ngã người về phía trước?”_ Ly Nguyệt nheo mắt, thả ra uy áp của thượng tiên khiến tiểu tiên run người.

“Thượng tiên, Thiên quân, ta... ta...”

“Có tạt giạt mình, không nói được lời nào chứ gì! Thiên quân, mưu hại con cháu hoàng gia, tội không nhẹ, ngài giải quyết chuyện này đi chứ!”_ Ly Nguyệt xoay người liếc mắt nhìn sang thiên quân.

Thiên quân đau đầu, chỉ hận sát không thành thép nhìn tiểu tiên nga đang quỳ dưới đất. Đúng là vô dụng, làm chút chuyện cũng không xong!

“Người đâu, đem nàng ta vất xuống Tru Tiên đài”

Tiểu tiên nga nghe vậy mặt trắng bệch, dập đầu xin tha: “Thiên quân tha mạng, thiên quân tha mạng, nô tì, nô tì chỉ là...”

Sợ tiểu tiên nga khai ra sự thật, thiên quân liền lạnh giọng quát: “Còn không mau đem nàng đi!”

Hai thiên binh liền tiến lên tha tiểu tiên nga đi hành hình.

Ly Nguyệt thừa biết là có người sai bảo tiểu tiên nga kia, không là Tổ Cẩm thì cũng là thiên quân, nhưng đang định hỏi để tiểu tiên nga khai ra kẻ chủ mưu thì Thiên đạo lại tiếp tục cản trở nàng. Kết quả, kẻ chủ mưu vẫn nhón nhơ. Thiên đạo quả nhiên muốn ngược Bạch Thiên một trận đau, mà bây giờ mới chỉ là bắt đầu. Cũng bởi vì đời này Ngọc Thanh Côn Luân phiên nhận nàng làm chủ nên Bạch Thiên mới đỡ một phen đồ tội, nếu không giờ này chắc Phượng Cửu đã bị thân thú của Linh Bảo Thiên tôn làm bị thương rồi.

Mà vừa nhắc đến Phượng Cửu, Phượng Cửu liền chạy tới chỗ nàng và Bạch Thiên, vui vẻ gọi: “Nguyệt cô cô! Nguyệt cô cô, lâu rồi không gặp, tiểu Cửu rất nhớ cô cô. Sao lâu rồi, cô cô không tới thăm tiểu Cửu?”

Ly Nguyệt xoa đầu Phượng Cửu: “Cô cô là có việc bận, cô cô cũng rất nhớ tiểu Cửu nha.”

Phượng Cửu nhìn sang Bạch Thiên thì kinh ngạc: “Nguyệt cô cô, vị cô nương này thật sự rất giống...”

“Đúng là rất giống đâu.”_ Ly Nguyệt ý vị thâm trường nói.

Phượng Cửu hiển nhiên không nhận ra ý tứ thâm sâu trong lời nói của Ly Nguyệt nên chỉ nhìn vài cái rồi thôi.

- - - - -

“Nguyệt cô cô, Tổ Tổ cô nương đó chính là người thái tử Dạ Hoa mang từ dưới phạm giới lên sao? Hắn cũng thật quá đáng, rõ ràng có hôn ước với Bạch Thiên cô cô, vậy mà còn xuống phạm giới hại cô nương nhà người ta mang thai.”_ Phượng Cửu bất mãn.

Nếu người biết Thiên Thiên chính là Bạch Thiên cô cô mà người nhắc tới thì người còn dám nói hắn như vậy sao?

Ly Nguyệt cười thâm trong lòng, ngoài mặt lại thờ dãi: “Tình yêu mà, biết làm sao được. Cũng như tiểu Cửu vì muốn báo ân mà sẵn sàng tới Thiên cung làm từ nữ cho Đông Hoa đế quân, thậm chí giao luôn trái tim cho người ta cũng không biết!”

“Cô cô thật là, tiểu Cửu không có.” _ Phụng Cửu ngượng ngùng phủ nhận

“Ngươi nha, khẩu thị tâm phi” _ Ly Nguyệt nhéo mũi Phụng Cửu.

Phụng Cửu xoa xoa cái mũi bị véo, nghi ngờ hỏi: “Cô cô cảm thấy tiểu Cửu thật sự đã yêu để quân? Nhưng tiểu Cửu tại sao lại không cảm nhận được?”

“Tiểu Cửu, tình yêu là một thứ rất kì diệu, không phải cứ dùng lý trí thì sẽ cảm nhận được mà phải dùng trái tim để cảm nhận nó. Trái tim sẽ cho tiểu Cửu câu trả lời rõ ràng nhất, trở về suy ngẫm đi.”

Bạch Phụng Cửu sau khi suy ngẫm thì cũng đã có câu trả lời, vì thế bắt đầu ngây ngây, ngô ngô, quanh quẩn trong thư phòng của Đông Hoa. Công chúa út của Thiên quân vốn ghen ghét Phụng Cửu đã lâu, nay lại thấy Phụng Cửu suốt ngày quẩn lầy để quân thì trong lòng này sinh ác độc, lừa Phụng Cửu vào Tòa Yêu tháp. Đông Hoa dù đã giải cứu kịp thời nhưng Phụng Cửu vẫn bị trọng thương.

Nghe được tin tức này, Ly Nguyệt nhanh chóng tới xem Phụng Cửu ra sao nhưng lại không ngờ tới tai mắt của Tổ Cẩm cài trong Nhất Lãm Phụng Hoa đã mật báo lại Ly Nguyệt đến Thái Thần cung cho Tổ Cẩm biết. Tổ Cẩm biết tin liền mời Bạch Thiên cùng đi tới đầm sen ngắm hoa. Bạch Thiên tuy có nghi ngờ nhưng cuối cùng vẫn là đi cùng Tổ Cẩm.

Tổ Cẩm không những không đưa Bạch Thiên tới đầm sen mà còn lừa Bạch Thiên tới Tru Tiên đài. Bạch Thiên đương nhiên không biết nơi này là Tru Tiên đài, còn cung nữ Nại Nại hầu hạ Bạch Thiên dù đã biết nhưng đã chậm một bước. Nại Nại muốn lên cứu Bạch Thiên nhưng thân phận quá thấp, bị thiên binh ngăn cản không cho lên. Nại Nại nhanh chóng đến truyền tin cho Ly Nguyệt.

Tổ Cẩm đắc ý cười nói: “Ngươi biết không? Thiên quân muốn tổ chức đại điển cho Dạ Hoa, ban ta làm phu nhân Dạ Hoa. Dạ Hoa và ta tình đầu ý hợp, trên Cửu Trùng Thiên này, không phải nơi cho một nữ nhân như ngươi nên ở. Sinh đứa trẻ ra, ngươi hãy từ Tru Tiên đài này nhảy xuống, quay về nơi ngươi nên quay về.”

Bạch Thiên nghe vậy vừa khó chịu vừa bất an nhưng vẫn cường ngạnh nhìn Tổ Cẩm: “Là Dạ Hoa bảo ta quay về sao? Ta là thê tử của chàng, tự nhiên phải đi theo chàng rồi.”

“Ngươi thực sự tưởng như vậy à?” _ Tổ Cẩm cười chế giễu, hai mắt nheo lại đầy âm mưu.

“Cái gì, Tổ Cẩm đưa Thiên Thiên tới Tru Tiên đài! Nại Nại, mau dẫn đường cho ta!” _ Ly Nguyệt nghe xong kinh hãi, gấp gấp đi tới Tru Tiên đài.

“Vâng.” _ Nại Nại cũng không chậm trễ.

Ly Nguyệt phi một mạch lên Tru Tiên đài, hiển nhiên là không ai dám cản. Nàng vừa lên liền nhìn thấy cảnh Tổ Cẩm không ngừng lôi kéo Bạch Thiên tới gần Tru Tiên đài.

“Tổ Cẩm thiên phi, ngươi định làm gì Thiên Thiên?” _ Ly Nguyệt lên giọng quát.

Tổ Cẩm giật mình, không ngờ tới Ly Nguyệt sẽ đến đây nhanh như vậy nên có chút sợ hãi trong lòng, mỉm cười, giả bộ vô tội nói: “Thượng tiên sao lại nói cứ như ta muốn hại Thiên Thiên vậy? Thật oan uổng ta. Rõ ràng là Thiên Thiên cô nương mời ta đến nơi này xem, rồi đột nhiên đẩy ta một cái nên ta mới lúi lúi kéo kéo nàng để ổn định cơ thể, chứ ta đâu có làm gì”

“Ta thấy Tổ Cẩm thiên phi thật biết diễn kịch đấy! Không nói Thiên Thiên mang thai nên sức khỏe yếu hơn người bình thường, cho dù nàng không mang thai thì cũng không đủ sức đẩy một tiểu tiên như ngươi xuống Tru Tiên đài. Đây Thiên Thiên không được liền nói nàng muốn đẩy ngươi xuống, ngươi nói không biết ngược à?” _ Ly Nguyệt cười lạnh nhìn đáng vẻ vô tội của Tổ Cẩm.

“Thượng tiên đúng là nói oan cho ta rồi. Thiên Thiên cô nương tuy có thai nhưng ở nơi này cho dù là thần tiên thì cũng sẽ mất pháp lực, chẳng khác gì người bình thường. Nếu vậy bất ngờ bị đẩy xuống thì vẫn có thể xảy ra, không phải sao? Nếu thượng tiên đã cho ta là người xấu, vậy nếu ta không làm, chẳng phải sẽ uống công mang danh người xấu hay sao? Chi bằng để ta mang danh người xấu trọn vẹn đi.”

Nói xong, Tổ Cẩm dùng sức đẩy cả hai xuống, Ly Nguyệt không ngờ tới Tổ Cẩm ở trước mặt nàng mà vẫn dám làm như vậy, nên bất cẩn bị đẩy. Lại thấy Bạch Thiên cũng sẽ rơi xuống theo mình thì Ly Nguyệt liền dùng hết sức lực đẩy Bạch Thiên ra khỏi chỗ nguy hiểm. Kết quả Ly Nguyệt oanh oanh liệt liệt mà rơi xuống Tru Tiên đài.

Vừa rơi xuống, Ly Nguyệt liền bị thiên lôi trong đó liên tiếp đánh thẳng vào người. Vì không có pháp lực chống đỡ nên Ly Nguyệt bị đánh cả người xuất huyết, trước khi lâm vào hôn mê, nàng mơ hồ thấy một bóng dáng quen thuộc ở trước mặt mình chắn thiên lôi. Nhưng chưa kịp nhận ra đó là ai thì nàng liền mất ý thức, lâm vào hôn mê.

Nhìn nhân nhi đã hôn mê, Mặc Uyên vô cùng đau lòng, muốn chạm vào nàng nhưng bàn tay lại xuyên qua, chạm không tới. Vì vậy, chỉ có thể nhìn nàng dần dần rơi xuống, càng ngày càng xa. Mà hắn bị thiên lôi không ngừng đánh vào nguyên thần, đau đớn nhức nhối. Nhìn thân thể dần trở nên trong suốt, Mặc Uyên lưu luyến nhìn về phía Ly Nguyệt rơi xuống, khẽ nói: “Nguyệt nhi, chờ ta...”

Chưa kịp nói xong, nguyên thần Mặc Uyên trở về thành một đốm sáng trắng rồi biến mất vào hư không.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sau đó, thân thể Ly Nguyệt như chiếc lá, rơi chậm chậm xuống rừng đào mùi đậm của Chiết Nhan. Trước khi hoàn toàn chạm đất, một cỗ lực lượng cường đại đã bao bọc lại Ly Nguyệt, làm nàng nằm trong một quả cầu ánh sáng, lơ lửng lơ trong không trung.

Mười răm rừng đào từ lúc xuất hiện nguồn năng lượng kia thì không ngừng rung động. Hoa đào vì bị cỗ lực lượng đó quét qua mà tan tác, hàng ngàn, hàng vạn cánh hoa bay lượn khắp nơi, sau đó dường như bị cỗ lực lượng kia điều khiển mà bay thành từng vòng tròn, bao quanh bên ngoài quả cầu ánh sáng.

Chiết Nhan và tứ ca của Bạch Thiên đang chơi cờ thì thấy cả rừng đào rung động liên kinh hãi đứng dậy. Cả hai đi tới nơi có cỗ năng lượng đó tập trung thì kinh ngạc mà nhìn quả cầu năng lượng đang lơ lửng trên không trung.

“Chiết Nhan, ngươi có biết nó là gì không?” _ Bạch Chân nghi hoặc hỏi.

Chiết Nhan nhắm mắt cảm nhận nguồn năng lượng đột nhiên xuất hiện này, sau đó ngạc nhiên nói: “Di, sao lại có một nguồn thần lực mạnh mẽ xuất hiện ở đây?”

“Ta nhớ khắp tứ hải bát hoang này cũng chỉ còn Mặc Uyên thượng thần là tu luyện thần lực. Mà Mặc Uyên thượng thần thì đang... vậy thần lực này ở đâu mà ra?” _ Bạch Chân cũng kinh ngạc.

“Đây là thần lực có từ thiên địa. Chỉ là sao đột nhiên nó lại xuất hiện ở đây?” _ Chiết Nhan ngẫm nghĩ.

Đột nhiên Bạch Thập phát hiện thấy trong quả cầu ánh sáng có bóng hình một người nằm trong đó, liền chỉ chỉ: “Chiết Nhan, ngươi xem, trong quả cầu năng lượng này hình như có người.”

“Đúng là có một người trong đó. Xem ra, ta hiểu đại khái rồi.”

Bạch Chân nghe vậy, dùng ánh mắt tỏ vẻ mau nói nha, mau nói nha.

Chiết Nhan nhìn bộ dạng này của Bạch Chân thì bị manh đến rồi, dù vậy vẫn là nói rõ: “Nếu ta đoán không sai thì người trong quả cầu đó là do thiên địa tạo ra. Người này không rõ tại sao bị thương rơi vào nơi này, vì vậy, thiên địa liền đem đến cỗ thần lực để bảo vệ người này.”

“Nếu là thiên địa tạo ra hắn, vậy tại sao từ trước đến nay chúng ta lại không cảm nhận được thiên địa biến động?” _ Bạch Chân lại nghi vấn.

“Ta cũng không biết.”

Lúc này, quả cầu năng lượng đột nhiên biến động, khiến rừng đào lại một lần nữa rung chuyển, sau đó, quả cầu biến thành trong suốt, lộ ra thân ảnh Ly Nguyệt bên trong.

“Kia là Ly Nguyệt cô nương?” _ Bạch Chân không chắc chắn. Từ trận chiến với Dực tộc đến nay, mấy vạn năm không gặp, Bạch Chân không nhớ rõ mặt Ly Nguyệt là phải.

Nhìn thấy người bên trong là Ly Nguyệt, Chiết Nhan ngạc nhiên thoáng qua rồi thôi. Dù sao thì thân thể Ly Nguyệt luôn là bí ẩn nên nếu nàng có là con của Thiên Địa thì Chiết Nhan cũng không phải là thứ chúng ta muốn chạm vào thì chạm vào đâu.”

“Đúng là Ly Nguyệt cô nương, chỉ là không biết tại sao cô ấy lại bị thương rồi rơi xuống nơi này?”

“Kia chúng ta mang cô ấy về nhà ngươi đi!” _ Bạch Chân

Chiết Nhan liếc xéo Bạch Chân: “Đừng nói là ta, cho dù có là Mặc Uyên thì cũng không có năng lực đem được Ly Nguyệt cô nương từ quả cầu đó ra ngoài. Lực lượng thiên địa không phải là thứ chúng ta muốn chạm vào thì chạm vào đâu.”

“Vậy cứ để cô ấy ở đây chịu nắng chịu gió sao?” _ Bạch Chân có chút thương cảm.

“Cũng không còn cách nào khác, cứ để vậy đi.”

- - - - - Cùng lúc đó, ở Thiên cung, sau khi Ly Nguyệt rơi xuống Tru Tiên đài thì thiên địa biến sắc, bầu trời giăng đầy mây đen, tia chớp lập lòe khắp nơi. Oánh một tiếng, thiên lôi liền đánh xuống khắp nơi trong Thiên cung, làm ai ai cũng sợ hãi. Thậm chí có nhiều người vì thiên lôi đột nhiên đánh xuống không né tránh kịp liền bị đánh cho trọng thương. Trong lòng ai cũng tồn tại nghi hoặc: Tại sao thiên lôi lại đột nhiên đánh xuống Thiên cung?

Tổ Cẩm thấy hại Bạch Thiên không được thì lại tiếp tục lần thứ hai, nhưng lần này, Tổ Cẩm vừa định đẩy Bạch Thiên, thì bị thiên lôi đánh cho một phát

văng xuống Tru Tiên đài. Đứng là hại người không được lại còn hại mình. Đúng lúc này, Dạ Hoa đến kịp, đem Tố Cầm cứu lên.

Tố Cầm được cứu lên liền giả vờ Bạch liên hoa, khéo léo đổ tội cho Bạch Thiên nói nàng vô ý đẩy nàng (Tố Cầm) xuống Tru Tiên đài. Lại còn tự biên tự diễn nói Ly Nguyệt vì cứu Tố Cầm nên đã ngã xuống Tru Tiên đài.

Thiên quân biết tin Ly Nguyệt đã rơi xuống Tru Tiên đài thì trong lòng vui sướng nhưng ngoài mặt lại tức giận vì Thiên Thiên hại Tố Cầm bị thương, mù hai con mắt.

Bạch Thiên luôn phản biện nhưng không một ai tin, lại nhớ tới Nguyệt Nguyệt vì cứu mình mà chết, vừa hận vừa tức giận trừng mắt nhìn Tố Cầm.

Dạ Hoa nhẫn nhịn nắm chặt nắm tay, cuối cùng vẫn không bênh vực Bạch Thiên một câu, còn thay Bạch Thiên nhận tội: “Vừa rồi tôn nhi cũng không chứng kiến mọi chuyện, chỉ nghe thiên phi nói, Thiên Thiên làm vậy chắc là vô tâm. Dù chỉ là vô tâm, làm mất đi đôi mắt của thiên phi. Thân là người phạm, lại đẩy một thiên phi xuống Tru Tiên đài, tội của Thiên Thiên quả thật không thể tha thứ. Không biết, bắt Tố Tố đền đôi mắt của mình cộng thêm lỗi hình 3 năm, có thể khiến thiên phi và chúng khanh gia hài lòng không?”

Người nhà của Tố Cầm nghe vậy hài lòng gật đầu: “Thái tử nói không sai, vừa rồi thiên phi cũng nói người phạm đó vô ý, chúng ta không cần phải quá hà khắc với cô ấy.”

“Đúng, đúng. Lỗi hình 3 năm đã là quá nặng với cô ấy. Cách của thái tử rất công bằng.”

“Thái tử thánh minh”

Thiên quân nghe vậy hài lòng gật đầu: “Được, như vậy thì tốt.”

Dạ Hoa viện cớ trả ơn cứu mạng của Bạch Thiên, thay nàng chịu lỗi hình 3 năm. Còn tự tay lấy đi Bạch Thiên đôi mắt. Mà Bạch Thiên, đương nhiên không biết Dạ Hoa thay mình chịu 3 năm lỗi hình, càng không biết hẳn khổ sở không kém nàng, không biết Dạ Hoa từng đâm Tố Cầm một kiếm để trả thù cho nàng. Vì vậy chỉ còn biết thất vọng và oán hận Dạ Hoa không tin nàng, oán hận hẳn cướp đi đôi mắt của mình.

Bạch Thiên còn hận thấu Tố Cầm, hận Tố Cầm cướp đi đôi mắt, hận Tố Cầm hại nàng bị nhục nhã, hận Tố Cầm làm nàng mất đi người bạn duy nhất. Bạch Thiên giờ đây không còn chút vui vẻ, chỉ biết sống trong thù hận, tủi nhục nhưng nàng lại không thể làm gì Tố Cầm, chỉ có thể nhìn nàng đắc ý, nhìn nàng vui vẻ trở thành Dạ Hoa trác phi. Giờ đây nàng hối hận rồi, hối hận khi lúc trước muốn cứu Dạ Hoa, hối hận cùng Dạ Hoa thành thân. Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận, lại càng không thể quay trở lại quá khứ để thay đổi tất cả. Vì vậy, Bạch Thiên thực sự cảm nhận cái gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Từng ngày qua ngày, thai nhi càng ngày càng lớn nhưng Bạch Thiên càng ngày càng trầm mặc, cả ngày không nói một câu, yên lặng đến đáng sợ. Dạ Hoa nhìn Bạch Thiên như vậy cũng đau lòng vô cùng nhưng dù có nói cái gì, nàng cũng không nghe, vì vậy trong lòng hẳn đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ hãi, sợ mất đi Bạch Thiên. Nỗi ấy nấy, đau lòng, xót xa, sợ hãi luôn quanh quẩn khiến hẳn bị giày vò đến tận cùng.

Bạch Thiên sau khi sinh ra một bé trai, liền đặt tên hẳn là A Ly, rồi nhân lúc Nại Nại không ở liền lên tới Tru Tiên đài, nói một câu từ biệt với Dạ Hoa xong, liền thẳng thừng nhảy xuống, không chút sợ hãi. Dạ Hoa tới chậm một bước, không cứu được Bạch Thiên, càng không cứu được tâm của chính hẳn. Dạ Hoa dù được thiên quân truyền cho nửa đời pháp lực để cứu mạng hẳn nhưng vẫn không muốn tính lại, không muốn đối diện với hiện thực nghiệt ngã. Cuối cùng Lạc Tư nương nương mượn cớ A Ly còn nhỏ, liên tục nói bên tai để đánh thức Dạ Hoa. Dạ Hoa tỉnh lại, không nói không rằng chỉ biết ôm A Ly, sống vật vờ qua ngày. Dần dần, Dạ Hoa chuyển hết nỗi nhớ Bạch Thiên sang nuôi nấng A Ly, vì vậy cuộc sống mới khá hơn.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ở Thanh Khâu hồ li động:

Bạch Thiên sau khi nhảy Tru Tiên đài, phong ấn cởi bỏ, phi thăng thành thượng thần, rơi xuống rừng đào được Chiết Nhan phát hiện, đem trở về hồ li động chữa trị. Sau khi tỉnh lại, Bạch Thiên đã nhớ lại tất cả, vừa cười vừa khóc, suốt ngày chỉ biết uống rượu giải sầu. Chiết Nhan hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng nhất quyết không nói, còn xin hẳn vong tình dược. Tuy không biết nàng đã xảy ra chuyện gì nhưng Chiết Nhan cũng đoán được đại khái.

Chiết Nhan nhìn bộ dạng khổ sở của Bạch Thiên thì thở dài nói: “Muốn nhớ hay muốn quên, đều là chuyện của người. Có điều ta phải cảnh báo trước, thuốc này của ta không có cách nào giải được. Một khi người sử dụng nó, những chuyện đã qua thì không còn chút liên hệ nào với người nữa.”

“Mẹ ta thường nói, mệnh của ta tốt, khi mới sinh ra đã là tiên thai. Chẳng cần tu luyện gì đã là thần nữ, nhưng trong trời đất này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Không trải qua thiên kiếp, sao có thể phi thăng thành thượng thần? Những năm đã qua, chẳng qua chỉ là một trận tình kiếp phi thăng mà thôi. Nếu đã vượt qua rồi thì có những chuyện cũng không nhất thiết phải nhớ đến nữa.” _ Bạch Thiên tự giễu cười.

“Cũng phải. Quên đi cũng tốt. À đúng rồi, ta xuất thì quên không nói cho người biết, Ly Nguyệt cô nương cũng không biết tại sao mà cũng giống hệt người, mình đây thương tích rơi xuống rừng đào này, hiện tại vẫn hôn mê không tỉnh.”

Bạch Thiên nghe vậy, hai mắt lóe lên vui mừng nhưng nhanh chóng lại âm ảm xuống: “Nàng đang ở đây? Mau dẫn ta đi xem.”

Chiết Nhan dẫn Bạch Thiên đến nơi Ly Nguyệt đang nằm hôn mê. Nhìn Ly Nguyệt nằm trong quả cầu năng lượng, Bạch Thiên kinh ngạc: “Chiết Nhan, đây là?”

“Đây là thần lực của Thiên Địa bảo vệ Ly Nguyệt cô nương. Lúc phát hiện nàng ở đây ta cũng một trận kinh ngạc đầu. Ta đoán không sai thì Ly Nguyệt cô nương là do Thiên Địa dựng dục mà ra, cho nên khi nàng gặp chuyện, thần lực có trong tự nhiên mới đến bảo vệ nàng.” _ Chiết Nhan cảm khái.

Mặc Uyên a Mặc Uyên, con mắt người cũng thật tinh tường, thật biết chọn người nha!

Bạch Thiên nghe vậy từ khuôn mặt ngạc nhiên biến thành tò vò hiển nhiên là vậy nói: “Thân phận đặc biệt như vậy, bảo sao từ lúc quen biết tới giờ nàng chưa bao giờ nói cho người khác biết, còn luôn tỏ vẻ bí mật. Cuối cùng hóa ra là như vậy. Cũng phải, nếu để người ta biết Ly Nguyệt là con của Thiên địa thì không biết sẽ có bao nhiêu kẻ xấu muốn nhắm vào nàng.”

Ly Nguyệt, ta nên cảm tạ người vì cứu ta mà đắc tội với thiên quân, vì cứu ta mà rơi xuống Tru Tiên đài hay là nên trách người luôn giấu giếm thân phận của ta không nói cho ai biết? Hay là trách người luôn giấu giếm không nói sự thật cho ta biết? Ly Nguyệt, người là có nỗi khổ riêng đúng không? Vì có nỗi khổ riêng nên người mới che dấu thân phận của ta? Ly Nguyệt, người nói ta nên đối người như thế nào đây? _ Bạch Thiên trầm mặc nghĩ.

“Thực ra Ly Nguyệt vì cứu ta nên mới bị rơi xuống Tru Tiên đài và bây giờ thành ra như vậy.”

Chiết Nhan suy đoán: “Tiểu Ngũ, người cũng là từ Tru Tiên đài rơi xuống đúng không?”

“Ân” _ Bạch Thiên thừa nhận, chỉ là không nói rõ ràng. Sự thật là nàng và Ly Nguyệt đều là rơi xuống Tru Tiên đài, nhưng Ly Nguyệt là vì muốn cứu nàng nên mới rơi xuống còn nàng thì muốn chết đi nên nhảy từ trên đó xuống.

“Tiểu Ngũ so với Ly Nguyệt cô nương thì đã may mắn hơn nhiều. Chỉ ít người chỉ bị thương ngoài da, còn nàng thì lại bị đánh đến nỗi hôn mê không tỉnh lại. Tình hình của nàng so với Mặc Uyên cũng chẳng khác biệt bao nhiêu. Thật không biết nếu Mặc Uyên tỉnh lại mà Ly Nguyệt cô nương vẫn chưa tỉnh thì sẽ ra sao đây?” _ Chiết Nhan cảm thán.

Bạch Thiên nghe thấy tình hình của Ly Nguyệt không tốt thì không quản ưu phiền trong lòng, lo lắng hỏi: “Tình hình của Ly Nguyệt thật sự không khả quan sao? Nếu vậy sư phụ mà biết sẽ đau lòng lắm! Ly Nguyệt cũng thật đáng thương, mong mỗi chờ đợi sư phụ suốt gần 7 vạn năm, vậy là bây giờ, sư phụ còn chưa tỉnh lại mà nàng lại cũng lâm vào hôn mê. Năm xưa, Ly Nguyệt tận mắt chứng kiến cảnh sư phụ hủy diệt nguyên thần để phong ấn chuồng Đông Hoàng thì đã đau lòng cỡ nào, vậy mà vì một câu chờ ta của sư phụ, nàng liền bất chấp tin tưởng sư phụ sẽ tỉnh lại, vì vậy mà khổ sở chờ đợi đến mòn mỏi. Ta biết tuy nàng tin tưởng sư phụ sẽ tỉnh lại nhưng kể từ ngày đó, nàng cũng chưa từng thật sự vui vẻ. Dù bề ngoài nàng tỏ ra không vấn đề gì nhưng ta biết chứ, trong lòng nàng rất khổ sở, rất mệt mỏi khi cứ phải duy trì bộ mặt bình thường đó, nàng chẳng qua là không muốn người khác lo lắng mà thôi! Chiết Nhan, ông nói xem, rốt cuộc tình yêu là cái gì mà khiến ai ai cũng khổ sở?”

“Tình yêu sao, nó hẳn là lí do để chúng ta tồn tại dù nó làm ta đau khổ hay hạnh phúc. Nếu không có nó thì cuộc đời chúng ta sẽ không có ý nghĩa gì, và chúng ta cũng sẽ không có lí do tồn tại nếu chúng ta không có nó. Là một con người, chúng ta luôn có ước mơ và hi vọng, tiểu ngũ, người có biết ước mơ và hi vọng đó từ đâu mà ra không?” _ Chiết Nhan nhàn nhạt nói. Là người từng trải hẳn sao lại không hiểu tâm trạng của tiểu ngũ chứ!

Bạch Thiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Là từ tình yêu mà ra đúng không Chiết Nhan? Vì chúng ta yêu nó, thích nó, khát vọng nó nên chúng ta mới bắt đầu ước mơ và hi vọng có được nó.”

“Ân. Chính vì vậy, kìm ức là thứ đáng trân trọng, nó là thứ chứng minh chúng ta từng tồn tại quá. Tiểu ngũ, hãy suy nghĩ kĩ trước khi có quyết định có muốn quên đoạn kí ức đau khổ đó không.” _ Chiết Nhan nói xong liền rời khỏi.

Bạch Thiên cuối cùng vẫn chọn uống vong tình rượu, quên đi mọi chuyện khi còn là người phạm.

Sáng hôm sau:

“Muội ngủ thoải mái thật đó.” _ Bạch Chân cười nói.

Bạch Thiên nhìn nhìn mọi thứ như vẫn không rõ thì nghi vấn hỏi: “Tứ ca, sao ta lại thấy nhìn không rõ vậy? Ánh sáng này thật chói mắt.”

“Muội khoan hãy vội. Chiết Nhan cũng rất lo lắng cho mắt của muội, qua một thời gian sẽ ổn thôi. Nhưng mà không được nhìn những vật quá sáng.” _ Bạch Chân trấn an.

Bạch Thiên không hiểu: “Sao lại như vậy?”

Bạch Chân nói dối không chớp mắt _ “Đó là bệnh từ trong bụng mẹ của muội. Lúc mẫu phi mang thai muội, đúng lúc thiên quân cho đại hồng thủy, để khiển trách vạn dân Cửu Châu khắp tứ hải bát hoang. Sau trận đại hồng thủy đó thì không có đồ để ăn, mẫu phi không có ăn gì thì tất nhiên sức khỏe sẽ yếu rồi. Thế nên lúc muội sinh ra, chỉ là một con hờ lổ ốm tong teo, còn có căn bệnh mắt vô duyên này nữa”

“Sao trước đây muội không có bệnh này vậy?” _ Bạch Thiên cứ thấy có vấn đề ở chỗ nào nhưng lại suy nghĩ không ra.

“Căn bệnh mắt này đã ẩn trong người muội mười mấy vạn năm rồi, vẫn luôn bình yên không có gì cả, nhân thời cơ muội bị thương hàn lần này đã bộc phát hết ra rồi. Nhưng cũng may, phụ quân mượn ánh huyền quang ở Hoàng Tuyền, làm cho muội một tấm khăn trắng để tránh ánh sáng. Muội đến nơi nào có ánh nắng chói mắt thì nó tự nhiên sẽ xuất hiện. Không những có thể che ánh sáng mà còn không ảnh hưởng đến việc nhìn đồ vật” _ Bạch Chân nói xong liền đưa cho Bạch Thiên đeo vào.

“Tứ ca, muội bị thương hàn hồi nào?” _ Bạch Thiên khó hiểu.

“Muội đó, từ sau khi đi phong ấn lại Kinh Thương, liền ngủ thiếp đi nhiều năm, những chuyện trong thời gian đó, cũng không còn nhớ rõ nhỉ? Bạch Thiên thượng thân của ta”

Bạch Thiên ngạc nhiên: “Thượng thân?”

“Xem nguyên thần của muội đi. Phát hiện mình phi thăng thượng thân chưa?”

“Kiếp nạn phi thăng thượng thân này sao lại dễ thế? Ta chỉ là đánh nhau với Kinh Thương một trận, ngủ thiếp đi mấy năm, rồi đã được phi thăng thượng thân trong mơ rồi sao?” _ Bạch Thiên lại kinh ngạc.

Bạch Chân nghe vậy cười gượng: “Muội may mắn đó, đây chính là một ân tình trời cao ban cho muội”

“Chuyện này so với lúc ta phi thăng thượng tiên, ông trời quả thật nhân từ hơn nhiều đó!” _ Bạch Thiên vui vẻ cười.

Bạch Chân nhìn bộ dạng tin sái cổ của Bạch Thiên thì trong lòng thở phào một hơi.

Đột nhiên, Bạch Thiên nhớ ra một chuyện: “Ta phải đi rồi. Ta đã ngủ mấy năm rồi, sự phụ... ta phải đến xem sự phụ mới được.”

Nói xong, Bạch Thiên liền đi ngay, để lại Bạch Chân ở đó thờ dài.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Nhìn thấy Chiết Nhan từ trong động đi ra, Bạch Thiên chạy đến hỏi: “Sự phụ đâu rồi?”

“Tĩnh rồi à, người tự vào xem sẽ rõ.” _ Chiết Nhan

“Sự phụ, đồ nhi bất hiếu đến thăm người đây. Kì lạ, sao ta thấy tiên thể của sự phụ...?”

Chiết Nhan mỉm cười nói: “Có vẻ người cũng phát hiện tiên thể của Mặc Uyên trở nên tốt hơn. Có lẽ, Mặc Uyên sắp tỉnh lại rồi.”

“Thật sao? Vậy tốt quá, Ly Nguyệt mà biết tin này sẽ vui lắm! Chỉ tiếc ta không biết nàng đang ở đâu...” _ Bạch Thiên vui mừng.

Chiết Nhan nghe vậy, biết Bạch Thiên không còn nhớ rõ chuyện của Ly Nguyệt thì một lần nữa thông báo: “Tiểu ngũ, chỉ e Mặc Uyên tỉnh lại thì cũng sẽ đau khổ một trận. Haiz... Hẳn tỉnh lại nhưng chưa chắc nàng đã tỉnh lại a!”

“Chiết Nhan, ý của ông là gì? Ta không hiểu” _ Bạch Thiên nghi hoặc.

“Ta sẽ dẫn người đến nơi này, đảm bảo người xem xong sẽ hiểu.” _ Chiết Nhan nói xong liền đưa Bạch Thiên đến nơi Ly Nguyệt hôn mê.

Bạch Thiên kinh ngạc nhìn Ly Nguyệt nằm ngủ trong quả cầu năng lượng trong suốt: “Đây là... Ly Nguyệt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao nàng lại nằm trong đó? Ly Nguyệt! Ly Nguyệt, người làm sao vậy?”

Bạch Thiên tiến đến muốn chạm vào quả cầu nhưng bị Chiết Nhan lời lại: “Tiểu ngũ, không thể lại gần nếu không người sẽ bị kết giới ở đó đánh bị thương.”

“Chiết Nhan, rốt cuộc trong lúc ta hôn mê, nàng đã xảy ra chuyện gì?” _ Bạch Thiên nhìn Ly Nguyệt như vậy rất là đau lòng.

Chiết Nhan kể lại: “Bốn tháng trước, ta ở đây đột nhiên phát hiện Ly Nguyệt cô nương bị như thế này. Ta cũng không rõ tại sao nàng lại bị thương. Còn nguồn năng lượng đang bảo vệ Ly Nguyệt cô nương là do thiên địa phát ra nên bất cứ ai cũng không thể lại gần. Nhìn sơ qua thì ta thấy tình trạng của nàng và Mặc Uyên giống hệt nhau, nguyên thần đều không có trong cơ thể, vì vậy ta cũng không biết lúc nào nàng mới tỉnh dậy.”

Bạch Thiên nghe mà choáng váng. Ôi chao, này đây là có chuyện gì? Hết sự phụ hôn mê, bây giờ lại đến Ly Nguyệt hôn mê. Ly Nguyệt chờ đợi sự phụ

suốt gần 7 vạn năm, nay sư phụ sắp tỉnh nàng lại hôn mê bất tỉnh. Vậy sư phụ sẽ phải chờ đợi nàng mấy vạn năm đây? Ông trời à, người là đang đùa đúng không?

“Ông trời thật là biết đùa mà! Tại sao lại để Ly Nguyệt và sư phụ trong tình cảnh éo le như vậy?” _ Bạch Thiên cảm thán.

“Đúng là trớ trêu thật!” _ Chiết Nhan cũng ngậm ngùi thay cho Mặc Uyên.

- ----- 300 năm sau, ở phạm giới:

“Ta đang ở đâu đây? _ Ly Nguyệt tỉnh dậy thì thấy mình ở một nơi xa lạ, nghi vấn hỏi vị cô nương đang đứng bên cạnh.

“Công chúa, người sao vậy? Đây là Như Vân cung của người mà.” _ Tiểu Diệp nghi hoặc trả lời.

Lần này thì Ly Nguyệt hoàn toàn kinh ngạc: “Công chúa? Người nói ta là công chúa?”

Tiểu Diệp thấy dáng vẻ của Ly Nguyệt không phải nói đùa thì lo lắng hỏi: “Công chúa, người không nhớ gì sao? Vậy nó tên là gì người cũng quên rồi ư?”

“Ta... Đúng là không nhớ gì.” _ Ly Nguyệt cuối cùng cũng hiểu ra nàng đang ở trong cung. Không những thế, sau một chuyến rơi xuống Tru Tiên đài mà nguyên thần của nàng lại nhập vào thân xác của vị công chúa này, vì vậy đành phải giả vờ mất trí nhớ.

Nghe vậy tiểu Diệp liền hốt hoảng mà chạy ra ngoài, cho người gọi ngự y: “Người đâu, mau gọi ngự y!”

Một lát sau, ngự y khám xong cho Ly Nguyệt. Thấy vậy, tiểu Diệp liền hỏi: “Ngự y, rốt cuộc công chúa bị sao vậy? Sao lại không nhớ gì hết?”

“Công chúa hôm qua sốt cao một trận, có lẽ vì thế mà mất trí nhớ. Hạ quan sẽ kê cho ngài một đơn thuốc để bồi bổ thân thể trước, còn truyện mất trí nhớ, hạ quan cũng bất lực. Công chúa có thể nhớ lại hay không vậy thì phải tùy vào bản thân người rồi.”

“Được rồi, lui đi.” _ Ly Nguyệt phát tay cho lui.

“Vậy hạ quan cáo lui.”

Tiểu Diệp buồn rầu: “Công chúa, người thật sự không nhớ ra nó tên là gì?”

“Àn. Phải rồi người tên là gì?.. Và ta tên là gì?” _ Ly Nguyệt buồn phiền hỏi.

Chẳng lẽ ta chết rồi nên bây giờ mới nhập vào người này? Hay là ta nhập vào người này để độ kiếp phi thăng? Haiz... nếu thật sự không trở lại được thì sau này sao ta có thể gặp lại Mặc Uyên? Nếu ta không trở lại vậy Mặc Uyên lúc tỉnh lại không thấy ta thì sẽ ra sao đây? Thiên Thiên, bây giờ ta thật sự linh hội cái gọi là có tâm mà không có sức là gì rồi. Với thân thể phạm nhân này thì sao có thể trở về tiền giới được. Hi vọng đây chỉ là một hồi độ kiếp phi thăng. Haiz...

Tiểu Diệp cung kính trả lời: “Công chúa, nó tên là Diệp Diệp, còn người tên là Vân Hi, hiệu là Như Vân công chúa.”

“Vậy sau này ta gọi người là tiểu Diệp nhé!”

“Vâng ạ, trước giờ người cũng gọi nó tên là tiểu Diệp, tuy bây giờ người mất trí nhớ nhưng công chúa vẫn như vậy, nó tên vui quá.”

Chẳng lẽ tính cách của ta và nàng giống nhau vậy sao?

“Tiểu Diệp, người có thể cho ta biết tất cả về nơi này sao, ta không còn nhớ gì cả.”

“Vâng, tất nhiên rồi. Đây là nghĩa vụ của nó tên là mà! Công chúa, người là muội muội ruột của hoàng thượng. Hôm qua công chúa đột nhiên bị sốt nên bây giờ mới...”

“Ta hiểu rồi.”

Đột nhiên, thái giám rồng rạc thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ly Nguyệt ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt hoàng đế giống hệt khuôn mặt của Đông Hoa đế quân, suýt nữa thì gọi tên thật: “Đông...Hoàng huynh, sao huynh lại đến đây?”

Hóa ra nơi này là nơi Đông Hoa đế quân hạ phạm, còn àng bây giờ lại trở thành muội muội của hắn. Không biết Phượng Cửu đã tới nơi này chưa nhỉ? Khoan đã, thời gian không đúng lắm?! Thời gian nàng rơi xuống Tru Tiên đài và thời gian Đông Hoa hạ phạm cũng cách khoảng 300 năm. Vậy tại sao bây giờ nàng mới nhập vào thân xác một người phạm nhân mà không phải là 300 năm trước? Hay là 300 năm trước, sau khi nàng bị rơi xuống Tru Tiên đài, nguyên thần tách ra khỏi cơ thể, mất ý thức nên trôi dạt khắp nơi và bây giờ nguyên thần của nàng vô tình nhập vào cô công chúa này nên nàng mới tỉnh lại?

“Vân Hi, ta nghe nói muội bị bệnh nên tới thăm muội.” _ Tuyên Đức đế quan tâm nói.

“Hoàng huynh muội bây giờ đã không sao, chỉ là...” _ Ly Nguyệt buồn phiền.

“Chỉ là gì?”

Tiểu Diệp nói thay Ly Nguyệt: “Bẩm hoàng thượng, chuyện là thế này, công chúa hôm nay tỉnh lại thì không nhớ gì cả. Ngự y nói đây là chứng mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ? Vậy muội quên hết tất cả mọi chuyện rồi sao?” _ Tuyên Đức đế lo lắng.

Ly Nguyệt chỉ còn biết gật đầu.

“Không sao, quên đi cũng tốt. Dù sao quá khứ cũng không mấy tốt đẹp.”

“Àn. Hoàng huynh, trong cung có phải có một người là Trần quý nhân đúng không?” _ Ly Nguyệt dò hỏi.

Hoàng đế nghi hoặc: “Sao muội lại hỏi người này?”

Ly Nguyệt bịa chuyện giữa ban ngày: “Hôm qua muội có nằm mơ một chuyện kì lạ. Muội mơ thấy có một vị Trần quý nhân nào đó ngã xuống hồ suyết chết, khi tỉnh lại thì trên trán xuất hiện đuôi phượng vĩ. Chẳng qua là bây giờ muội đã mất trí nhớ nên không biết giấc mơ đêm qua là thực hay ảo.”

“Trong cung đúng là có người này. Thậm chí giấc mơ của muội cũng là thật. Chuyện đó đã xảy ra từ 1 tháng trước. Chỉ là tại sao muội lại có giấc mơ này?” _ Tuyên Đức đế cảm thấy rất kì lạ.

Vậy là Phượng Cửu đã đến đây được 1 tháng rồi.

“Muội cũng không biết. Có lẽ vị Trần quý nhân đó thật sự là quý nhân của muội cũng nên.” _ Ly Nguyệt giả vờ lắc đầu.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, muội nghỉ ngơi đi, trẫm còn có chuyện phải xử lí nên không ở lại lâu được.”

“Cung tiễn hoàng huynh.”

Hoàng đế nghe thấy chuyện giấc mơ kì lạ của Ly Nguyệt thì bắt đầu để tâm đến Trần quý nhân, tức Phượng Cửu. Mà Ly Nguyệt thì thành công thu hút sự chú ý của hoàng đế dành cho Phượng Cửu.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau 1 tháng vật vã học tập lễ nghi, quy tắc trong cung, Ly Nguyệt cuối cùng cũng thích ứng được cuộc sống hoàng cung xa hoa.

“Tiểu Diệp, Trần quý nhân ở đâu vậy, ta muốn đến gặp nàng.” _ Ly Nguyệt.

Tiểu Diệp cố nhớ rồi nói: “Công chúa, nô tì nghe nói vị quý nhân đó ở Hạm Đàm viện. Hơn nữa dạo gần đây, hoàng thượng cũng rất quan tâm vị Trần quý nhân này.”

“Vậy người dẫn ta tới đó đi.”

“Vậy công chúa có cần phượng liền không?” _ Tiểu Diệp.

Ly Nguyệt lắc đầu: “Đi bộ cho khỏe đi.”

Từ lúc tỉnh lại tới nay, Ly Nguyệt phát hiện diện mạo của vị công chúa này giống hệt nàng nhưng thân thể thì suy nhược vô cùng, động tí lại chóng mặt, đau đầu. Thành ra cũng hơi khó chịu. Vì vậy, để khắc phục tình trạng trên, nàng đành phải chăm chỉ vận động một chút.

- -----Hạm Đàm viện:

Thái giám rồng rạc thông báo: “Như Vân công chúa giá lâm!”

Nghe vậy, Phượng Cửu và Bạch Thiên liền từ trong phòng đi ra. Ba người, sáu con mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên nhưng vì là ở trong cung nên đành phải theo quy củ trong cung để tránh người khác nghi ngờ.

“Nô tì tham kiến Như Vân công chúa.” _ Phụng Cửu và đám nô tì hành lễ.

Bạch Thiên cúi đầu chào hỏi: “Như Vân công chúa.”

“Ân, đều miễn lễ đi. Ta muốn nói chuyện riêng với họ, các người lui đi.” _ Ly Nguyệt phát tay.

Sau khi nô tì đã đi hết, Phụng Cửu liền nhào đến ôm Ly Nguyệt, vui vẻ nói: “Nguyệt cô cô, tiểu Cửu nhớ người muốn chết! Tiểu Cửu còn tưởng người sẽ giống Mặc Uyên thượng thân, ngủ mãi không tỉnh.”

“Ly Nguyệt, sao nguyên thân của người lại ở trong thân thể của công chúa này?” _ Bạch Thiên nghi hoặc.

Ly Nguyệt cũng không biết nên lắc đầu: “Ta cũng không biết, lúc tỉnh lại thì đã phát hiện mình ở đây rồi. Còn các người, sao lại tới đây?”

Bạch Thiên liếc xéo Phụng Cửu một cái rồi nói: “Tiểu Cửu là theo Đông Hoa để quân xuống đây lịch kiếp còn ta thì vì chuyện của Nguyên Trinh nên tới đây.”

“Nguyên Trinh, thái tử của Tuyên Đức đế?”

Bạch Thiên kể lại: “Đúng vậy, chuyện là thế này: Người còn nhớ năm xưa ta nói với Thiếu Tân là nếu nàng xuất giá thì có thể xin ta làm một nguyên vọng coi như đó là quả cưới. Nguyên Trinh chính là nhi tử của nàng. Nguyên Trinh vì trêu ghẹo trắc phi của Dạ Hoa quân nên bị thiên quân đầy xuống phạm giới, lịch kiếp 60 năm. Thiếu Tân sợ hấn chịu khổ nên đã xin ta giúp hấn độ kiếp. Vì vậy, ta mới xuống đây.”

“Thật không ngờ nhi tử của nàng đã lớn như vậy. Hấn ở Thiên cung trêu ghẹo Tổ Cẩm? Theo ta thấy thì đây lại là chiêu trò hãm hại của Tổ Cẩm thì đúng hơn. Nguyên Trinh này cũng thật đáng thương.” _ Ly Nguyệt đồng cảm.

“Nghe có vẻ như người rất hiểu rõ trắc phi Tổ Cẩm đó.” _ Bạch Thiên hóng hớt.

“Đương nhiên, năm xưa nếu nàng ta không hại người, thì sao có chuyện ta vì bảo vệ người mà rơi xuống Tru Tiên đài, và cũng không phải nhập vào cô công chúa này. _ Ly Nguyệt không có ý định che giấu nên cũng nói thật luôn. Hơn nữa, theo logic thì nàng cũng không biết Bạch Thiên đã quên hết tất cả. Nếu bây giờ nói dối thì khi Bạch Thiên sẽ nghi ngờ nàng vì lúc đó nàng không ở Thanh Khâu. Và tất nhiên không ở Thanh Khâu thì sẽ không biết chuyện Bạch Thiên uống thuốc vong tình.

Bạch Thiên nghe vậy nghi hoặc: “Tổ Cẩm hại ta? Người còn vì ta mà bây giờ thành ra nguyên thân một nơi, thể xác một nơi? Sao ta lại không nhớ?”

“Thiên Thiên, người không nhớ gì sao?” _ Ly Nguyệt giả bộ hỏi.

Phụng Cửu kinh ngạc: “Khoan đã, Nguyệt cô cô, ý người là phạm nhân Thiên Thiên năm đó chính là Bạch Thiên cô cô?”

“Đúng vậy a! Ta còn tưởng tiểu Cửu biết rồi chứ?” _ Ly Nguyệt gật đầu thừa nhận.

Bạch Thiên càng nghe càng khó hiểu: “Hai người nói gì vậy? Phạm nhân Thiên Thiên là ta? Ta từng là phạm nhân? Vì sao ta lại không nhớ gì hết?”

“Thiên Thiên, người quên hết mọi chuyện, có lẽ là vì người đã uống thuốc vong tình của Chiết Nhan thượng thân. Còn tại sao người lại uống thuốc vong tình thì chỉ có chính người mới biết.” _ Ly Nguyệt.

“Ta uống thuốc vong tình? Ta muốn đoạn tình với ai? Có phải chuyện xảy ra từ 300 năm trước đúng không?”

Ly Nguyệt kể lại: “Ân, 300 năm trước, sau khi người phong ấn Kinh Thương thì liền bị phong ấn pháp lực, mất đi kí ức, trở thành người phạm sống ở núi Tuấn Tật. Sau đó người quen biết với Dạ Hoa quân và thành thân với hấn. Thiên quân phát hiện Dạ Hoa cùng sống với một người phạm thì cho người đưa người lên Thiên cung. Tổ Cẩm lúc đó còn là thiên phi nhưng luôn thầm yêu Dạ Hoa, vì vậy, luôn nghĩ cách hãm hại người, làm người ở Thiên cung bị mọi người chán ghét. Sau này Tổ Cẩm định đẩy người xuống Tru Tiên đài, lúc đó ta đã đến cứu người nhưng lại bị rơi xuống Tru Tiên đài. Chuyện sau đó thì ta không biết nữa!”

“Chuyện sau đó để tiểu Cửu kể đi. Tuy con không rõ lắm nhưng vẫn biết đại khái. Nguyệt cô cô sau khi rơi xuống Tru Tiên đài thì bầu trời liền không ngừng đánh xuống thiên lôi. Rất nhiều nô tì đã bị thiên lôi đánh cho trọng thương. Tổ Cẩm không hiểu sao bị rơi xuống Tru Tiên đài được thái tử Dạ Hoa cứu lên, sau đó nàng ta nói cô cô đẩy nàng ta xuống Tru Tiên đài. Thái tử vì muốn đòi lại công bằng cho Tổ Cẩm mà xin thiên quân cho tự tay móc mắt cô cô, đem đôi mắt đó cho Tổ Cẩm dùng. Vài tháng sau, cô cô sinh một tiểu nam hài đặt tên là A Ly rồi nhảy xuống Tru Tiên đài. Thái tử Dạ Hoa vì muốn cứu cô cô nên bị lệ khí ở Tru Tiên đài đánh cho suýt chết, vì vậy thiên quân liền độ cho hấn nửa đời pháp lực. Thái tử sau khi tỉnh lại không nói không rằng cứ như người chết vậy. Lạc Tư nương nương lấy lý do tiểu thiên tôn còn nhỏ, không thể đã mất mẫu thân rồi lại mất phụ quân mà đánh thức thái tử. Thái tử dùng kết phách đèn để muốn hồi sinh cô cô nhưng sau đó tiểu Cửu đánh cắp đèn rồi làm đèn tắt. Khi đó, thái tử tức giận muốn giết tiểu Cửu, may là lúc đó có Ti Mệnh và Tam hoàng tử khuyên ngăn nên tiểu Cửu mới không sao.”

“Hóa ra là vậy. Hóa ra từ lúc ấy tỉnh lại, từ ca đã nói dối vì không muốn ta một lần nữa nhớ ra. Đó cũng là lý do vì sao Dạ Hoa thấy ta liền tưởng ta là người phạm đó. A Ly thấy ta liền gọi ta là mẫu thân. Thậm chí đôi mắt này không tốt cũng là vì bị người ta cướp mất đôi mắt. Buồn cười làm sao! Đường đường là nữ đế Thanh Khâu, vậy mà khi trở thành người phạm lại vô dụng như vậy, để người ta bắt nạt. Có lẽ những năm đó, ta đã phải rất khổ sở vậy nên mới quyết định uống thuốc vong tình đi. Đôi mắt kia cũng đến lúc ta phải đòi lại rồi.” _ Bạch Thiên tự giễu nói, đứng dậy định rời đi.

Ly Nguyệt cản lại: “Thiên Thiên, chuyện người xảy ra sau khi ta rơi xuống Tru Tiên đài tuy không rõ ràng lắm nhưng ta tin tưởng người không đẩy Tổ

Cầm. Tuy vậy, chuyện đòi lại mắt cũng không nhất thiết bây giờ phải đi. Đợi lúc người nhớ lại tất cả rồi, lúc ấy đi cũng chưa muộn mà. Chuyện xảy ra cũng chỉ có người rõ nhất nhưng bây giờ người mất trí nhớ, những chuyện người nghe được chẳng qua là từ lời kể của người khác, không rõ ràng. Người bây giờ không có chứng cứ lại đi đòi Tô Cầm mắt, thì chẳng khác nào vô cớ đi gây chuyện với Thiên tộc. Ai sẽ tin người trước kia không đẩy Tô Cầm? Hơn nữa, bây giờ người đang giúp Nguyên Trinh độ kiếp, nếu người đi rồi thì giúp hấn kiểu gì?”

“Ly Nguyệt, vậy người nói ta phải làm thế nào thì mới nhớ ra? Làm thế nào mới có bằng chứng chứng minh ta bị oan uổng? Làm thế nào để đòi lại công bằng?” _ Trong lòng Bạch Thiên bây giờ hết sức khó chịu, rất mất mặt. Chỉ muốn lập tức đi trút giận lên đám người Thiên tộc xấu xa đó.

Ly Nguyệt không trả lời mà hỏi lại: “Người thật sự muốn nhớ lại? Thiên Thiên, người có biết khi nhớ lại rồi thì người sẽ khổ sở ra sao không? Người phải biết lúc trước người đã đau khổ thế nào thì mới quyết định uống thuốc vong tình? Người sẽ không hối hận khi nhớ hết tất cả? Suy nghĩ thật kĩ rồi hãy tìm ta.”

Ly Nguyệt nói xong liền trở về cung của mình. Bạch Thiên trầm mặc suy tư không biết có nên nhớ lại không, bởi Bạch Thiên cũng sợ nhớ lại rồi sẽ hối hận. Phương Cửu nghe chuyện thì càng ghét Tô Cầm, cũng muốn đi gây chuyện với Tô Cầm một phen nhưng lại nhớ mối quan hệ hợp tác giữa Thiên tộc và Thanh Khâu thì đành nhẫn nhịn. Vì dù sao chuyện của Bạch Thiên cũng là chuyện riêng còn quan hệ hợp tác giữa cả hai tộc lại quan trọng hơn nhiều. Nếu đi lên Thiên cung gây chuyện rồi hai bên đều bất mãn nhau mà xảy ra chiến tranh thì dân chúng hai bên sẽ chịu khổ. Diễn hình là trận chiến giữa Thiên tộc và Dực tộc năm xưa đã khiến cả hai tộc thiệt hại bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau khi suy nghĩ thật kĩ, Bạch Thiên lựa chọn thuận theo tự nhiên, không còn cưỡng cầu nhớ lại chuyện quá khứ. Còn chuyện với Thiên tộc, Bạch Thiên tạm thời nhẫn nhịn xuống vì năng tin sớm muộn gì những kẻ đã hại nàng cũng phải trả giá cho hành động của chúng.

Ly Nguyệt buồn chán liền rủ Bạch Thiên ra cung chơi. Bạch Thiên tuy tâm sự nặng nề nhưng đi chơi một trận cũng khiến tâm trạng thoải mái hơn. Bỗng nhiên trong đầu Bạch Thiên bỗng nảy ra một ý tưởng, liền kéo tay Ly Nguyệt nói: “Ly Nguyệt, trước giờ ta chưa từng dạo thanh lâu bao giờ, người cùng ta đi dạo thanh lâu đi.”

Ly Nguyệt nghe vậy kinh ngạc rớt cằm: “Thiên Thiên, người là đang nói đùa hả?”

“Ta không nói đùa nha, chẳng qua là ta muốn thử trải nghiệm cảm giác dạo thanh lâu thôi. Ta nhớ trước kia, người đi nhầm vào thanh lâu bị sư phụ tận mắt nhìn thấy, có phải rất kích thích không? Đáng tiếc lúc đó ta lại không thấy cảnh đó!” _ Bạch Thiên lộ ra thần sắc hoài niệm.

Ly Nguyệt nghe vậy cũng hoài niệm một hồi, cười nói: “Nhớ lại mới thấy, hồi đó đáng về Mặc Uyên ghen rất đáng yêu đâu! Người đã muốn đi dạo ở đó, vậy thì đi thôi, đi mở mang kiến thức nào!”

“Àn, đi thôi” _ Bạch Thiên lười kéo Ly Nguyệt đến một thanh lâu gần đó.

Cả hai đang định bước vào thì tay Ly Nguyệt lại bị một người kéo lại.

“Nhị vị cô nương, nơi này không phải nơi các người có thể tới.”

Bạch Thiên có chút không vui khi bị ngăn cản, vừa quay đầu lại thì Bạch Thiên liền kinh ngạc mà hô: “Sư phụ!”

Ly Nguyệt quay lại nhìn cũng ngạc nhiên pha lẫn vui mừng: “Mặc Uyên...”

“Hai vị nhận nhầm người rồi, ta cũng không phải người mà hai vị nói.” _ Tuyên Mặc nhíu mày phủ nhận. Tại sao hấn lại có cảm giác là lạ khi nhìn thấy vị cô nương mặc y phục lam này (Ly Nguyệt)? Cái cảm giác mất đi rồi lại tìm được là sao đây? Tại sao cứ có cảm giác trái tim trống rỗng của hấn được lấp đầy sau bao năm dài dang dở?

“Không biết hai cô nương có khó khăn gì nhưng dù vậy cũng không nên tới đây bán thân. Mọi chuyện đều có cách giải quyết của nó...” _ Tuyên Mặc định khuyên thì bị Ly Nguyệt cướp lời.

“Công tử hiểu lầm rồi, hai chúng ta cũng không có bán thân, chỉ là chúng ta thấy nơi này náo nhiệt nên tò mò vào xem thử thôi, chứ chúng ta không hề biết nơi này lại là lầu xanh.”

“Xem ra là ta đã hiểu lầm. Nếu hai cô nương bây giờ đã biết thì ta cũng không nói nhiều, vậy cáo từ.” _ Nói xong, Tuyên Mặc định rời khỏi thì bị Ly Nguyệt kéo lại.

Ly Nguyệt che dấu đi tình cảm xuất hiện ở đáy mắt, mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ: “Đa tạ công tử kịp thời nhắc nhở nếu không chúng ta đã đi lầm chỗ. Công tử có thể cho ta biết tên không?”

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn kéo tay mình, trong lòng Tuyên Mặc sao xuyến, đột nhiên có chút luyến tiếc khi Ly Nguyệt buông tay. Lúc này hắn có cảm giác nếu hắn không nói cho nàng thì hắn sẽ hối hận suốt đời, vì vậy liền nghe theo trái tim mách bảo.

“Tuyên Mặc là tên của ta. Hai cô nương hắn từ nơi khác đến nên mới không biết gì về kinh thành. Nếu có chuyện gì khó khăn, hai vị có thể đến tướng quân phủ tìm ta.”

“Công tử là một tướng quân?”_ Bạch Thiên dò hỏi.

Tuyên Mặc gật đầu: “Àn. Nếu không có gì khác, vậy ta đi trước.”

Thấy lần này Ly Nguyệt không có ý ngăn cản, Tuyên Mặc có chút hụt hẫng rồi đi.

Nhìn bóng dáng Tuyên Mặc đã đi khuất, Ly Nguyệt và Bạch Thiên hiểu ý nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Ly Nguyệt nói trước: “Thiên Thiên, ngươi cũng nghĩ giống ta đúng không?”

“Ừ, thật không ngờ tới nguyên thần của sư phụ lại hạ phạm lịch kiếp. Chiết Nhan nói quả không sai, sư phụ sắp tỉnh lại rồi.”_ Bạch Thiên gật đầu, vui vẻ.

Ly Nguyệt đúng là có cùng ý nghĩ với Bạch Thiên, chỉ là suy nghĩ của nàng lại không hoàn toàn giống. Nguyên thần Mặc Uyên đúng là hạ phạm lịch kiếp, phần nguyên thần này hắn là từ Huyết Hồn ngọc thoát ra vì phần nguyên thần còn lại theo cốt truyện thì đang ở trong cơ thể của đại hoàng tử Tây Hải. Nhưng tại sao nguyên thần Mặc Uyên lại có thể thoát ra khỏi Huyết Hồn ngọc? Hay là do lần đó nàng bị rơi xuống Tru Tiên đài rồi bị thiên lôi đánh trúng nên phần nguyên thần này bị văng ra ngoài rồi hạ phạm giống nàng?

“Mặc Uyên a Mặc Uyên, dù ngươi có làm thần tiên hay phạm nhân thì ngươi vẫn là một vị tướng chinh chiến xa trường.”_ Ly Nguyệt cảm thán.

Bạch Thiên nghe mà gật gù tự hào về sư phụ.

“Chúng ta về cung thôi!”_ Ly Nguyệt không ngờ tới một chuyến xuất cung lại có thu hoạch lớn như vậy nên cũng không còn hứng thú chơi bời gì nữa.

- - - - -

“Tiểu Điệp, Tuyên Mặc tướng quân là ai vậy?”_ Ly Nguyệt tò mò hỏi.

“Dạ, bẩm công chúa, Tuyên Mặc tướng quân là một đứa trẻ mồ côi được Thái hậu nhận làm dưỡng tử. Sau này, tướng quân lớn lên không thích làm quan văn nên được Thái hậu đưa ra chiến trường để rèn luyện. Sau 5 năm chinh chiến xa trường, Tuyên tướng quân lập được nhiều công trạng nên Hoàng Thượng đã thăng ngài ấy lên làm tướng quân thống lĩnh 10 vạn đại quân. Vì tình hình nước ta và nước Xiêm La đã bình ổn trở lại nên gần đây tướng quân đã trở lại kinh thành. Theo vai về thì công chúa nên gọi Tuyên tướng quân là Tuyên ca ca.”

Ly Nguyệt nghĩ tới chuyện phải gọi Mặc Uyên là ca ca thì nàng lại cảm thấy nổi cá da gà. Thật không ngờ đời này của Mặc Uyên lại là ca ca nuôi của thân xác này.

“Được rồi, ta biết rồi.”

3 ngày sau, tại ngự hoa viên hoàng cung:

“Tuyên Mặc lần này ngươi trở về có dự định gì không? Tuổi ngươi bây giờ cũng không còn nhỏ, cũng nên nghĩ đến chuyện chung thân đi là vừa.”_ Tuyên Đức đế khuyển nhủ.

Nghe vậy, trong đầu Tuyên Mặc liền xuất hiện hình dáng của vị cô nương mấy hôm trước mà hắn từng gặp. Trong lòng hắn đột nhiên nghĩ, có lẽ thành thân cũng không phải là chuyện qua khó, đặc biệt, nếu là nàng thì hắn sẽ suy nghĩ lại đề nghị này của hoàng thượng. Ngoài mặt, Tuyên Mặc tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Hoàng thượng, từ trước tới giờ ngài hẳn hiểu ta không có hứng thú với nữ nhân. Ta cũng không có ý định thành thân.”

“Vậy chẳng lẽ ngươi cứ định ở vậy cô độc cả đời? Mẫu hậu trước khi mất đã căn dặn trẫm nhất định phải tìm một nữ tử tốt cho ngươi, nếu trẫm không làm, vậy khác nào làm trái với di nguyện của Mẫu hậu! Ngươi thật khiến trẫm khó xử đấy!”

“Hoàng thượng, ta biết ngài khó xử nhưng là ta không thể lấy người mình không yêu. Ta không yêu nàng thì sao có thể thực hiện tốt trách nhiệm của một phu quân?! Nếu ngài cứ ép ta lấy một nữ tử nào đó thì khác nào là làm hại nàng cả đời.”_ Tuyên Mặc lạnh nhạt từ chối ý định của Hoàng đế.

Hoàng đế chỉ hận rèn sắt không thành thép, buồn bực nhìn Tuyên Mặc: “Ngươi làm sao biết được sau khi thành thân xong có yêu nàng không? Nếu không thử thì sao biết được! Ngươi...”

“Cút ngay!!!”

Đang định nói tiếp Tuyên Đức đế bị tiếng quát phát ra gần đó hấp dẫn sự chú ý: “Đây là có chuyện gì?”

“Nô tài đi tìm hiểu ngay.”

“Tuyên Mặc, cùng trẫm đi xem sao.”

Lúc này ở địa điểm phát ra tiếng quát, Ly Nguyệt nhìn thấy khó chịu nhìn tên nam nhân xấu xa đang cầm tay nàng không buông: “Tên dân tộc nhà ngươi, mau buông tay cho ta!”

“Tiểu cô nương xinh đẹp, đi theo ta nào” _ Tên dân tộc ngả ngón dùng sức kéo Ly Nguyệt đi.

Ly Nguyệt bây giờ bắt đầu ghét bỏ thân thể yếu đuối này. Nếu là lúc trước, dù nàng có bị phong ấn pháp lực thì vẫn có thể đối phó được với mấy tên như này, bây giờ nhập vào thể xác yếu ớt này thì ngay cả sức chống trả cũng không có.

Vì muốn có người phát hiện ra nàng đang rơi vào tình trạng nguy hiểm này, Ly Nguyệt không ngừng hô to: “Có ai không, cứu ta với! Người đâu, có thích khách!!”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Tên dân tộc thấy Ly Nguyệt không ngừng hô to thì nhanh tay điểm huyết cam của nàng lại, khinh bỉ nhìn mấy binh lính bị đánh ngất nằm la liệt dưới đất nói: “Tiểu nữ nhân, có gọi cũng vô ích thôi, chỉ bằng đường sức đi thì hơn. Ngươi xem, binh lính hoàng cung cũng chỉ có năng lực như vậy mà thôi.”

Ly Nguyệt chỉ có thể trừng mắt mà nhìn hấn đắc ý vác nàng lên vai.

Đúng lúc này, tiểu công công được phái đi tìm hiểu tình hình đi đến, nhìn thấy cảnh này thì vội vàng hô to: “Người đâu, có thích khách, có thích khách!!!”

Tuyên Đức đế và Tuyên Mặc nghe thấy vậy liền chạy nhanh tốc độ đi tới chỗ Ly Nguyệt.

Thấy thích khách bê Ly Nguyệt lên vai, Tuyên Đức đế nóng giận quát: “Người đâu! Mau cứu công chúa!!”

Là nàng ấy! Nàng ấy là công chúa ư?

Tuyên Mặc nhìn Ly Nguyệt bị tên thối tha nào đó bắt đi thì trong lòng dấy lên một cỗ phẫn nộ, thi triển khinh công, cướp lại Ly Nguyệt từ tay tên dân tộc. Ly Nguyệt bị Tuyên Mặc trước mặt bao người ôm vào lòng, xoay một vòng trên không trung thì vừa có chút thẹn thùng, vừa buồn bực nghĩ: Vì sao nàng cứ luôn gặp phải tên háo sắc cơ chứ!? Đã vậy còn bị Mặc Uyên nhìn thấy, bảo sao trước kia hấn luôn không cho nàng xuống nhân gian.

Tên dân tộc thấy đánh không lại Tuyên Mặc thì xoay người phi thân trốn đi.

Sau khi đặt Ly Nguyệt xuống bên cạnh hoàng đế, Mặc Uyên mới tiếp tục truy đuổi tên dân tộc kia. Và không ngoài dự đoán của Ly Nguyệt, nửa khắc sau, Tuyên Mặc liền tha tên dân tộc kia trở lại. Mà Tuyên Mặc thì nhân lúc làm việc công trả thù riêng, đánh cho tên dân tộc một trận, làm cho hấn cả người bầm tím.

“Vân Hi, muội không sao chứ?” _ Hoàng đế lo lắng hỏi.

Ly Nguyệt không nói được nên chỉ có thể lắc đầu, lấy tay chỉ miệng mình.

Tuyên Mặc thấy vậy liền hiểu ý, giải khai huyết đạo cho nàng.

“Tuyên... Tuyên ca ca, cảm ơn người đã cứu ta.” _ Ly Nguyệt cảm thấy có chút gượng miệng khi gọi hấn là Tuyên ca ca.

Tuyên Mặc mỉm cười nói: “Không có chi. Thật không ngờ muội lại là công chúa. Bao nhiêu năm không gặp, muội lớn thật nhiều.”

Nhìn Ly Nguyệt, Tuyên Mặc lại thấy cõi lòng tràn đầy, cũng có chút vui vẻ vì được gặp lại nàng lần nữa.

Tuyên Đức đế ngờ ngợ hỏi: “Cái gì mà không ngờ tới muội ấy là công chúa? Trẫm nghe sao cứ cảm thấy hai người đã gặp nhau từ trước?”

“Hoàng thượng, quả thật mấy ngày trước ta có gặp Vân Hi ở ngoài cung chỉ là không biết thân phận của muội ấy.” _ Tuyên Mặc bề ngoài cười nhưng trong không cười, nhớ lại ngày hôm đó thì liền đen mặt. Hấn nên cảm thấy may mắn khi kịp thời ngăn cản nàng bước vào thanh lâu hay là nên tức giận vì nàng xuất cung nhưng lại không đem theo thị vệ để bảo vệ?

“Hóa ra là vậy. Xem ra Vân Hi và người cũng rất có duyên đâu!” _ Thấy Tuyên Mặc còn cười trước mặt một nữ tử, hoàng đế rất chi là kinh ngạc. Bởi từ trước đến giờ Tuyên Mặc vốn rất ít khi cười và kể khi cười thì cũng không cười trước mặt nữ nhân.

Tuyên Mặc ần ý nhìn sang Ly Nguyệt: “Àn, đúng là có duyên đâu.”

Nhìn thấy ánh mắt ảm đạm tình tứ của Tuyên Mặc, Ly Nguyệt ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ.

Tại sao Mặc Uyên lại nhìn nàng như vậy? Chẳng lẽ hắn có kí ức lúc trước? Không đúng nha, nếu nguyên thần đã hạ phàm lịch kiếp thì sao có thể có kí ức kiếp trước được, huống chi là nguyên thần của hắn không đầy đủ? Hay là Mặc Uyên hắn không nhớ gì, nhưng lúc trước, nàng và Mặc Uyên yêu nhau nên bây giờ dù hắn không nhớ nhưng tình cảm vẫn còn đó. Hắn là như vậy.

Nhận thấy thân thể này do đứng quá lâu dưới trời nắng lại bắt đầu khó chịu, Ly Nguyệt xin phép: “Khụ, hoàng huynh, muội thấy hơi mệt, muội về cung trước nhé!”

“Vân Hi muội mệt hả, để ta cho người mời ngự y.” _ Hoàng đế lo lắng. Tuyên Mặc đứng bên cạnh cũng lo lắng nhìn Ly Nguyệt, bởi hắn nhớ sức khỏe của nàng vốn không tốt.

Ly Nguyệt lắc đầu từ chối: “Hoàng huynh, không cần phải mời ngự y đâu, chỉ là lúc này chóng chửa lại tên hái hoa tặc này nên mới mệt thôi.”

Nghe vậy, Tuyên Mặc mới yên tâm trở lại, liếc mắt nhìn tên dâm tặc nhăn nhó đang nằm dưới đất. Tên dâm tặc dường như cảm nhận được có một luồng khí lạnh hướng về phía mình thì co giật một cái.

“Vây muội về cung nghỉ ngơi đi. Người đâu, đem tên dâm tặc này nhốt vào đại lao, ngày mai cho xử tử hình!” _ Tuyên Đức đế ra lệnh.

Ly Nguyệt đang định đi trở về thì bị Tuyên Mặc ngăn lại: “Khoan đã, hoàng thượng, để ta dẫn Vân Hi về cung đi.”

“Vây nhờ người, Tuyên Mặc.” _ Hoàng đế đồng ý gật đầu.

Ly Nguyệt nghe vậy, vừa vui vẻ vừa phức tạp nhìn Tuyên Mặc. Nàng nên vui vì Mặc Uyên dù không có kí ức vẫn để ý nàng hay là nên oán hận hắn để nàng đau khổ chờ đợi suốt 7 vạn năm? Lúc đầu nàng tưởng rằng chờ đợi hắn sẽ dễ dàng lắm, nhưng nàng lại quên mất, khi đã yêu một người thì cuộc sống chờ đợi đó sẽ khác hoàn toàn so với nàng tưởng tượng. Tình yêu khiến người ta hạnh phúc tận cùng nhưng cũng khiến người ta đau khổ tận cùng. Ném trái đau khổ rồi, con người ta thường sẽ hối hận vì đã yêu người đó. Người ta thường nói, trong tình yêu một ngày không gặp như cách ba thu. Vây nàng chờ đợi suốt 7 vạn năm dài đằng đẳng đó đã cách bao nhiêu thu, chịu bao nhiêu sầu? Nàng đếm không hết, cũng không muốn đếm. Nói nhớ nhưng không được thỏa nguyện khiến nàng tuyệt vọng rất nhiều, khổ sở rất nhiều. Nỗi khổ sở, tuyệt vọng ấy hành hạ nàng bao nhiêu năm tháng, khiến nàng vô cùng mệt mỏi.

Nhưng điều khiến nàng mệt mỏi nhất là cứ phải giữ bộ dạng không sao cả đó trước mặt mọi người vì không muốn họ lo lắng. Trong khi họ cười nói vui vẻ, nàng lại một mình chịu đựng tất cả. Tất cả khổ sở bị đè nén, nỗi cô độc vì không ai thấu hiểu cứ ăn mòn tâm trí, làm nàng từng có ý định từ bỏ tình yêu, rũ bỏ tất cả. Bởi nàng từng nghĩ nếu không yêu thì không đau khổ, xong nàng lại nghĩ, nếu một con người sống không có tình cảm thì khác nào máy móc vô tri kia, nếu từ bỏ rồi vậy nàng sẽ sống vì cái gì đây? Vì vậy nàng vẫn không từ bỏ, tiếp tục đợi chờ.

Nàng cũng phải thừa nhận là nàng rất ngốc. Vì nếu nàng nói ra thì có lẽ nàng cũng không khổ sở đến vậy, cũng không thấy cô độc đến vậy. Nhưng nàng cuối cùng vẫn lựa chọn che giấu, không muốn bộc lộ bản chất yếu đuối đó cho người khác biết.

Mà chẳng phải nàng đã quyết định duy trì mối tình này rồi sao! Vây thì cứ tiếp tục duy trì thôi, cần chi phải mâu thuẫn trong lòng, tha thứ hắn là hảo rồi!

Suy nghĩ thông suốt, Ly Nguyệt thoải mái nở nụ cười thật tươi nhìn Tuyên Mặc nói: “Vây, làm phiền Tuyên ca ca rồi.”

“Không khách khí, chúng ta đi thôi.” _ Nhìn Ly Nguyệt tươi cười với mình, Mặc Uyên liền xao xuyến trong lòng, tim chợt đập liên hồi, ôn nhu đáp.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Tuyên Đức đế trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ không tưởng: Tuyên Mặc hắn sẽ không phải là có ý với Vân Hi chứ?

- ----- Đi được một nửa, Ly Nguyệt bắt đầu cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Nàng bắt đầu ghét phải trải nghiệm cái bệnh trạng này rồi đây! Rất phiền, rất khó chịu được không! Thiên đạo cho ta nhập vào thân xác này là để hành hạ tinh thần ta đúng không?

Tuyên Mặc thấy sắc mặt Ly Nguyệt trở nên trắng bệch thì vừa lo lắng vừa đau lòng: “Vân Hi, muội...”

Thấy Tuyên Mặc lo lắng, Ly Nguyệt cố gắng trấn an: “Muội không sao. Huynh không cần phải lo lắng.”

Tuyên Mặc hiển nhiên không tin khi sắc mặt Ly Nguyệt lại biểu hiện trái ngược hoàn toàn. Vì thế, hắn không bận tâm nô tì, thái giám trên đường, ghé ngang nhắc bóng Ly Nguyệt ôm lên.

Ly Nguyệt bị hành động bất thành linh này của hắn làm cho kinh hãi: “A! Tuyên ca ca, mau thả muội xuống!”

Tuyên Mặc ôn nhu trấn an: “Ngao, ta không yên tâm, để ta ôm muội về cung đi.”

“Muội có thể tự đi mà, Tuyên ca ca, mau buông, bọn họ đang nhìn kia!” _ Ly Nguyệt ngượng ngùng.

“Kệ bọn họ nhìn.” _ Tuyên Mặc liếc mắt cảnh cáo đám nô tì thái giám đang đứng xì xào bàn tán. Thấy ánh mắt đáng sợ của Tuyên Mặc, chúng nô tì, thái giám bèn sợ hãi chạy đi mất.

“Nhưng mà...”

Tuyên Mặc mặc kệ sự phản kháng của Ly Nguyệt, vẫn kiên định đem nàng ôm về cung. Thấy Tuyên Mặc không xi nhê gì thì Ly Nguyệt đành cam chịu cho hắn một đường bẽ về Như Vân cung.

Sau khi đặt Ly Nguyệt lên giường xong, Tuyên Mặc dặn dò một câu mới lưu luyến rời đi: “Vân Hi, muội nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác ta lại tới thăm.”

“Ân” _ Ly Nguyệt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Hai tháng sau, trong Như Vân cung:

Ly Nguyệt cười hỏi: “Thiên Thiên, người thế nào lại không trông nom 2 vị Thái Tử mà rảnh rỗi đến cung của ta chơi?”

“Nào có rảnh rỗi, ta là tới nói cho người một chuyện vô cùng quan trọng. Mà người và sư phụ tiến triển tới đâu rồi?” _ Bạch Thiên vô cùng buồn phiền mỗi khi nhớ tới Dạ Hoa.

“Chẳng phải nói là có chuyện quan trọng sao? Sao lại hỏi sang chuyện của ta với Tuyên Mặc rồi?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc.

Bạch Thiên bĩu môi, có chút ganh tị với tình cảm tốt đẹp của hai người: “Đương nhiên là vì có liên quan tới sư phụ nên ta mới hỏi rồi.”

“Ha.. Ha.. Vậy sao, thật ra thì tiến triển cũng tốt lắm, chỉ kém không nói thẳng thừng với nhau thôi. Rốt cuộc thì có chuyện gì a?” _ Ly Nguyệt buồn cười khi thấy vẻ mặt trẻ con của Bạch Thiên.

Bạch Thiên có chút rầu rĩ khi kể lại: “Ừ thì... chuyện là thế này, mấy hôm trước ta về Thanh Khâu một chuyến, có gặp được Chiết Nhan. Ông nói rằng có một phần linh hồn khác của sư phụ đang ở trong cơ thể của đại hoàng tử Tây Hải. Chiết Nhan nói chủ hồn của sư phụ đang ở Tây Hải còn phần linh hồn ở đây chắc chỉ là tàn hồn. Nhưng vấn đề là chủ hồn và tàn hồn ở trần gian này cách nhau quá xa, chỉ sợ sẽ không dung hợp lại được. Mà linh hồn không tập hợp lại đầy đủ thì sư phụ sẽ không có khả năng tỉnh lại.”

Ly Nguyệt không hiểu, nhũu mày hỏi: “Ý người là sao? Không phải hồn phách sẽ tự động dung hợp sau khi Tuyên Mặc ở đây chết sao?”

“Lý thuyết thì là vậy nhưng không phải lúc nào cũng đúng. Ví dụ như linh hồn Tuyên Mặc sau khi trải qua một đời ở đây, không những không trở về mà còn lưu luyến phạm trần, tiếp tục trọng nhập luân hồi thì chẳng phải sẽ hỏng bét sao! Lại ví dụ như đạo tàn hồn này sinh ra ý thức độc lập, không muốn dung nhập vào chủ hồn mà muốn thoát ly hoàn toàn khỏi chủ hồn, muốn có cuộc sống riêng thì linh hồn của sư phụ càng không có cách nào dung hợp làm một và sư phụ mãi mãi cũng không tỉnh lại.” _ Bạch Thiên phiền muộn.

Ly Nguyệt nghe vậy trong lòng thấy chột dạ pha lẫn với sợ hãi vì dù sao thì phần tàn hồn này là do nàng thu thập rồi cũng do nàng làm mất. Nàng sợ vì chuyện này mà nguyên tác thay đổi khiến Mặc Uyên không thể tỉnh lại. Nàng cũng càng sợ khi nghĩ tới việc nàng sẽ không bao giờ gặp lại Mặc Uyên. Nàng không muốn như vậy đâu, không muốn...

Trong lòng Ly Nguyệt vẫn tồn tại nghi vấn: “Tại sao lại cho rằng tàn hồn sẽ không trở về với chủ hồn? Có phải là người và Chiết Nhan thượng thần suy nghĩ quá nhiều không?”

Bạch Thiên: “Lúc đầu, ta và Chiết Nhan cũng không có nghĩ tiêu cực như vậy, nhưng sau đó, Chiết Nhan tới phạm giới xem Tuyên Mặc tướng quân thì ông đã phát hiện phần tàn hồn này đang bắt đầu sinh ra ý thức riêng, nếu cứ để như vậy thì người cũng biết hậu quả rồi đấy!”

“Vậy có cách nào giải quyết không?”

Bạch Thiên vỗ vai an ủi Ly Nguyệt: “Cách tất nhiên là có nhưng...”

“Vậy mau nói a!” _ Ly Nguyệt thúc giục.

“Haiz... Ta cũng đã cùng Chiết Nhan thương lượng qua, thấy chỉ có một cách hữu dụng. Đó là để Tư Mệnh tinh quân nghĩ cách thay đổi cuộc đời của Tuyên Mặc tướng quân, làm cho Tuyên Mặc rơi vào tình trạng tuyệt vọng, không còn mong muốn tồn tại, có như vậy Tuyên Mặc sau khi chết, tàn hồn mới trở về. Nhưng mà cần phải nói cho Ti Mệnh tinh quân biết chuyện của sư phụ thì mới được. Hơn nữa, chuyện thay đổi số mệnh của một người là sai với quy tắc Thiên đạo, người vi phạm sẽ có hậu quả ra sao, không ai biết được.”

Ly Nguyệt nghe vậy cũng sầu não theo. Khác hoàn toàn với Nguyên Trinh khi bị đẩy xuống trần gian 60 năm. Nguyên Trinh tuy hiện tại cũng là phạm nhân nhưng linh hồn của hắn lại là đầy đủ và là một tiểu tiên, còn phần tàn hồn kia lại không giống vậy. Linh hồn không đầy đủ lại cộng với thể xác là phạm nhân, vậy nên cũng chẳng khác gì một người bình thường. Nàng tất nhiên là biết tự ý can thiệp vận mệnh của phạm nhân là điều cấm kị. Người vi

phạm nó sẽ có hậu quả ra sao thì khó mà biết. Nếu để Ti Mệnh viết lại vận mệnh cho Tuyên Mặc thì chẳng khác nào để hán đi chịu tội hay sao! Còn nếu không làm gì thì Mặc Uyên hán...

Đúng rồi, nàng nhớ trước kia có học một loại pháp thuật có thể chuyển tội lỗi của người này lên người khác. Nếu nàng chuyển hết tội lỗi của Ti Mệnh lên người mình thì Ti Mệnh cũng không cần phải chịu sự dày vò của Thiên đạo khi vi phạm cấm kị.

“Thiên Thiên, ngươi cứ nói với Ti Mệnh tình quân để hán sửa lại vận mệnh của Tuyên Mặc. Ta có cách giúp hán không phải chịu Thiên đạo trách phạt.”

Bạch Thiên nghe vậy kinh ngạc: “Thật sao? Cách gì vậy?”

“Ta từng học một loại pháp thuật có thể chuyển hết tội lỗi một người sang người khác. Chỉ cần ngươi mời Tư Mệnh đến gặp ta một chuyến, lại cho ta mượn pháp lực một lúc, ta có thể chuyển hết tội lỗi của Ti Mệnh tình quân sang người ta.”

“Không được! Như vậy, chẳng phải ngươi sẽ bị...” _ Bạch Thiên hốt hoảng khi nghe cách của Ly Nguyệt nói.

Ly Nguyệt cười trấn an: “Đừng lo, không vấn đề gì. Bây giờ ta chỉ là phạm nhân, dù bây giờ có chuyển hết tội lỗi sang thì tạm thời Thiên đạo cũng sẽ không làm gì ta, trừ khi ta chớ lại làm thượng tiên, Thiên đạo mới bắt đầu hình phạt. Chờ sau khi cơ thể này chết đi, linh hồn của ta trở về đúng thân thể, có lại thần lực, ta có thể chống chọi được với hình phạt của Thiên đạo dành cho ta.”

“Cho dù như vậy thì cũng quá nguy hiểm, thần lực của ngươi căn bản sẽ không chống lại được sức mạnh của Thiên đạo. Nhỡ như ngươi chịu không nổi, chết rồi thì chẳng phải công sức làm sư phụ tình lại sẽ đi tong sao! Ly Nguyệt, ngươi nghĩ sư phụ có thể sống khi ngươi lại chết đi à?!” _ Bạch Thiên nhún mày phản đối.

Ly Nguyệt tự tin mà cười: “Yên tâm ta sẽ không chết. Ngươi còn không biết thân phận của ta đi?”

“Ly Nguyệt, ngươi làm ta yên tâm kiểu gì đây!” _ Bạch Thiên sốt sắng.

Ly Nguyệt quyết định nói ra thân thể thực sự của mình sau bao năm giấu giếm: “Thân phận thật sự của ta là nữ nhi của Thiên đạo. Cho dù tức giận đến mấy, thì Thiên đạo cũng sẽ nể tình không để ta chết đâu.”

Bạch Thiên tròn mắt kinh ngạc: “Cái gì!? Ly Nguyệt, ngươi nói ngươi là...”

“Đúng vậy, nhưng mà ngươi phải giữ bí mật đấy.” _ Ly Nguyệt cảm thấy hết sức thoải mái khi tiết lộ bí mật. Che giấu nhiều năm như vậy khiến nàng tâm曠神怡!

Bạch Thiên bình tĩnh trở lại sau một phen hết hồn: “Bảo sao trước giờ ngươi chẳng bao giờ chịu nói thân phận của ngươi cho ai hết. Bảo sao ngươi lại được Thiên địa bảo vệ khi bị thương. Được rồi, yên tâm, ta sẽ giữ bí mật. Vậy bây giờ ta đi nói với Ti Mệnh nhé!”

“Àn, nhớ bảo hán giữ bí mật chuyện của Mặc Uyên.” _ Ly Nguyệt gật đầu.

“Ta biết rồi.”

Ti Mệnh sau khi biết chuyện thì cũng sẵn sàng sửa lại vận mệnh cho Tuyên Mặc.

“Cảm ơn Ti Mệnh tình quân nguyện ý giúp ta.” _ Ly Nguyệt chân thành cảm tạ.

“Ly Nguyệt thượng tiên nói quá rồi, Mặc Uyên thượng thần là chiến thần của Thiên tộc, nhờ có ngài ấy mà thiên hạ mới thái bình. Cứu ngài ấy là nghĩa vụ của mọi người. Vì có thể giúp ngài ấy, tiểu tiên luôn sẵn sàng cống hiến sức lực nhỏ nhoi của mình dù có hi sinh tính mạng.”

Ly Nguyệt lắc đầu: “Sinh mạng một người là rất đáng quý, ngươi không cần vì muốn cứu người khác mà hi sinh bản thân. Yên tâm, ngươi sẽ không có chuyện gì. Thiên Thiên, cho ta mượn pháp lực đi.”

“Hào.” _ Bạch Thiên đồng ý, truyền pháp lực sang người Ly Nguyệt.

Ly Nguyệt bắt đầu thi pháp, chuyển đổi tội lỗi của Tư Mệnh sang bản thân mình. Tư Mệnh thấy vậy hốt hoảng kêu: “Ly Nguyệt thượng tiên, Bạch Thiên thượng thần, hai người làm gì vậy? Mau dừng lại, không thể dùng pháp thuật ở phạm giới, nếu không sẽ bị phản hệ!”

“Xong rồi. Thiên Thiên, ngươi phong ấn sức mạnh lại đi.” _ Ly Nguyệt dừng lại.

“Àn.” _ Bạch Thiên tự phong ấn sức mạnh của mình.

Ti Mệnh thấy vậy thì thở phào một hơi nhẹ nhõm nhưng nghi vấn hỏi: “Hai vị vừa rồi làm gì vậy? Pháp thuật đó dùng để làm gì?”

“Pháp thuật đó là dùng để chuyển đổi tội lỗi người vi phạm Thiên đạo sang ta. Như vậy, ngươi không cần phải chịu tội.”

Ti Mệnh nghe vậy vừa kinh ngạc, vừa biết ơn: “Trên đời còn có loại pháp thuật này sao? Nhưng làm như vậy chẳng phải sẽ khiến Ly Nguyệt thượng tiên phải chịu hết hậu quả sao?”

“Đó là một loại pháp thuật thời thượng cổ. Như vừa rồi ta đã nói, người không cần phải vì cứu người mà đi tìm đường chết. Người chỉ là một tiểu tiên, căn bản chịu không nổi hậu quả, còn ta, tuy chịu hết tội lỗi của người nhưng ta sẽ không chết được. Hơn nữa, là chúng ta nhờ người giúp vậy nên không thể để người chịu tội được.”

Ti Mệnh hiểu ý, chấp tay, cúi đầu cảm tạ: “Đa tạ thượng tiên thay tiểu tiên chịu phạt. Tiểu Tiên sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Sau này, chỉ cần thượng tiên cần, tiểu tiên nhất định hết sức hồi báo.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Không cần phải như vậy. Đúng rồi, Ti Mệnh tinh quân định viết lại vận mệnh của Tuyên Mặc như thế nào vậy?”_ Ly Nguyệt tò mò hỏi.

Ti Mệnh lấy ra sổ sách đưa cho Ly Nguyệt rồi nói: “Ly Nguyệt thượng tiên, quyển sách này có ghi vận mệnh của Tuyên Mặc tướng quân, tiểu tiên đã viết lại nó, thượng tiên nhìn xem sao.”

“Nếu đọc thì sẽ mất thời gian lắm, chỉ bằng người nói tóm tắt lại đi. Dù sao thì người vẫn còn có công chuyện phải giải quyết ở Thiên cung nữa mà.”_ Bạch Thiên.

Ti Mệnh kể lại: “Nếu vậy, tiểu tiên kể sơ lược trước, còn chi tiết thì hai vị cứ xem trong quyển sách đó. Tuyên Mặc tướng quân là một vị tướng tài giỏi, có công giữ nước. Sau khi cuộc chiến giữa nước Xiêm La và Tuyên Vũ kết thúc, Tuyên Mặc tướng quân trở lại kinh thành và vô tình gặp lại Như Vân công chúa ở ngoài cung, từ đó nảy sinh hảo cảm với Như Vân công chúa. Sau lại biết thân phận của Như Vân công chúa, chính là em gái của Tuyên Đức đế thì cả hai qua lại càng ngày càng nhiều, quan hệ càng ngày càng tốt. Tuyên Mặc tướng quân bắt đầu thầm yêu Như Vân công chúa. Như Vân công chúa cũng tâm duyệt Tuyên Mặc tướng quân. Cả hai yêu nhau nhưng lại không nói ra, Tuyên Đức đế biết được chuyện này thì nghĩ ra một kế sách để tác thành cho cả hai. Đó là viện cớ Như Vân công chúa đã đến tuổi thành thân, định mở một cuộc thi kén rể. Tuyên Mặc tướng quân biết được chuyện này không muốn công chúa lấy người khác nên đã đến trước mặt hoàng đế, cầu hôn công chúa. Tuyên Đức đế tất nhiên là đồng ý ban hôn cho hai người. Sắp đến ngày thành hôn thì biên giới lại có tin khẩn cấp. Nước Xiêm La muốn gây chiến, vì vậy Tuyên Mặc phải ra chiến trường đánh giặc, ngày cưới đành phải hoãn lại. Trong một lần bị ám sát, Tuyên Mặc tướng quân bị thương, được công chúa nước Xiêm La cứu giúp. Công chúa nước Xiêm La vừa thấy Tuyên Mặc tướng quân thì liền đem lòng yêu hắn. Biết Tuyên Mặc đã có hôn ước thì trong lòng công chúa Xiêm La liền nảy ra một kế, sai gián điệp hạ một loại độc đặc trưng của Xiêm La cho Như Vân công chúa. Mà vị gián điệp này lại chính là cung nữ thân cận của Như Vân công chúa- Tiểu Diệp. Tiểu Diệp pha trà rồi bỏ thuốc độc vào trong, công chúa vốn tin nhiệm Tiểu Diệp nên không hề biết trà bị hạ độc mà uống vào. Sau đó, công chúa lâm vào hôn mê. Hoàng đế tra ra kẻ hạ độc nhưng lại không lấy được thuốc giải. Ngay sau đó, sứ giả Xiêm La cầu kiến, bàn bạc điều kiện. Điều kiện là nếu Tuyên Mặc tướng quân lấy công chúa của Xiêm La thì sẽ lập tức ngừng chiến và giao ra thuốc giải. Hoàng đế hạ lệnh cho Tuyên Mặc tướng quân phải lấy công chúa Xiêm La vì hòa bình 2 nước cũng như vì cứu Như Vân công chúa. Tuyên Mặc tất nhiên không muốn nhưng vì có thể lấy được thuốc giải thì đành phải nhẫn nhục cưới Vân La. Sau khi cưới công chúa nước Xiêm La, lấy được thuốc giải, Tuyên Mặc liền cấp tốc trở về nước, vào cung giao ra thuốc giải nhưng đã muộn, công chúa đã chết, lễ tang đã được tổ chức. Tuyên Mặc cũng không thể gặp lại công chúa lần cuối. Tuyên Mặc nhìn Như Vân cung không còn chủ nhân thì lòng hắn cũng chết. Đau lòng quá độ, một đêm tóc liền bạc, không ăn không uống ngồi ở bên mộ của công chúa. Công chúa nước Xiêm La không ngờ tới sự việc sẽ thành ra như vậy, vì nàng ta cũng không có ý định giết Như Vân công chúa. Xiêm La công chúa tới mộ Như Vân để viếng thăm, đồng thời khuyên nhủ Tuyên Mặc tướng quân. Kết quả, Tuyên Mặc tướng quân lấy kiếm đâm chết công chúa Xiêm La rồi cùng tự kết liễu cuộc đời mình.”

Bạch Thiên nghe thì khóe miệng giật giật, trong lòng thấp một ngọn nến thay cho sự phụ đáng thương của mình.

Vì có thể tỉnh lại, sự phụ, người chịu khó một chút nha!

Nghe xong, Ly Nguyệt chỉ có thể phán một câu quá cầu huyệt trong lòng, nhìn sang Ti Mệnh nói: “Ti mệnh tinh quân rất có tiềm chất viết mấy câu chuyện thế này nhỉ? Rất biết cách để làm con người ta tuyệt vọng đấy!”

“Đa tạ thượng tiên khen ngợi. Tiểu tiên nào dám nhận. Tiểu tiên chỉ biết, bất kể là phạm nhân hay thần tiên thì đều sợ bị tổn thương trong tình yêu. Tình yêu khiến người ta hạnh phúc nhất nhưng cũng khiến cho người ta đau khổ nhất, bị thương sâu nhất, vì vậy, tiểu tiên mới dùng cách đó. Vì đại cục làm trọng, hai vị nhất định không thể mềm lòng mà can thiệp vào.”_ Ti Mệnh khiêm tốn.

Ly Nguyệt gật đầu một cái: Ân, ta biết. Phải rồi, có gì cần phải chú ý không?”

“Đạ thừa Ly Nguyệt thượng tiên, ngài hiện tại là Như Vân công chúa nên nhất định phải nhớ uống ly trà có độc mà cung nữ tiểu Diệp đó đưa nếu không sẽ hỏng chuyện.”

“Được, ta nhớ rồi, nếu không còn chuyện gì vậy người có thể trở về Thiên cung được rồi.”_ Ly Nguyệt.

Tư Mệnh chấp tay hành lễ cáo lui: “Vậy tiểu tiên cáo lui.”

Bạch Thiên cảm thán: “Lần này, sự phụ sẽ bị ngược thật thảm a!”

“Haiz... Thiên Thiên a, ta cũng không nỡ lòng để hần chịu khổ sở như vậy. Nghe Ti Mệnh nói, ta cũng cảm nhận được Tuyên Mặc sẽ phải khổ sở ra sao. Lúc đầu là nhẫn nhục chịu đựng cười người mình không yêu. Là ta, thì ta cũng rất khó chịu đi. Đã vậy, lúc lấy được thuốc giải rồi, trong lòng hần đang tràn ngập hi vọng vì có thể cứu được Như Vân, gặp lại người mình yêu, xong lại bị hiện thực nghiệt ngã dội cho một gáo nước lạnh. Từ hi vọng biến thành tuyệt vọng, từ vui sướng trở thành đau đớn thấu tim gan, cảm giác ấy thật là khó mà nói lên lời nhỉ? Là đau đớn đến cùng cực hay tuyệt vọng đến cùng cực? Đan xen với nó còn có cảm giác tội lỗi vô cùng. Nếu ngay ngay từ đầu không yêu nàng thì cũng không có chuyện nàng vì hần mà chết. Nói đúng hơn là Tuyên Mặc hần là nguyên nhân gián tiếp hại chết Như Vân. Hơn nữa Tuyên Mặc là một tướng quân, lại không xem xét đến nhân dân bá tánh, thậm chí không quan hòa bình hai nước, vì tư thù cá nhân mà giết chết công chúa nước Xiêm La. Hần làm vậy là đã tự hủy đi tư cách làm tướng quân của mình. Đủ loại cảm xúc khiến hần bị giày vò đến điên, dồn hần vào chỗ chết. Thật là đau lòng mà.”_ Ly Nguyệt đau lòng thay cho Tuyên Mặc.

Bạch Thiên an ủi: “Biết làm sao được, đây là cách duy nhất để sư phụ có thể tỉnh lại mà! Hơn nữa, đây chỉ là vận mệnh của một phần tàn hồn, sau khi sư phụ tỉnh lại, có lẽ sẽ không có kí ức của phần tàn hồn này. Vậy nên, người cũng đừng quá đau lòng.”

“Àn, hi vọng là vậy.”_ Ly Nguyệt ưu thương.

- - - - - 3 tháng sau:

Mọi chuyện tiếp tục xảy ra y như những gì Ti Mệnh viết. Nhìn ly trà có độc, Ly Nguyệt có chút do dự khi nghĩ tới những chuyện sắp tới sẽ xảy ra với Tuyên Mặc thì vẫn uống hết ly trà.

Một khắc sau, chất độc phát tác, Ly Nguyệt nhăn mày chịu đựng cơn đau quặn ruột. Ý thức dần trở nên mơ hồ, trước khi mất ý thức hoàn toàn, nàng nghe thấy tiểu Đệp nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Đến lúc nàng tỉnh lại thì đã hoàn toàn là một quang cảnh khác, nàng cũng không còn ở phạm giới mà là đang lơ lửng trong một quả cầu năng lượng trong suốt. Nhìn xung quanh thì phát hiện ra mình đang ở dưới đầm rừng đảo. Lại nhìn bản thân thì mới biết mình đã trở về thân thể của chính mình. Kiểm tra một hồi, Ly Nguyệt phát hiện, tu vi của mình lại trưởng lên rất nhiều nhưng vẫn chưa trở thành thượng thần thì hơi buồn bực. Nhớ tới Tuyên Mặc, Ly Nguyệt cũng không biết hần ở phạm giới ra sao rồi.

Đang định tìm cách thoát khỏi quả cầu năng lượng này thì đột nhiên xuất hiện một nguồn năng lượng cực lớn đánh úp vào, Ly Nguyệt lại một lần nữa lâm vào hắc ám.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Đang định tìm cách thoát khỏi quả cầu năng lượng này thì đột nhiên xuất hiện một nguồn năng lượng cực lớn đánh úp vào, Ly Nguyệt lại một lần nữa lâm vào hắc ám. Nguyên thần của Ly Nguyệt lại một lần nữa bị trục xuất ra khỏi cơ thể, tiến vào một không gian xa lạ.

“Ly Nguyệt, Ly Nguyệt, tỉnh lại đi.”_ Một giọng nói vang vọng khắp không gian, tựa như thật gần, lại tựa như rất xa.

Ly Nguyệt nghe mang máng thấy có người đang gọi mình thì nhủ mảy mò mắt. Ly Nguyệt ngạc nhiên nhìn xung quanh. Khắp nơi là tinh tú lấp lánh, xa xa còn thấy dải ngân hà tuyệt đẹp. Hóa ra nàng bị đưa tới không gian vũ trụ, nhưng ai đã đem nàng đến đây?

Thắc mắc trong lòng Ly Nguyệt ngay lập tức được giọng nói kì lạ kia giải đáp: “Ly Nguyệt, không cần ngạc nhiên, là bản tọa đưa ngươi tới đây.”

Ly Nguyệt nhíu mày: “Ngươi là ai, tại sao không xuất hiện?”

“Bản tọa đang ở ngay cạnh ngươi, không gian này, bầu trời này đều là thực thể của bản tọa.”

Lẽ nào... Ly Nguyệt kinh ngạc suy đoán: “Ngươi là.. Thiên đạo?”

“Xem ra ngươi còn chưa quên người đã tạo ra ngươi là ai. Vậy ngươi có biết tại sao bản tọa lại đem nguyên thần của ngươi tới đây không?”

Ly Nguyệt lắc đầu, bao năm nay, Thiên đạo chưa một lần nào tới gặp nàng, lần này gặp nàng hần có chuyện quan trọng. Hoặc có lẽ là vì chuyện sửa lại vận mệnh cho Tuyên Mặc?

“Ly Nguyệt, ngươi là giả ngu hay không biết thật? Ngươi có biết kết cục của những kẻ chống đối bản tọa ra sao không?”

“Không biết. Nhưng ta có thể đoán, họ chắc chắn là hồn bay phách tán rồi.”_ Ly Nguyệt lạnh nhạt đáp. Đối với người tạo ra nàng nhưng lại vất bỏ, không nuôi nấng nàng thì Ly Nguyệt không có chút tình cảm gì.

“Ngươi đoán không tệ. Vậy ngươi lại đoán xem, chuyện ngươi năm lần bảy lượt can thiệp vào vận mệnh của người khác, gián tiếp chống đối bản tọa thì

phải bị xử tội ra sao?”

Ly Nguyệt trầm mặc, cúi đầu tự hỏi rồi chế giễu cười: “Thiên đạo ba ba muốn phạt ta thì cứ nói thẳng, cần gì phải vòng vo tam quốc. Ta thừa nhận, ta đã liên tục can thiệp vào cuộc sống của bọn họ nhưng ta cũng tự thấy mình không sai. Ta cũng không phải ngại, sinh ra liền không có thất tình lục dục, ta là người, ta cũng biết vui buồn lẫn lộn. Ta chẳng qua chỉ là muốn bạn bè của ta không phải chịu khổ, muốn cứu người ta thương, như vậy là sai sao? Chẳng lẽ muốn ta trơ mắt đứng nhìn họ đau khổ sao!”

“Đối với nhân loại mà nói thì không sai nhưng người có từng nghĩ đến, người làm như vậy sẽ gây hậu quả ra sao không? Cái gọi là nghịch thiên sửa mệnh, cứu giúp mà người nói tuy có thể khiến họ trải qua một cuộc đời hạnh phúc hơn, ít bị tổn thương nhưng lại khiến quy luật thế giới trở lên hỗn loạn. Vận mệnh một người thay đổi sẽ kéo theo vận mệnh của người khác thay đổi, từ đó tương lai sẽ thay đổi, gây ảnh hưởng lớn đến sự phát triển của thế giới, thậm chí sẽ khiến thế giới này hỗn loạn rồi lâm vào diệt vong. Còn người thì chỉ biết ích kỉ hành động theo mong muốn của bản thân, như vậy, người còn nghĩ là người làm đúng sao?”

Ly Nguyệt không ngờ tới sự việc lại dẫn đến hậu quả như vậy, hối hận nhỏ giọng nói: “Ta không biết sẽ dẫn tới... Nếu biết hành động của ta có thể khiến thế giới này hủy diệt thì ta đã không làm vậy.”

Nàng tuy là muốn giúp người nhưng nàng cũng không muốn vì hành động của nàng mà khiến những người vô tội khác phải chết đâu.

“Bây giờ người nói vậy thì quá khư cũng không thể thay đổi. Tuy là người đã thay đổi chút ít nhưng may là bản tọa đã kịp thời đem vận mệnh chính của họ đi đúng hướng nên ảnh hưởng cũng không quá lớn. Bản tọa biết, trong sâu thẳm tâm hồn người luôn tồn tại oán hận, oán bản tọa tạo ra người lại không nuôi dạy người, không cho người tình cảm gia đình ấm áp mà người mong muốn, nhưng người cũng phải hiểu, bản tọa từ khi có ý thức đã không có thất tình lục dục, căn bản không thể cho người tình cảm phụ tử mà người thiếu hụt. Không chỉ thế, sự ra đời của người vốn là trái với quy luật thế giới. Đã là làm trái với quy luật thì người đành phải trả một cái giá tương đương, mất đi một thứ.”

“Nếu sự ra đời của ta là trái với quy luật vậy tại sao còn tạo ra ta chứ?!” _ Bị nói trúng tim đen, Ly Nguyệt cũng không giấu giếm nữa, trầm giọng hỏi.

“Bản tọa cũng chưa từng muốn tạo ra người. Sự ra đời của người là ngoài ý muốn của bản tọa. Hơn chục vạn năm trước, có một Thiên đạo khác muốn xâm chiếm thế giới này, muốn đồng hóa để dung hợp bản tọa. Bản tọa đã phải chiến đấu với Thiên đạo đó. Trong lúc chiến đấu, thần lực của bản tọa có một phần bị đánh văng ra ngoài. Sau đó, phần thần lực này lại nảy sinh ý thức, hình thành nguyên thần, vì vậy mà người đã ra đời. Thiên đạo kia muốn dung hợp người thành một bộ phận thần lực của hắn. Vì người và bản tọa vốn là một thể, tuy đã tách ra nhưng vẫn có liên kết với nhau. Nếu hắn có thể dung hợp người thì hắn cũng có thể thông qua liên kết kia để dung hợp ta. Vì vậy, bản tọa mới đưa người đến Trái Đất sinh sống. Và từ đó mới có chuyện sau này.”

Nghe được sự thật, Ly Nguyệt đau nhói trong lòng. Thì ra, sự xuất hiện của nàng là ngoài ý muốn. Thực buồn cười làm sao!

“Khoan đã, Mặc Uyên theo nguyên tắc thì phải yêu Bạch Thiên, vậy tại sao bây giờ hắn lại yêu ta? Ta rõ ràng không làm gì cơ mà!” _ Đột nhiên nhớ tới vấn đề này, Ly Nguyệt nghi hoặc.

“Đó là do sự xuất hiện ngoài ý muốn của người đã khiến tư liệu của hắn trên tam sinh thạch thay đổi, chính vì thế mà Mặc Uyên hiện tại không yêu Bạch Thiên.”

“Là do vậy sao, được rồi chuyện đã tới nước này, nói gì cũng vô dụng. Thiên đạo ba ba dù không muốn nhưng vẫn là thiếu ta. Ta sinh ra là ngoài ý muốn, ta vô tội vậy nên vô duyên vô cớ phải nhận cái giá mà không phải do ta làm sai, Thiên đạo ba ba định làm gì để trả món nợ này đây? Chi bằng xí xóa tội lỗi của ta đi.”

“Không được, tội người quá nặng, không thể xí xóa. Bất quá, Bản tọa có thể giảm nhẹ hình phạt cho người không phải hồn phi phách tán.”

“Vậy Thiên đạo ba ba định phạt ta như thế nào?” _ Ly Nguyệt nhún mày.

Bản tọa sẽ dùng hai phần thần lực, đốt cháy nguyên thần của người trong một khắc, nhưng người có thể chịu được không thì phải tự dựa vào chính sức mạnh của bản thân. Nếu người chịu không được thì nguyên thần của người sẽ bị tan biến một nửa, trở thành phạm nhân, vĩnh viễn nhập vòng luân hồi.

Ly Nguyệt nghe mà co giật khóe miệng. Thế này thì có khác gì không giảm nhẹ đâu!

Thờ dài một hơi, Ly Nguyệt gật đầu đáp ứng: “Hảo. Vậy bắt đầu đi.”

Thiên đạo nghe vậy liền thả ra hai phần thần lực, thiêu đốt nguyên thần của Ly Nguyệt.

Dù đã dùng thần lực cản bớt, nhưng nàng vẫn thấy đau đớn chịu không nổi. Tuy Thiên đạo chỉ dùng hai phần sức mạnh nhưng vẫn kinh khủng vô cùng. Cảm giác như cả người bị đặt vào chảo dầu sôi ừng ực vậy. Nóng rất vô cùng.

Không được, không thể bỏ cuộc, Mặc Uyên còn cần nàng kia mà. Cố lên.

Ly Nguyệt không ngừng dùng thần lực để chống chọi lại với sức nóng kinh khủng kia.

Một khắc sắp trôi qua nhưng thần lực của Ly Nguyệt đang cạn kiệt dần, nhiệt độ mà nàng phải chịu càng ngày càng tăng. Nguyên thần Ly Nguyệt bắt đầu nứt ra từng vết, thần trí cũng không còn thanh tỉnh. Dù vậy, Ly Nguyệt vẫn không từ bỏ, khát vọng được sống chưa từng lụi tắt vẫn đang kiên cường chiến đấu với danh giới tử vong.

Cuối cùng, một khắc đã qua, Ly Nguyệt hôn mê. Nguyên thần của nàng cũng không còn lành lặn, cả người đầy vết nứt vỡ.

Thấy tình trạng của Ly Nguyệt tốt hơn trong dự kiến, Thiên đạo kinh ngạc một chút. Nguyên thần của nàng tuy trở nên mờ nhạt nhưng lại không mất đi một nửa nên Thiên đạo lại đưa nguyên thần nàng trở về với thân thể. Nàng cũng không phải nhập vòng luân hồi.

Ly Nguyệt lại tiếp tục nằm ngủ say trong quả cầu năng lượng.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Lúc này, sau khi tự sát vì không còn mong muốn tồn tại, linh hồn của Tuyên Mặc bắt đầu hợp nhất với chủ hồn của Mặc Uyên. Thấy tình trạng như vậy, Chiết Nhan đề nghị Bạch Thiên đi hái cỏ thần chi để làm đan được dưỡng hồn cho Mặc Uyên.

Thái tử Dạ Hoa biết được chuyện này thì vừa ghen tị vừa thương tâm vô cùng, cho rằng, người mà Bạch Thiên yêu là Mặc Uyên thượng thân. Dù vậy, Dạ Hoa vẫn giấu Bạch Thiên, trở về Thiên cung, viện cớ nói với Thiên quân là thần chi thảo là một mối tai họa ngầm, không thể giữ lại. Thiên quân hiện nay sức khỏe không còn như xưa, cũng muốn tìm cơ hội truyền ngôi lại cho Dạ Hoa nên cũng đồng ý.

Dạ Hoa có được sự đồng ý của Thiên quân thì liền tới Đông Doanh hái cỏ thần chi. Tứ đại hung thú thấy Dạ Hoa xâm nhập địa bàn của mình thì xông tới đánh nhau với Dạ Hoa. Đôi bên chiến đấu vô cùng ác liệt. Tứ đại hung thú tu vi cao thâm lại có được một phần thần lực của Phụ thân nên chiếm thế thượng phong. Dạ Hoa cố hết sức mới giết được hai con hung thú thì lại có một con hung thú khác nhân cơ hội không chú ý, cắn mất một tay của Dạ Hoa. Bị mất một tay, sức lực Dạ Hoa giảm sút vô cùng nhưng vẫn cố sức giết nốt hai con hung thú còn lại. Dạ Hoa lấy được cỏ thần chi mình cần rồi thì cũng hủy diệt nốt phần cỏ thần chi còn lại.

Sau khi làm xong, Dạ Hoa không đi nghỉ ngơi dưỡng thương mà lại tới Côn Luân Khư, mượn lò luyện đan ở đó, tự thân chuyển một nửa tu vi của hắn vào cỏ thần chi để luyện thành đan được dưỡng hồn.

Đan được luyện thành thì Dạ Hoa cũng rơi vào tình trạng nguy hiểm tính mạng nhưng hắn lại gắng gượng tới rừng đào mười rậm đưa thuốc cho Chiết Nhan, cuối cùng thì cũng chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Si tình như vậy thì tại sao lúc trước cứ thích hành hạ lẫn nhau cơ chứ! Cứ nói chuyện thẳng thắn với nhau thì chẳng phải bây giờ sẽ tốt đẹp sao!

Sau khi cho đại hoàng tử Tây Hải uống đan được xong, Bạch Thiên mới phát hiện ra Dạ Hoa chính là người đã bất chấp nguy hiểm đi hái thần chi thảo, cũng chính hắn luyện ra viên thuốc này, vậy nên đang bị trọng thương. Tuy không có quá khứ nhưng tình yêu vẫn còn đó, biết Dạ Hoa vì mình mà bị thương, Bạch Thiên liền đau lòng. Làm theo con tim mong muốn, bỏ qua những khúc mắc mờ hồ giữa nàng và Dạ Hoa lúc trước, Bạch Thiên liền đi tới Thiên cung thăm Dạ Hoa. Cả hai sau khi tâm sự thì bắt đầu chuỗi ngày tình tình tứ tứ.

Mà linh hồn Mặc Uyên sau khi tiếp thu được lực của đan được thì cũng đã được chữa trị xong. Vì để cho Mặc Uyên tỉnh lại, Chiết Nhan tới Thiên cung mượn đèn kết phách, tiện thể thông báo cho Bạch Thiên biết Mặc Uyên sắp tỉnh. Biết được tin này, Bạch Thiên liền cùng Chiết Nhan trở về hồ li động. Chiết Nhan đề đèn kết phách bên cạnh thân thể của Mặc Uyên rồi quay sang nói với Bạch Thiên: “Tiểu Ngũ, trong 3 ngày này, người nhất định không được để ngọn đèn tắt nếu không nguyên thần của Mặc Uyên sẽ không trở lại đúng thân thể.”

“Ân, ta đã biết.”_ Bạch Thiên gật đầu.

Lúc này, ở Côn Luân Khư, các đệ tử của Mặc Uyên cũng đã tập hợp trở lại sau khi nghe được tiếng chuông báo hiệu.

“Mọi người là thấy long khí của gò Côn Luân mới quay về”_ Lệnh Vũ nói.

“Đúng vậy, bọn đệ đều thấy long khí.”_ Cả đám nhao nhao nói, ai nấy đều vui vẻ ra mặt, cười vui hơn hờ.

Sau đó, Diệp Phong và chúng đệ tử cùng đi tới đại điện, nơi đặt Hiên Viên Kiếm. Tất cả đều thành kính quỳ xuống trước Hiên Viên kiếm, Diệp Phong mở lời: “7 vạn năm trước, sư phụ dùng nguyên thần tế chuông Đông Hoàng, Tiểu Thập Thất và Ly Nguyệt cô nương lại đưa tiên thân của sư phụ đi biệt tăm. Giờ Côn Luân Khư long khí lại cuộn trào, tiếng chuông ngân vang, đệ tử trong tứ hải bát hoang đều trở về Côn Luân Khư, tuy không biết lúc nào sư phụ sẽ trở về, nhưng đệ tử tin, sư phụ cả đời luôn giữ chữ tín, nhất định sẽ trấn hưng lại gò Côn Luân. Sư phụ, đệ tử trở về rồi.”

“Sư phụ, đệ tử trở về rồi.”_ Mọi người nghiêm trang, đồng thanh nói rồi tất cả đều cúi xuống bái lạy Hiên Viên kiếm trước mặt.

- ----- 3 ngày sau, nơi Mặc Uyên nằm:

Mặc Uyên dần dần thức tỉnh, mê mang mở mắt, mất một lúc, hắn mới thích ứng được với ánh sáng bên ngoài rồi vào.

Ngồi dậy, nhìn hang động xa lạ, Mặc Uyên có chút không hiểu.

Nơi này là ở đâu? Ai đã mang ta tới đây? Là Nguyệt nhi sao? Phải rồi, Nguyệt nhi, thực xin lỗi, một đoạn tình kiếp ngắn ngủi, tuy là bất đắc dĩ nhưng cuối cùng vẫn là phản bội nàng, thực xin lỗi...

Mặc Uyên buồn phiền, đau lòng pha lẫn áy náy khi nhớ tới đoạn kí ức đau buồn mình từng trải.

Bạch Thiên từ bên ngoài vui vẻ đi vào liền thấy Mặc Uyên đang ngồi thất thần: “Sur phụ, cuối cùng người đã tỉnh lại.”

Mặc Uyên hồi phục tinh thần nhìn Bạch Thiên đi tới. Nhìn thấy người đầu tiên sau khi tỉnh lại không phải Ly Nguyệt, trong lòng Mặc Uyên cảm thấy thất vọng.

Hiển nhiên, bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy như vậy khi không được nhìn thấy người mình yêu thương nhất đầu tiên sau bao năm ngủ say.

Nghĩ tới khoảng thời gian ở trần gian lúc trước, hắn bắt đầu thấy lo sợ, sợ Ly Nguyệt vì chuyện lúc đó mà không tha thứ cho hắn, oán hận hắn. Tuy vậy, ngoài mặt Mặc Uyên vẫn tỏ ra bình tĩnh nói: “Vi sư đã trở về, mười bảy. Người cuối cùng cũng chịu tiết lộ thân phận thật sự trước mặt vi sư. Mặc như vậy rất hợp với người.”

Bạch Thiên vui quá hóa khóc, xúc động nghẹn ngào nói: “Sur phụ, người chẳng thay đổi chút nào.”

“Vậy sao?” _ Mặc Uyên nhướn mày.

Lúc này, Chiết Nhan và tứ ca của Bạch Thiên đi tới.

“Mặc Uyên, trải qua 7 vạn năm, cuối cùng ngươi cũng tỉnh.” _ Chiết Nhan cười nhìn Mặc Uyên.

Mặc Uyên nghi hoặc: “7 vạn năm?”

“Phải, 7 vạn năm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài. Tiểu ngũ vì bảo vệ tiên thân của ngài đã ở hồ li động 7 vạn năm” _ Bạch Chân khẳng định.

Mặc Uyên nghe vậy hài lòng và tự hào vì có một đệ tử như vậy: “Mười bảy, tốt lắm, không uống vì sư tín nhiệm.”

Bạch Thiên nghe vậy ngưng ngẫm: “Chỗ này quá lạnh lẽo, chúng ta ra ngoài đi.

“Hào.” _ Mặc Uyên gật đầu.

- - - - -

Nhìn thấy ánh sáng mặt trời sau bao năm ngủ say, Mặc Uyên nhắm mắt lại cảm nhận sự ấm áp của ánh nắng.

“7 vạn năm này, chắc ngươi cũng chịu không ít cực khổ” _ Chiết Nhan đồng cảm.

Mặc Uyên hồi tưởng: “Khi đó nguyên thần bị tan thành những mảnh vụn nhỏ, thu thập nguyên thần, mất không ít thời gian.”

Chiết Nhan gật đầu cảm thán. Bạch Thiên đưa cả ba người tới một căn phòng khác để nói chuyện.

Mặc Uyên nhớ tới vị bảo đệ bị bỏ quên ở Côn Luân Khư: “Chiết Nhan, 7 vạn năm ta ngủ, có từng xuất hiện người giống hệt ta không?”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Mặc Uyên nhớ tới vị bảo đệ bị bỏ quên ở Côn Luân Khư: “Chiết Nhan, 7 vạn năm ta ngủ, có từng xuất hiện người giống hệt ta không?”

Nghe vậy, Bạch Thiên và Chiết Nhan nghi hoặc hai mắt nhìn nhau.

Sao sư phụ lại biết có người sẽ giống hệt mình? _ Bạch Thiên nghĩ.

Lẽ nào thái tử Dạ Hoa lại có quan hệ sâu xa nào đó với Mặc Uyên? Ôi chao, lại có chuyện hay để nghe rồi đây! _ Đây là ý nghĩ của Chiết Nhan

Chiết Nhan cười tiếu ý, hí hửng nói: “Quả thật có một người như vậy. Tiểu đồ đệ của ngươi còn rất thân với hắn.”

“Mười bảy, ngươi quen biết?” _ Mặc Uyên nghi hoặc nhìn Bạch Thiên.

Bạch Thiên bắt đầu rồi rầm không biết nói sao.

Chiết Nhan bật cười nhìn bộ dạng đả điều của Bạch Thiên: “Thế nào? Chỉ có ở chỗ Mặc Uyên, ngươi mới biết cái gì gọi là sợ? Đừng ngại, nói đi.”

Bạch Thiên khụ một cái, ngượng ngùng nói: “Người sư phụ nói, chắc là.. Chắc là vị hôn phu của đồ nhi, thái tử thiên tộc.”

Mặc Uyên ngạc nhiên và có chút phẫn khởi: “Vị hôn phu? Hắn tên là gì? Ra đời lúc nào?”

Đệ đệ của ta cuối cùng cũng ra đời rồi, không khổ công ta chăm sóc.

“Chàng là Dạ Hoa, ra đời khoảng 7 vạn năm trước, lúc đồ nhi và Ly Nguyệt đưa sư phụ rời khỏi Côn Luân Khư.” _ Bạch Thiên.

Nghe tới Bạch Thiên nhắc tới Ly Nguyệt, tâm trạng Mặc Uyên hơi xuống dốc.

“Mười bảy, đệ đệ ruột thịt của vị sư đều bị con lừa cả rồi.”

Lần này đến lượt cả ba người đều kinh ngạc.

Chiết Nhan nghi hoặc: “Sao ta không nghe nói. Lại còn có một đệ đệ ruột ư?”

“Cũng khó trách mấy người kinh ngạc như vậy. Chuyện này, đến ta cũng từ thụ quân lúc tiên thế mới biết. Lúc mẫu phi ta và cột trụ trời thì đã có thai. Sau khi dùng gần hết tu vi để và cột trụ trời thì mẫu phi đã không chống đỡ được mà ra đi, đệ đệ ta cũng vì thế mà không còn. Phụ quân vì muốn cứu đệ đệ nên đã dùng một nửa thần lực của mình tạo ra một tiên thai, rồi đưa nguyên thần của đệ đệ vào trong tiên thai đó. Sau đó dùng tiên thai làm ra một đóa sen vàng. Phụ quân trước lúc ra đi đã giao lại cho ta tiên thai để ta chăm sóc đệ đệ ở trong liên trì, chờ một ngày nào đó, đệ đệ có thể gặp được người có duyên và được sinh ra. Lúc nguyên thần của ta vào chuông Đông Hoàng, đệ đệ cuối cùng cũng tỉnh”

Bạch Thiên thế mới biết đóa sen vàng mình từng chăm sóc lại chính là Dạ Hoa.

Hóa ra, duyên phận của ta và hắn đã bắt đầu từ đó _ Bạch Thiên dịu dàng cười.

Chiết Nhan chép miệng: “Ta chỉ biết, sau khi phụ thần quy tiên, ngươi tận tâm bồi dưỡng đóa kim liên đó, nhưng trước giờ lại chưa từng nghĩ ngờ lai lịch của kim liên. Cũng khó trách, lúc mà ngươi hôn phi phách tán, thì đóa kim liên lại héo rồi. Không bao lâu thì Lạc Tư nương nương của Thiên tộc đã hạ sinh thái tử Dạ Hoa.”

Bạch Chân tươi cười cảm thán: “Khó trách lúc tên tiểu tử đó ra đời, 72 con chim ngũ sắc nán lại 71 ngày, soi sáng phương Đông 3 năm. Quả nhiên là bảo đệ của Mặc Uyên thượng thần. Nghĩ tới cũng phải, cũng chỉ có bảo đệ của Mặc Uyên thượng thần, con của phụ thần mới có cảnh tượng thiên địa cùng vui đó.”

Ai cũng nói Dạ Hoa giống sư phụ, ngay cả ta lần đầu gặp chàng cũng mém tí nhận nhầm, nhưng lại không ai ngờ rằng, Dạ Hoa và sư phụ của ta, lại có quan hệ như vậy.

“Mười bảy, ta muốn gặp đệ đệ của ta, bây giờ đệ ấy có khỏe không?” _ Mặc Uyên mong chờ.

Bạch Thiên: “Sư phụ, ngươi vừa mới tỉnh lại, muốn hồi phục lại như xưa, vẫn cần bế quan thêm một khoảng thời gian. Dạ Hoa bây giờ đang ở nhân gian, đồ nhi cũng không tìm được chàng. Hay là đợi sư phụ điều dưỡng xong, đồ nhi sẽ đem chàng đến gặp ngươi.”

“Cũng được. Vậy thì ta bế quan ở Côn Luân Khư, chờ Mặc Uyên trở về. Các sư huynh của ngươi có khỏe không?” _ Mặc Uyên gật đầu đồng ý.

Bạch Thiên thở dài: “7 vạn năm trước, sau khi sư phụ tiên thế, các sư huynh đã tìm chúng ta gần ngàn năm, sau lại liền bị người nhà đem về, đều đi thực hiện sứ mệnh của riêng mình. Bây giờ Côn Luân Khư đã không còn dáng vẻ của năm xưa nữa rồi. Hơn nữa, đồ nhi cũng không muốn sư phụ nhìn thấy dáng vẻ của Côn Luân Khư bây giờ.”

“Không sao. Phải rồi mười bảy, Ly Nguyệt đi đâu rồi?”

Nghe vậy, Chiết Nhan, Bạch Thiên, Bạch Chân nhìn nhau không biết nên nói gì để tránh Mặc Uyên đau lòng.

“Chuyện này...” _ Bạch Thiên do dự, không biết có nên nói hay không.

Vẫn là Chiết Nhan mở lời: “Theo ta đến mười dặm rừng đào thì ngươi sẽ biết.”

Mặc Uyên nghi vấn khi thấy bộ dạng kì lạ của ba người nhưng vẫn đồng ý: “Hào.”

- ---- Mười dặm rừng đào:

Nhìn Ly Nguyệt y phục đầy vết máu khô, nằm ngủ trong quả cầu năng lượng trong suốt, Mặc Uyên hốt hoảng cùng đau lòng, định tiến lại gần thì bị Chiết Nhan ngăn lại.

“Ồ đó có kết giới thần lực, người không vào được đâu.”

Mặc Uyên nhìn Chiết Nhan hốt hoảng hỏi: “Chuyện này là sao? Nàng bị sao vậy?”

“Mặc Uyên, người bình tĩnh lại đã. Chuyện này không phải vài ba câu là nói rõ được. Người vừa mới tỉnh lại không thể quá xúc động mà hại thân.” _ Chiết Nhan khuyên nhủ.

“Hào.” _ Mặc Uyên cố gắng trấn tĩnh lại.

Chiết Nhan đề nghị: “Vậy chúng ta trở lại Côn Luân Khư trước đi rồi nói tiếp.”

Mặc Uyên không chịu: “Không, ta muốn ở cạnh nàng.”

“Người ở lại đây không những không giúp gì được cho nàng đâu mà còn ảnh hưởng tới quá trình hồi phục của nàng thôi. Đã vậy còn ảnh hưởng tới quá trình điều dưỡng của người.” _ Chiết Nhan thở dài.

Bạch Thiên cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, sư phụ, Ly Nguyệt cũng không hi vọng người vì nàng mà suy sụp đâu. Người phải khỏe mạnh thì về sau Ly Nguyệt tỉnh lại, người mới có sức chăm sóc cho nàng nữa chứ!”

“Được rồi, vậy trở về Côn Luân Khư.” _ Mặc Uyên lưu luyến nhìn Ly Nguyệt rồi mới trở lại Côn Luân Khư.

Trong lúc Mặc Uyên còn đang buồn phiền vì chuyện của Ly Nguyệt thì tại bờ sông Nhược Thủy, trong chuồng Đông Hoàng, Kinh Thương đã phát hiện nguyên thần Mặc Uyên đã không còn trấn áp hẳn, vì vậy, hắn bắt đầu âm mưu để thoát khỏi chuồng Đông Hoàng.

- -----Tại Côn Luân Khư đại điện:

“Đệ tử cung nghênh sư phụ.” _ Chúng đệ tử chấp tay cúi lạy, đồng thanh nói.

Mặc Uyên cảm thấy ấm áp trong lòng: “Vi sư để mọi người đợi lâu rồi.”

Chúng đệ tử cao hứng chạy tới quỳ bên cạnh Mặc Uyên.

“Sư phụ, Từ Lan mấy ngày trước truyền tin tức đến, nói gò Côn Luân long khí tăng mạnh, tiếng chuông kêu vang dội. Tuy không biết là dấu hiệu gì, sư huynh đệ chúng con liền tức tốc trở về. Tuy chúng con không biết khi nào sư phụ sẽ trở lại, nhưng trong tim chúng con đều hiểu rõ, sư phụ sắp về lại Côn Luân Khư. Sau đó, con ở Tây Hải biết được sư phụ mượn tiên thể của đại ca con để nuôi dưỡng nguyên thần. Tuy uống đan dược, vốn nghĩ cũng phải 3 tháng.” _ Diệp Phong hào hứng.

Hôm nay trong đại điện, cảm giác được tiên khí của người quần quanh ở ngoài núi, chúng con vội vàng chạy đến, cuối cùng cũng không đuổi kịp để đón tiếp người ở ngoài núi. Sư phụ, cuối cùng cũng về rồi” _ Lệnh Vũ xúc động vừa khóc vừa nói.

Bạch Thiên đứng phía sau nghe cũng xúc động khóc theo.

Mặc Uyên khi nghe những lời này trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp nhưng cũng không biết phải an ủi chúng đệ tử ra sao nên thở dài một hơi nói: “Đứng dậy cả đi.”

“Sư phụ, Từ Lan có chuyện muốn bẩm báo. Từ sau khi sư phụ đi, không biết vì sao mười bảy và Ly Nguyệt cô nương cũng không thấy nữa? Những năm nay chúng đệ tử không ngừng tìm kiếm, nhưng không có chút tin tức nào. Sợ là đã lạnh ít dữ nhiều.” _ Từ Lan bẩm báo.

Bạch Thiên từ đằng sau đi lên: “Muội không có lạnh ít dữ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Nghe thấy có người nói, cả đám nhìn mà không hiểu ra sao nhìn thiếu nữ đi tới: “Đây là...?”

“Các vị sư huynh, muội chính là Tư Âm” _ Bạch Thiên hành lễ bái lạy sư phụ.

“Tư Âm...? Chuyện này...” _ Chúng đệ tử nhao nhao nhìn nhau nghi hoặc.

Thiếu nữ này sao lại là Tư Âm? Đây là suy nghĩ chung trong lòng họ lúc này.

Bạch Thiên nói ra sự thật năm xưa: “Sư phụ, năm đó, là đồ nhi và Ly Nguyệt bày kế bỏ thuốc mê vào trong rượu của các sư huynh. Đến đêm liền đem tiên thể của sư phụ đi, rồi khỏi Côn Luân Khư.”

“Cái gì?” _ Chúng đệ tử lại nhao nhao lên lần nữa, ngạc nhiên nhìn Bạch Thiên. Hóa ra bọn họ lúc đó không phải say xỉn mà là trúng thuốc mê à?

Bạch Thiên tiếp tục nói: “Những điều này, đồ nhi không nên giấu giếm sư phụ, nhưng vừa rồi Từ Lan sư huynh không hề nhắc đến chuyện này, ắt nghĩ cũng là vì bảo vệ cho đồ nhi.”

“Chuyện, chuyện này...”

Từ Lan bây giờ mới thực sự tin tưởng vị cô nương này chính là mười bảy sư đệ lúc trước: “Mười bảy! Mười bảy! Haiz. Thập sư huynh từng nói, Từ Âm và Ly Nguyệt cô nương vì trốn chúng ta mà mai danh ẩn tích, những năm nay các sư huynh chúng ta tìm khắp tứ hải bát hoang, đến khắp nơi tìm hai người nhưng đều không tìm được, nhưng lại không ngờ rằng, đệ lại.. vì trốn chúng ta mà cải trang thành nữ thần tiên.”

“Chuyện này...” _ Mọi người nhìn nhau.

Bạch Thiên nghe vậy tròn mắt không tin nổi rồi phì cười: “Từ Lan sư huynh, huynh thật sự cảm thấy khuôn mặt này của ta.. là nam giả nữ sao?”

Lúc này, Lệnh Vũ phát hiện ra một chuyện liền nói: “Đệ chưa từng tầm chung với chúng ta, hóa ra lại là đạo lí này, đệ lại là một cô gái.”

“Không sai, không sai, chính là như vậy, nữ yêu mà.” _ Bạch Chân ngồi xem bên trên gật đầu khẳng định.

Nghe thấy giọng nói trêu tức của tứ ca, Bạch Thiên trừng mắt nhìn về phía Bạch Chân. Còn Từ Lan nghe vậy thì kinh ngạc tròn mắt nhìn Bạch Thiên. Những người khác cũng ồ lên tỏ vẻ đã hiểu ra.

“Ta còn sợ muội không dám thành thật, vừa rồi gặp muội một thân nữ nhi qua đây, ta đã hiểu rồi, chỉ là không giám thay muội nói mà thôi.” _ Diệp Phong trêu tức.

Từ Lan lại ngạc nhiên một trận quay sang chỗ Diệp Phong: “Á! Hóa ra đại sư huynh sớm đã biết, lại còn trốn ở một bên xem kịch sao!”

“Không dám xem kịch, không dám. Đến giờ mười bảy đã là thượng thần Bạch Thiên của Thanh Khâu. Khắp tứ hải bát hoang, đều phải tôn xưng một tiếng cô cô. Luận phẩm cấp, ta còn phải hành lễ vấn an trước. Vì vậy, mười sáu à, ta sao dám xằng bậy định luận mười bảy chứ. Muội ấy không mở miệng, sao ta dám nói trước?” _ Diệp Phong xua tay.

Từ Lan nghe vậy kinh hãi không biết làm sao.

Bạch Thiên chân thành nói: “Sư phụ ở đây, đồ nhi vĩnh viễn là Từ Âm của Côn Luân Khư, tiểu mười bảy của các vị sư huynh.”

Nghe vậy, chúng đệ tử mới thả lỏng thân thể, tiến đến nâng Bạch Thiên đứng lên.

“Mười bảy nha, nhiều năm như vậy, bọn ta hoàn toàn nhìn không ra muội là thân nữ nhi.”

“Đúng vậy, đúng vậy”

....

“Phải rồi, Ly Nguyệt cô nương đâu rồi, sao lại không trở về cùng muội và sư phụ?” _ Lệnh Vũ nghi hoặc. Các vị sư huynh khác cũng im lặng chú ý lắng nghe.

Trong lòng họ, Ly Nguyệt chính là sư mẫu tương lai, đương nhiên là phải quan tâm rồi.

Cả đại điện im lặng trở lại, Mặc Uyên tâm tình lại xuống dốc khi nhớ tới Ly Nguyệt mà Bạch Thiên thì ngậm ngùi không biết nên nói sao: “Ly Nguyệt...”

Thấy vẻ mặt khó nói lên lời, Diệp Phong liền cảm thấy sự tình không ổn, nghi vấn hỏi: “Sao vậy, chẳng lẽ Ly Nguyệt cô nương đã xảy ra chuyện gì hay sao?”

“Tiểu Ngũ, cứ nói thật đi, Mặc Uyên cũng muốn biết mọi chuyện mà.” _ Chiết Nhan lên tiếng.

Bạch Thiên thở dài, bắt đầu kể lại: “Sư phụ, các vị sư huynh, mọi chuyện là thế này: 300 năm trước, biết phong ấn Kinh Thương yêu đi, ta liền đi đến bờ sông Nhựt Thủy để gia cố phong ấn, ai ngờ bị Kinh Thương đánh cho phản hệ, pháp lực biến mất, kị ức bị phong ấn, trở thành phạm nhân, rơi xuống trần gian. Ly Nguyệt xuống trần gian tìm ta, rồi cùng sống ở đó. Thái tử Dạ Hoa đi hàng phục Kim Nghê thú bị thương được ta và Ly Nguyệt cứu giúp. Dạ Hoa liền muốn lấy thân báo đáp, cưới ta làm thê tử. Năm sau, Thiên quân phát hiện chuyện này, đem chúng ta tới Thiên cung. Vì Thiên quân và Tổ Cầm luôn căm ghét ta nên bọn họ đã luôn bày mưu tính kế đưa ta vào chỗ chết, là Ly Nguyệt luôn bảo hộ ta. Sau đó, Tổ Cầm kia lừa ta đến Tru Tiên đài, Ly Nguyệt biết chuyện cũng liền chạy tới. Tổ Cầm muốn đẩy ra rơi xuống Tru Tiên đài, Ly Nguyệt chạy tới ngăn cản nhưng không kịp. Vì cứu ta nên Ly Nguyệt đã bị rơi xuống Tru Tiên đài, bị lệ khí đáng cho trọng thương, nguyên thần bị đánh văng ra khỏi thân thể rơi vào tình trạng ngủ say như sư phụ. Sau khi ta trải qua tình kiếp, thành công phi thăng thượng thần thì mới biết tiên thể của Ly Nguyệt rơi xuống mười dặm rừng đào và được thần lực của Thiên Địa bảo vệ. Sau đó, khi ta xuống trần gian giúp Nguyên Trinh, con trai của Bắc Hải thủy quân độ kiếp thì phát hiện nguyên thần của Ly

Nguyệt đã nhập vào Vân Hi công chúa và cũng phát hiện ra phần tàn hồn của sư phụ. Chiết Nhan phát hiện phần tàn hồn này bắt đầu có ý muốn tách khỏi chủ hồn thì chúng ta đã nhờ Ti Mệnh tinh quân giúp sửa lại vận mệnh của phần tàn hồn này để hấn từ bỏ ý định và trở lại với chủ hồn. Chuyện sửa lại vận mệnh là điều cảm kị, vi phạm quy tắc của Thiên đạo. Ly Nguyệt vì không muốn Ti Mệnh phải chịu phạt nên đã mượn pháp lực của ta, thi triển một loại pháp thuật thời thượng cổ, chuyển dời lỗi lầm của Tư Mệnh lên chính người mình. Sau đó, Vân Hi công chúa trúng độc mà chết, nguyên thần của Ly Nguyệt cũng đã trở lại tiền thể nhưng không biết tại sao vẫn chưa tỉnh lại. Ta cũng không biết có phải do Ly Nguyệt phải chịu phạt vì vi phạm cảm kị nên mới không tỉnh hay không?”

Mặc Uyên nghe vậy thì cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Nguyệt nhi của hấn, một phần là vì hấn nên mới như vậy.

Mặc Uyên đau lòng nhưng cũng tức giận.

“Tổ Cẩm trắc phi này thật to gan, cư nhiên dám hại người Côn Luân Khư chúng ta.” _ Diệp Phong bất bình.

“Đúng vậy, sư phụ, người nhất định không được tha cho cô ta.” _ Lệnh Vũ tức giận. Người Côn Luân Khư sao có thể bị bắt nạt như vậy được. Huống chi người bị hại còn là Tư Âm và sư mẫu tương lai.

“Đúng vậy sư phụ, không thể tha thứ cho cô ta” _ Từ Lan và các đệ tử khác cũng khó chịu không kém.

Sư phụ và Ly Nguyệt cô nương vốn là một đôi, nay khó khăn lắm sư phụ mới tỉnh lại vậy mà Ly Nguyệt cô nương lại hôn mê không tỉnh. Vốn nghĩ bọn họ sẽ lại có những ngày tháng vui vẻ tại Côn Luân Khư, ai ngờ... Không có Ly Nguyệt cô nương ở đây, ngày tháng sau này của bọn họ sẽ ra sao? Sư phụ mà đau khổ thì bọn họ sao có thể vui vẻ đây! Tuy bọn họ rất hâm mộ tình yêu giữa sư phụ và Ly Nguyệt cô nương nhưng bọn họ cũng không muốn có một tình yêu mà suốt ngày cứ phải đau khổ nhìn người mình yêu thương nhất bị thương đau! Mà cũng thật không ngờ vị thiếp thất phẩm nhân đã mất của thái tử Dạ Hoa lúc trước lại chính là sư đệ mười bảy của bọn họ. Thiên quân mặc kệ là vô tình hay cố ý thì cũng đã tạt vào mặt Côn Luân Khư bọn họ. Thiên quân và Tổ Cẩm trắc phi kia đều không thể tha thứ được.

Tất cả mọi người đều đồng cảm nhìn Mặc Uyên.

Mặc Uyên lạnh lẽo nói: “Một trắc phi nhỏ nhoi mà dám hại người của Mặc Uyên ta sao, muốn chết! Món nợ này, ta nhất định phải tính toán rõ ràng với người trên Thiên cung. Bất quá, vì sư muốn đợi sư mẫu của các ngươi tỉnh lại trước, sau đó thanh toán cả vốn lẫn lãi.”

“Sư phụ, người cuối cùng cũng định hôn sư với Ly Nguyệt cô nương rồi, bọn con đợi mãi.” _ Diệp Phong ngạc nhiên khi thấy sư phụ nói vậy.

“Àn, lúc trước là bởi vì cuộc chiến với Dục tộc mà tạm hoãn lại, bây giờ vì sư cũng đã tỉnh lại, cũng nên bắt đầu tính chuyện hôn nhân. Sắp tới vì sư sẽ bế quan một thời gian. Trong lúc đó, các ngươi liên giúp vì sư chuẩn bị đồ cưới và của hồi môn cho Nguyệt nhi.” _ Mặc Uyên gật đầu, tâm trạng cũng tốt lên khi nghĩ tới tương lai của hấn và Ly Nguyệt.

Chúng đệ tử gật đầu lia lịa, đồng thanh chấp tay nói: “Đệ tử đã rõ.”

Diệp Phong có điều không hiểu hỏi: “Sư phụ, Ly Nguyệt cô nương. À không, sư mẫu không còn người thân sao ạ?”

“Nguyệt nhi và Đông Hoa để quân giống nhau đều do Thiên Địa tạo ra, tất nhiên không có người thân ruột thịt. Sau này, Nguyệt nhi tỉnh lại, các ngươi nhất định không được nhắc đến vấn đề này nếu không nàng sẽ buồn.” _ Mặc Uyên dặn dò.

“Chúng đệ tử hiểu rồi ạ.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tối đến, trong phòng, Mặc Uyên thần thờ nhìn ra cửa sổ, hướng đến mặt trăng xa vời vợi, chạm tay không tới, cũng giống như khoảng cách bây giờ giữa hấn và Ly Nguyệt. Hấn có thể thấy nàng lại không thể chạm tới nàng, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng ngủ say không tỉnh. Nguyệt nhi, tên của nàng thật sự giống như mặt trăng kia, xa xôi không cách nào với tới. Cuộc sống không có nàng bên cạnh thực tịch mịch làm sao! Lúc không có ta bên cạnh, có phải nàng lúc đó cũng giống ta bây giờ không?

Lúc này, Chiết Nhan sách theo hai vò rượu đi vào, làm gián đoạn suy nghĩ của Mặc Uyên: “Lần này ta đến có đem theo Đào Hoa túy, có muốn ném thử không?”

“Được.” _ Mặc Uyên.

Chiết Nhan nghe vậy nhượng mảy: “Sao mà sáng khoái vậy? Trước kia người đâu có dễ dàng động vào rượu như thế.”

“Ta có nhiều câu muốn hỏi người, không mượn rượu để nói thì thật tịch mịch.” _ Mặc Uyên tâm tình không tốt nói.

Chiết Nhan cảm thán: “Vấn buồn phiền chuyện của Ly Nguyệt à? Tâm tình của ngươi ta có thể hiểu được, dù sao ta cũng từng trải qua mà.”

“Năm đó, vì sao Nguyệt nhi và mười bảy lại đem tiên thể của ta tới Thanh Khâu?” _ Mặc Uyên nghi vấn.

Chiết Nhan tỏ vẻ hiểu rõ: “Mặc Uyên, biết ngay ngươi sẽ hỏi vấn đề này. Năm ấy, sau khi ngươi hồn bay phách tán, Ly Nguyệt đã ôm thi thể của ngươi ngồi ở bờ sông Nhực Thủy không chịu buông, còn tiểu ngũ thì như bị điên, nhất định phải bắt Dực tộc phải chết cùng ngươi. Chân Chân phải đánh ngất con bé thì mới yên ổn. Lúc chúng ta đem tiên thể của ngươi thì Ly Nguyệt lại không trở về Côn Luân Khư mà ở lại đó mượn Dực tộc ngọc hồn để bảo quản tiên thể cho ngươi. Ất hẳn lúc đó, Ly Nguyệt đã muốn đem tiên thể của ngươi rời đi rồi. Kì lạ là sau khi nàng trở về Côn Luân Khư, đưa cho ta ngọc hồn nhưng nàng ấy lại không hề có chút biểu hiện đau lòng nào, còn chắc chắn nói ngươi sẽ tỉnh lại. Cho dù là ta, trong tình huống ấy cũng không có hoàn toàn chắc chắn là ngươi sẽ tỉnh. Sau đó thì hai người đó bày mưu bí mật đem tiên thể của ngươi đến hồ li động. Bọn họ sợ người Dực tộc sẽ hủy hoại tiên thể của ngươi nên mới bí mật đem ngươi đến đó. Tiếp sau đó thì hai người họ thay nhau trông coi tiên thể của ngươi.”

Mặc Uyên lại hỏi tiếp: “Vậy khi phong ấn Kinh Thương yếu bớt, cả hai người họ đều cùng đi gia cố phong ấn sao? Nếu không thì tại sao Nguyệt nhi lại biết mười bảy bị phong ấn kị ức và pháp lực rơi xuống phạm giới?”

“Chuyện này, ta cũng thấy kì lạ lắm! Ta nghe tiểu Cửu nói lúc mười bảy đi gia cố phong ấn thì Ly Nguyệt không hề biết. Một canh giờ sau thì thấy Ly Nguyệt đến hỏi tin tức Bạch Thiên. Tính toán thời gian và sự chênh lệch tu vi giữa tiểu ngũ và Kinh Thương thì chưa đến một khắc, tiểu ngũ liền bại trận, như vậy Ly Nguyệt dù có đến cũng đã muộn, tiểu ngũ cũng đã rơi xuống trần gian cả một thời gian dài, vậy tại sao Ly Nguyệt lại biết được tiểu ngũ rơi xuống chỗ nào? Với tu vi của Ly Nguyệt lúc ấy, chắc chắn sẽ tính được tiểu ngũ độ kiếp. Nếu đã biết tiểu ngũ độ kiếp phi thăng thì tại sao Ly Nguyệt lại luôn đi cùng tiểu ngũ, can thiệp vào quá trình độ kiếp? Chẳng lẽ nàng không biết can thiệp vào quá trình độ kiếp thì chính bản thân cũng sẽ bị thiên đạo phạt?” _ Chiết Nhan suy luận.

“Vi mười bảy độ chính là tình kiếp nên Nguyệt nhi muốn giúp nàng bớt đau khổ là bình thường nhưng ta lại không hiểu, tại sao Nguyệt nhi biết mười bảy sẽ độ tình kiếp?” _ Mặc Uyên trầm tư.

“Đừng nha, nếu tiểu ngũ không nói thì ta cũng không biết con bé đã độ tình kiếp đâu. Thật kì lạ...”

Mặc Uyên suy nghĩ: “Trừ phi, nàng biết trước tương lai. Nàng biết ta sẽ tỉnh lại nên mới chắc chắn nói với ngươi là ta sẽ tỉnh. Nàng biết mười bảy sẽ độ tình kiếp ở nhân gian và Thiên cung nên mới có thể tìm được mười bảy. Nàng biết Tổ Cẩm kia sẽ đẩy mười bảy xuống Tru Tiên đài nên mới vì cứu mười bảy mà chính bản thân lại ngã xuống đó.”

Chiết Nhan nghe vậy gật gù hiểu ra: “Ly Nguyệt là do Thiên Địa tạo ra, có thể thấy được vận mệnh của người khác là điều dễ hiểu.”

Mặc Uyên càng suy nghĩ thì càng kinh ngạc về thân thế bí ẩn của Ly Nguyệt: “Cũng không phải vậy, nếu Nguyệt nhi và Đông Hoa đều do Thiên Địa tạo ra vậy tại sao lúc Đông Hoa gặp nguy hiểm, Thiên Địa lại không bảo vệ Đông Hoa, ngược lại, lại chỉ dùng thần lực bảo vệ Nguyệt nhi. Chiết Nhan, ngươi không thấy rất không hợp lí sao! Trừ phi nàng cũng không phải do Thiên Địa tạo ra mà địa vị của nàng còn cao hơn cả Thiên Địa nên Thiên Địa mới bảo vệ nàng.”

“Cái gì!!! Địa vị cao hơn trời, như vậy chẳng phải là Thiên đạo sao?!” _ Chiết Nhan nghe mà kinh hãi.

“Cũng không phải, nếu nàng là Thiên đạo thì cần gì phải tu tiên, và phụ quân cũng không cần phải lên lút dạy nàng tu tiên làm gì. Phụ quân không đường đường chính chính mà dạy Nguyệt nhi chắc hẳn là vì ông không muốn mọi người chú ý đến Ly Nguyệt, đó cũng là cách để nàng có thể an toàn trưởng thành.”

Chiết Nhan nghi hoặc: “Nếu Ly Nguyệt không phải Thiên đạo vậy nàng là gì?”

“Không biết.” _ Mặc Uyên lắc đầu.

Chiết Nhan: “...”

Vừa rồi còn lập luận hay lắm mà, sao bây giờ lại nói một câu cụt ngủn rồi? Ngươi có phải người yêu của nàng không vậy? Sống cùng nhau bao nhiêu năm mà thân thể của người ta cũng không biết, Mặc Uyên, hóa ra cũng có lúc ngươi vô dụng đến vậy.

Sáng hôm sau, tại đại điện, thấy khách đã về hết, Bạch Thiên liền tới chỗ Mặc Uyên, rót một chén trà rồi đưa cho sư phụ của mình: “Sư phụ, mệt mỏi nhiều giờ rồi, đồ nhi rót cho người chén trà mới.”

Tiếp nhận chén trà, Mặc Uyên nhàn nhạt nói: “Mười bảy, suốt mấy vạn năm qua, cực khổ ngươi rồi.”

“Sư phụ nói quá, nào có cực khổ như vậy, huống chi còn có Ly Nguyệt cùng ta thay phiên trông giữ, chỉ tiếc Ly Nguyệt hiện tại vẫn ngủ say... Ly Nguyệt mà biết người tỉnh lại thì sẽ vui lắm.” _ Bạch Thiên ngượng ngùng.

Mặc Uyên khựng người lại, nhìn Bạch Thiên hỏi: “Nàng thật sự vui khi biết vì sư tỉnh lại sao?”

Bạch Thiên ngơ người ngạc nhiên nhìn sư phụ mình: “Sao sư phụ lại hỏi vậy?”

“Vi sư vẫn còn nhớ rõ lần độ kiếp ở trần gian, tình huống lúc đó bất đắc dĩ nhưng vì sư cũng đã phản bội nàng lấy vị công chúa kia để lấy được thuốc giải. Mười bảy, ngươi thực sự cảm thấy nàng sẽ không hận ta, trách ta phản bội?” _ Mặc Uyên cảm thấy vô cùng khổ sở khi mỗi lần tưởng tượng tới

cảnh Ly Nguyệt sẽ oan trách, bỏ mặc hắn, sẽ không yêu hắn nữa.”

Bạch Thiên ngạc nhiên khi Mặc Uyên vẫn nhớ được phần kí ức của tàn hồn nhỏ nhoi đó nhưng vẫn trấn an sư phụ mình: “Sư phụ người vẫn còn nhớ ư? Người yên tâm, mười bảy đảm bảo, Ly Nguyệt chắc chắn sẽ không oán trách sư phụ vì Ly Nguyệt biết rõ nỗi khổ tâm của người mà.”

“Hi vọng như vậy.” _ Mặc Uyên cũng yên lòng hơn khi nghe Bạch Thiên khẳng định.

“Sư phụ đừng lo lắng vấn đề này nữa, Ly Nguyệt mà biết người vì nàng mà buồn rầu khổ sở thì nàng sẽ đau lòng đấy. Việc quan trọng nhất bây giờ là sư phụ mau chóng bề quan tể đường rồi chờ Ly Nguyệt tỉnh lại là được rồi. Ly Nguyệt từng nói, cho dù có vi phạm cấm kị, Thiên đạo cũng sẽ không giết nàng, vì vậy nàng sẽ sớm tỉnh lại thôi.” _ Bạch Thiên tiếp tục trấn an.

Mặc Uyên nắm bắt được trọng điểm: “Thiên đạo sẽ không giết Nguyệt nhi? Thiên đạo và Nguyệt nhi có quan hệ gì với nhau sao?”

Bị hỏi như vậy, Bạch Thiên không biết có nên nói cho sư phụ biết không vì lúc trước đã nói với Ly Nguyệt là nàng sẽ không tiết lộ bí mật rồi, không thể nói lời mà không giữ lời được.

Nhưng sư phụ là người đáng tin cậy, lại là người yêu của Ly Nguyệt cơ mà, nói cho sư phụ chắc không sao đâu.

“Chuyện này... Sư phụ, thật ra Ly Nguyệt là nữ nhi của Thiên đạo, vậy nên..”

Mặc Uyên kinh ngạc: “Ly Nguyệt là nữ nhi của Thiên đạo! Hóa ra là vậy.”

Bây giờ thì ta đã hiểu, hiểu tại sao Ly Nguyệt biết trước tương lai, hiểu tại sao phụ quân lại dạy tu tiên cho Ly Nguyệt. Phụ quân từng được Thiên đạo trợ giúp một lần vì vậy phụ quân đã trả ơn bằng cách đó.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Mà lúc này, tại thiên cung, Nhị ca của Bạch Thiên, tức cha của Bạch Phượng Cửu vì muốn con gái mình hạnh phúc mà đã không quản mặt mũi, cầu Đông Hoa để quân thành toàn, cưới nữ nhi của mình nhưng bị từ chối. Bạch Phượng Cửu nghe lén bên ngoài, khi biết Đông Hoa thẳng thừng không chút do dự từ chối thì đau lòng vô cùng, chạy khỏi Thiên cung.

Ti Mệnh tinh quân biết chuyện cũng cảm thấy xót xa thay cho Phượng Cửu, chấp tay nói: “Đế quân trước kia từng là vị thần cai quản trời đất, mặc dù sau đó thiên hạ thái bình, nhường quân vị cho lão Thiên quân, truyền đến cho Thiên quân hiện tại.”

“Nói trọng điểm” _ Đông Hoa.

Ti Mệnh thở dài: “Tiểu tiên nghĩ, tiểu điện hạ vì muốn trả ơn mà theo Đế quân tới Thiên cung, lại cam nguyện hạ phạm làm phi, như vậy mà cũng không chiếm được chút lòng thương xót của Đế quân. Kể ngoài cuộc như tiểu tiên cũng thấy rất bất bình cho tiểu điện hạ.”

Đông Hoa ngoài mặt lạnh tanh nhưng trong lòng thì đã buồn phiền từ lâu: “Ti Mệnh, người đã từng chia rẽ người có duyên trong số vận mệnh chưa?”

“Dĩ nhiên rồi.” _ Ti Mệnh cúi đầu.

Đông Hoa tiếp tục chất vấn: “Số vận mệnh của người viết rất rõ ràng, hai người này không có duyên với nhau, thế họ còn có cơ hội ở bên nhau sao?”

“Trừ phi là tiểu tiên sửa lại vài nét, bằng không tuyệt đối không thể.”

“Nếu là trên đá Tam sinh định sẵn hai người không có duyên thì sao?” _ Đông Hoa nhìn Ti Mệnh lại hỏi.

“Tam sinh thạch?” _ Ti Mệnh nghi hoặc.

Đông Hoa bỏ đi, để lại đó một Ti Mệnh ngơ ngác, không hiểu chuyện gì.

Sau khi tìm đọc sách cổ, Ti Mệnh mới biết được, từ thời viễn cổ, Đông Hoa đế quân vì tứ hải bát hoang, vì bản thân không có điểm yếu nên đã tự tay hủy tên mình trên đá Tam sinh, từ đó vô duyên với tất cả cô gái trên đời. Cũng hiểu tại sao Đông Hoa luôn từ chối tình cảm Phượng Cửu dành cho mình. Cho dù Đông Hoa có động lòng với ai thì mối tình đó vĩnh viễn chỉ là nghiệt duyên. Mà đã là nghiệt duyên thì sẽ không có kết quả tốt.

Mặc kệ là Đông Hoa hay Phượng Cửu thì cũng sẽ chỉ bị tổn thương khi cứ không chịu buông bỏ đi đoạn tình cảm này.

- ----- Một tháng sau, tại rừng đào mười dặm:

Vừa tỉnh lại, Ly Nguyệt kinh ngạc phát hiện bản thân đang nằm trong một quả cầu trong suốt, lửng lơ giữa không trung. Dùng pháp lực đánh vỡ quả cầu để thoát ra ngoài thì nàng càng ngạc nhiên hơn: “Ta phi thăng thành thượng thần từ khi nào vậy? Tại sao chỉ đi bề quan một hồi mà khi tỉnh lại ta lại ở đây? Đã vậy còn mơ mơ hồ hồ trở thành thượng thần rồi. Ngọc thanh Côn Luân phiền sao lại ở chỗ ta? Sao y phục của ta đầy vết máu khô thế này? Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy trời?!”

Nơi này nhiều cây đào như vậy, lẽ nào ta đang ở vườn dặm rừng đào? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với ta vậy?!

Trong đầu Ly Nguyệt lúc này chứa đầy những sự khó hiểu. Ly Nguyệt đi lang thang một lúc thì phát hiện có một căn nhà gỗ, đang lúc đang do dự không biết nên vào hỏi hay không thì có một giọng nói cất lên ở phía sau.

“Nga, người tỉnh lại rồi sao?” _ Chiết Nhan

Ly Nguyệt nghi hoặc: “Ngài là Chiết Nhan thượng thần?”

Sao cô ấy lại hỏi vậy? Giọng nói còn tràn ngập mùi vị không chắc chắn là thế nào? Chẳng lẽ cô ấy ngủ nhiều quá nên quên luôn mặt ta rồi?

Lần này thì đến lượt Chiết Nhan không hiểu, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng: “Àn, người đã quên mất khuôn mặt phong lưu phóng khoáng của ta rồi sao?”

Phong lưu, phóng khoáng? Vị này là đang tự ki à? Mà khoan, nói như hần thì đáng lẽ ta phải quen hần chứ! Nhưng sao ta chẳng nhớ gì cả?

Ly Nguyệt co gập khóe miệng nhìn Chiết Nhan: “Khụ! Ngài quen biết ta sao?”

“Ly Nguyệt, người nói linh tinh gì vậy? Ta và người tuy quan hệ không sâu đậm nhưng cũng đã biết nhau mấy vạn năm.” _ Chiết Nhan nghi ngờ nhìn khuôn mặt đang ngơ ngác của nàng.

Ly Nguyệt bắt đầu ngơ ngác thấy được vấn đề của bản thân: “Nhưng ta không nhớ ra ngài. Lại càng không biết chúng ta quen biết từ khi nào.”

“Người.. Lẽ nào người mất trí nhớ rồi?” _ Chiết Nhan kinh ngạc nhìn.

“Hình như vậy.” _ Ly Nguyệt ỉu xiu mà nói.

Hóa ra là do bị mất trí nhớ nên ta mới không biết chuyện gì xảy ra hết nhưng tại sao ta lại bị mất trí nhớ vậy trời?

“Ra đây ngồi đi, ta giúp người bắt mạch xem sao.”

Ly Nguyệt tất nhiên đồng ý rồi. Tự nhiên bị mất trí nhớ, nàng hơn ai hết mong được biết nguyên nhân nhất.

Chiết Nhan xem mạch xong thì khuôn mặt trở nên trầm tư.

“Ta nghĩ ta biết nguyên nhân khiến người bị mất trí nhớ rồi. Bất quá, chúng ta trở lại Côn Luân Khư rồi nói một thể. Mặc Uyên chờ người đã lâu.”

“Mặc Uyên thượng thần? Ta có quen với ngài ấy sao?” _ Ly Nguyệt hỏi.

“Ôi chao, Mặc Uyên mà người cũng không nhớ. Mặc Uyên cũng thật đáng thương.” _ Chiết Nhan cảm thán.

- -----Tới Côn Luân Khư:

“Chiết Nhan thượng thần, nơi này là Côn Luân Khư sao, thật đẹp!” _ Ly Nguyệt nhìn ngó khắp nơi.

“Đúng vậy. Đi thôi.”

...

“Ly Nguyệt cô nương, cô tỉnh lại rồi sao? Tốt quá!” _ Lệnh Vũ thấy Ly Nguyệt cùng Chiết Nhan đi vào đại điện thì vui vẻ đi tới chào hỏi.

Ly Nguyệt nhìn Chiết Nhan: “Người này là ai vậy?”

Trong lòng Chiết Nhan: =_ =! Thật rắc rối!

Chiết Nhan: “Vị này là đệ tử thứ 9 của Mặc Uyên, Lệnh Vũ.”

“Nga.” _ Ly Nguyệt tỏ vẻ đã biết.

Lệnh Vũ kinh ngạc tròn mắt nhìn Ly Nguyệt: “Chiết Nhan thượng thần, chuyện này là sao?!”

“Chút nữa người sẽ biết thôi. Đi gọi Mặc Uyên đến đại điện nói chuyện đi.” _ Chiết Nhan tỏ vẻ ta hiểu cảm nhận của người mà.

Mặc Uyên và Bạch Thiên nhận được tin Ly Nguyệt tỉnh lại thì liền tức tốc mà tới đại điện. Nhìn hai khuôn mặt xa lạ một nam một nữ đang đi tới, Ly Nguyệt cũng đoán được người tới là ai.

Tuy nàng không biết đã mất bao nhiêu kí ức nhưng những phần kí ức khi nàng còn sống ở Trái Đất thì vẫn rõ ràng. Nam nhân kia hẳn chính là chiến thần Mặc Uyên, đại danh鼎鼎, còn nữ nhân kia thì hẳn là Bạch Thiên. Bạch Thiên đang mặc y phục nữ nhân, chứng tỏ Mặc Uyên cũng đã từng ngủ say 7 vạn năm. Nếu vậy, căn cứ vào kí ức nàng đang có ở hiện tại và tính toán thời gian theo cốt truyện thì nàng đã mất đi khoảng hơn 7 vạn năm kí ức. Và Phụ thần cũng đã mất rồi.

Nhìn thấy người trong lòng đứng ngay trước mặt, Mặc Uyên kích động, không kiềm chế được, bước tới gắt gao ôm chặt Ly Nguyệt vào lòng: “Nguyệt nhi, ngươi tỉnh lại rồi, tốt quá.”

Ly Nguyệt về mặt mòng bức, không hiểu gì, cứng đờ người, sau đó giãy ra khỏi Mặc Uyên: “Ngài là Mặc Uyên thượng thần? Ngài biết ta sao?”

Thấy Ly Nguyệt phản kháng, Mặc Uyên trong lòng có chút thất vọng và hụt hẫng nhưng nghe thấy câu hỏi của Ly Nguyệt thì ngạc nhiên ngó người nhìn ánh mắt xa lạ của nàng dành cho mình.

Bạch Thiên không hiểu ra sao: “Cái gì mà ngài là Mặc Uyên thượng thần? Cái gì mà ngài biết ta sao? Ly Nguyệt, ngươi nói gì vậy?”

“Nguyệt nhi, nàng...” _ Mặc Uyên có dự cảm xấu.

“Ta có quen biết với hai người à?” _ Ly Nguyệt tò mò hỏi nhưng lại không chú ý tới những lời này có thể khiến cho đối phương buồn lòng.

Bạch Thiên tròn mắt: “Ly Nguyệt, ngươi đang đùa gì vậy, không vui chút nào?”

“Nhưng ta thật sự không nhớ ra các người.” _ Ly Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

“Nhưng ta thật sự không nhớ ra các người là ai.” _ Ly Nguyệt không biết phải làm sao.

“Nguyệt nhi, nàng không nhớ ra ta?” _ Mặc Uyên kích động nắm chặt tay Ly Nguyệt.

Ly Nguyệt có chút ngượng ngùng, không biết làm sao khi thấy ánh mắt nồng nhiệt của Mặc Uyên dành cho mình, giằng tay ra khỏi tay Mặc Uyên nhưng không thành công.

Trong lòng Mặc Uyên cảm giác không ổn khi thấy được trong ánh mắt của Ly Nguyệt phản ánh đầy sự mê mang, chứ không phải lời nói đùa cợt.

Phụ quân nói đúng, những hình ảnh xuất hiện khi hắn độ kiếp phi thăng đó quả thật là dự báo tương lai.

Bạch Thiên bây giờ cũng cảm thấy Ly Nguyệt có vấn đề, hướng sang nhìn Chiết Nhan để tìm câu trả lời.

Chiết Nhan thông báo: “Ly Nguyệt bị mất trí nhớ rồi, không nhớ ra được các người, ngay cả ta nàng còn không nhớ nữa là.”

“Mất trí nhớ? Chuyện này là sao?” _ Mặc Uyên mất mát buông ra tay của Ly Nguyệt, rồi buồn bực quay sang nhìn Chiết Nhan hỏi.

Nguyệt nhi mất trí nhớ rồi ư? Quên hết tất cả chuyện giữa ta với nàng? Vậy thì có khác nào công cuộc truy thê của hắn lại phải làm lại từ đầu.

Chiết Nhan giảng giải: “Ta đã xem mạch cho nàng rồi. Theo ta thấy, nguyên nhân Ly Nguyệt bị mất trí nhớ hẳn là do nguyên thần bị thương tổn chưa khỏi. Theo lý bình thường, người bị tổn thương nguyên thần quá nặng thì hồn phi phách tán mà không nặng thì sẽ lâm vào hôn mê sâu. Tùy vào thể chất từng người và mức độ nặng nhẹ mà thời gian ngủ say sẽ khác nhau, nhưng cũng phải ngủ đến khi nguyên thần lành lặn hoàn toàn thì mới có thể tỉnh lại. Vấn đề là nguyên thần của Ly Nguyệt bị thương tổn chưa khỏi mà đã tỉnh lại. Có lẽ vì thế nên đã mất đi trí nhớ.”

“Ý người là Nguyệt nhi đã tỉnh lại trước khi nguyên thần bình phục, vì vậy mà xảy ra tác dụng phụ. Như vậy, nếu như nguyên thần của nàng hoàn toàn bình phục thì nàng sẽ nhớ lại mọi chuyện sao?” _ Mặc Uyên suy tư.

“Tới lúc đó thì phải xem vào ý chí của bản thân nàng rồi.” _ Chiết Nhan tỏ vẻ ta cũng không bảo đảm đâu.

Bạch Thiên lại có ý kiến khác: “Chiết Nhan, ta lại nghĩ Ly Nguyệt bị mất trí nhớ là do nguyên thần bị thiếu hụt. Chẳng phải sư phụ lúc trước cũng bị như vậy sao, chủ hồn và tàn hồn tách ra. Hôn nữa lúc bị rơi xuống Tru Tiên đài, nguyên thần của nàng bị đánh bật ra khỏi tiên thể, cũng có thể lúc đó chủ hồn

và tàn hồn cũng bị tách ra. Chủ hồn thì hạ phạm lịch kiếp còn tàn hồn lại không, vì vậy khi chủ hồn lịch kiếp thành công, trở lại tiền thế, còn tàn hồn lại không lịch kiếp nên không trở lại được, vì vậy nàng tỉnh lại mới kí ức không hoàn chỉnh.”

“Không có khả năng, nếu hồn phách không đủ thì sao nàng có thể tỉnh lại được. Ngươi quên rằng Mặc Uyên sau khi dung hợp với tàn hồn thì hần mới tỉnh lại sao.” _ Chiết Nhan phản đối.

“Cũng phải ha, ta quên mất” _ Bạch Thiên.

Tuy Ly Nguyệt có nhiều điều nghi hoặc nhưng mà cứ phải đối diện với ánh mắt kì quái của Mặc Uyên dành cho mình thì cả người như bị điện giật, vô cùng rối giảm, không muốn đối mặt.

“Cái kia, nếu đã biết nguyên nhân, vậy ta cũng nên về nhà rồi, cáo từ.”

“Không được.” _ Thấy Ly Nguyệt định đi, Mặc Uyên liền kéo nàng lại.

Ly Nguyệt bối rối: “Vì sao không được? Ta và ngài có quan hệ gì đặc biệt à?”

Mặc Uyên ủy khuất, bày ra dáng vẻ như bị người ruồng bỏ: “Tuy nàng bị mất trí nhớ nhưng cũng không thay đổi được sự thật nàng là vị hôn thê của ta.”

“Nha, vị hôn thê...Khụ! Khụ! Khụ! Cái gì!!! Vị hôn thê?!” _ Ly Nguyệt kinh ngạc sắc nước miếng.

Ta là vị hôn thê của hần?! Sao ta có thể là vị hôn thê của hần? Chuyện từ khi nào?

Mặc Uyên thấy Ly Nguyệt ho lệ hại thì lấy tay vuốt lưng giúp nàng thuận khí.

“Ân. Nếu nàng không tin, nàng liền nghe cái này đi”

Nói xong Mặc Uyên từ túi trữ vật lấy ra một thu âm thạch, đưa cho Ly Nguyệt. Ly Nguyệt nghi ngờ nên cũng dùng pháp lực kích hoạt thu âm thạch..

Nội dung trong thu âm thạch:

[... “Mặc Uyên, ngươi nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt. Không được xảy ra chuyện gì, nếu không. ta sẽ không thủ tiết đâu.” _ Ly Nguyệt.

Mặc Uyên nhướn mày cảnh cáo: “Nếu nàng mà dám vượt tường, ta sẽ hảo hảo mà trừng phạt nàng”

“Ân, ngươi định trừng phạt ta thế nào?” _ Ly Nguyệt trừng mắt.

“Nếu chuyện đó xảy ra thì nàng sẽ biết thôi. Đảm bảo nàng ấn tượng sâu sắc, khắc ghi cả đời.” _ Mặc Uyên

Ly Nguyệt bĩu môi: “Chuyện đó đương nhiên sẽ không xảy ra. Ta chỉ đùa thôi mà.”

“Ân, ngoan, đừng lo lắng, ta sẽ trở về.” _ Mặc Uyên nhẹ giọng trấn an.

Ly Nguyệt: “Hảo, ta tin tưởng ngươi.”

Mặc Uyên khẩn trương dò hỏi: “Nguyệt nhi, chờ sau khi ta trở về, chúng ta liền thành thân, được không?”

“Hảo.” _ Ly Nguyệt gật đầu đồng ý...]

Ly Nguyệt nghe xong vẻ mặt mộng bức, không thể tin nổi bản thân lại có lúc nũng nịu như vậy.

Xem ra ta thật sự là vị hôn thê của Mặc Uyên thượng thần rồi. Chuyện này xảy ra khi nào vậy trời?

Bạch Thiên, Lệnh Vũ nghe mà rớt cằm. Sư phụ của bọn họ hảo diệu dàng a! Thật khác xa đáng về khi nói chuyện với bọn họ. Quả nhiên, chỉ có Ly Nguyệt mới có thể khiến sư phụ tan chảy thành mật ngọt.

Thấy Mặc Uyên vẫn bày ra dáng vẻ đáng thương vô cùng, Ly Nguyệt cảm thấy bản thân như trở thành một kẻ phụ lòng, tội lỗi chồng chất.

Ly Nguyệt bỗng dưng thấy chột dạ, bối rối xua tay: “Ta không phải cố ý quên ngươi, ngươi đừng thương tâm, ta sẽ phụ trách.”

Mặc Uyên nghe vậy thỏa mãn ôm lấy Ly Nguyệt. Ly Nguyệt dù không thích ứng nhưng cũng không phản kháng nữa, quan hệ giữa nàng và hần như vậy thì ôm cũng là bình thường. Bạch Thiên, Chiết Nhan, Lệnh Vũ thấy tình cảnh này thì cũng hiểu ý, âm thầm rời đi.

“Vậy nàng sẽ không rời đi nữa chứ?”

“Ân.” _ Ly Nguyệt buồn bực.

Nàng còn có lí do gì để rời đi nữa chứ! Nhưng mà nàng hiện tại đối với hần...

Ly Nguyệt nhẹ giọng: “Mặc Uyên thượng thần, ta bây giờ không nhớ gì cả, vậy nên... có thể cho ta thời gian thích ứng được không?”

“Được.” _ Mặc Uyên đồng ý. Hắn tự biết trong thời điểm này cũng không thể ép nàng quá được, nếu không sẽ phản tác dụng.

“Vây hôn sự của chúng ta có thể lùi lại không? Ít nhất là cho đến khi ta cảm thấy chúng ta có thể thành thân.”

Mặc Uyên nghe vậy có chút thất vọng nhưng vẫn là đồng ý, dùng thời gian bồi dưỡng lại cảm tình đã mất.

“Cảm ơn ngươi, ngươi thực tốt.” _ Ly Nguyệt vui vẻ nhìn Mặc Uyên.

Trong khi Mặc Uyên và Ly Nguyệt bồi dưỡng tình cảm thì ở hồ li động, Phượng Cửu lại ngày ngày say xin vì tình, muốn buông bỏ lại bỏ không được. Ti Mệnh tinh quân thấy Phượng Cửu như vậy thì cảm thương nói hết sự thật mà mình biết về Đông Hoa cho nàng, mong sao Phượng Cửu thật sự chết tâm, có thể buông xuống. Ai ngờ Phượng Cửu vừa biết được sự thật thì liền tới Thiên cung, tự tay chém đứt một đuôi của mình, lấy đuôi đó hóa thành một chùy thủ, sau đó chạy tới nơi đặt đá Tam sinh. Phượng Cửu cho rằng như vậy thì có thể khắc tên Đông Hoa cùng với mình, ai ngờ nàng vừa khắc xong, tên đó liền tan biến. Phượng Cửu dù thấy vậy nhưng vẫn không từ bỏ, vẫn kiên trì khắc đi khắc lại tên Đông Hoa. Cuối cùng, kết quả vẫn chẳng thay đổi mà Phượng Cửu vì đau đớn quá độ mà ngất xỉu.

Đông Hoa thấy Phượng Cửu như vậy thì trong lòng cũng đau khổ vô cùng, lo lắng ôm lấy Phượng Cửu tới mười dặm rừng đào, tìm Chiết Nhan nhưng không thấy thì lại tới hồ li động.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Đông Hoa nói ngắn gọn chuyện Phượng Cửu tự cắt đuôi rồi giao nàng cho Mê Cốc. Mê Cốc biết Chiết Nhan đang ở Côn Luân Khư thì gấp gấp đem Phượng Cửu tới đó tìm Chiết Nhan.

Côn Luân Khư:

“Mê Cốc, rốt cuộc thì làm sao vậy, không phải mới vài ngày trước vẫn còn khỏe mạnh sao?” _ Bạch Thiên lo lắng hỏi.

Mê Cốc khẩn trương nói: “Vẫn là bởi vì Đông Hoa để quân đó. Tiểu điện hạ bị thương có lần nào mà không phải vì Đông Hoa chứ!”

“Có ý gì?” _ Bạch Thiên nghi hoặc.

Mê Cốc méo máo kể: “Lúc Đông Hoa đưa tiểu điện hạ về hồ li động, nói điện hạ đã tự cắt đuôi hồ li của mình.”

“Cái gì!! Tứ ca, huynh xem đứa trẻ này...”

“Thật đúng là nha đầu coi thường tính mạng của bản thân. Mau nghĩ cách giảm đau giúp nó. Nỗi đau đứt đuôi này, cũng có thể khiến nó chết vì đau đớn.” _ Bạch Chân vừa giận vừa lo lắng nói

Chiết Nhan xem mạch xong liền nhanh tay cho Phượng Cửu uống thuốc giảm đau.

“Các ngươi đừng nói nữa, ra ngoài trước đi.”

Bạch Thiên, Mê Cốc, Bạch Chân và Chiết Nhan biết nên cho Phượng Cửu an tĩnh nghỉ ngơi nên đều lần lượt ra ngoài.

Vừa ra ngoài thì liền thấy Đông Hoa đi tới, Bạch Thiên tức giận hỏi: “Lúc này để quân đến đây làm gì?”

Mặc Uyên và Ly Nguyệt cũng theo Đông Hoa tới xem sao, thấy Bạch Thiên nói chuyện vô lễ, Mặc Uyên nhắc nhở: “Mười bảy, nói chuyện với đế quân phải khách khí một chút.”

“Tiểu nữ, chuyện này cũng không phải lỗi của ngài ấy, người cũng hiểu rõ mà. Đá Tam sinh đó...” _ Chiết Nhan nói đỡ lời.

Bạch Thiên mất bình tĩnh ngắt lời: “Đá Tam sinh thì đã sao? Đế quân, ngài rõ ràng biết bản thân không thể gánh nợ tình thì nên sớm cự tuyệt tiểu Cửu nhà chúng ta mới phải. Tộc hồ li chúng ta đều mang tính cách cực kì cố chấp, cả đời đã nhận định là ai thì chính là người đó. Người đây đưa với con bé, khiến nó thích ngài, ngài lại nói với nó... Ngài là đang diễn kịch sao?”

“Thứ lỗi...” _ Đông Hoa áy náy.

“Chuyện đã tới nước này thứ lỗi thì có ích gì chứ! Nỗi đau đứt đuôi của con bé ngài có thể thay nó gánh chịu không?”_ Bạch Thiên phần nộ không kiềm chế được.

Mặc Uyên nhũu mày nhắc nhở: “Mười bảy, để quân cũng có nỗi khổ của ngài ấy.”

Bạch Thiên không phục: “Được, đồ nhi không nói nữa.”

Ly Nguyệt lên tiếng: “Thật ra Bạch Thiên trách hấn cũng không sai mà. Bạch Thiên Và Bạch Chân thượng thần đều là người nhà của Phượng Cửu, thấy nàng bị như vậy, ý chí bị chi phối bởi cảm xúc là chuyện bình thường.”

“Ly Nguyệt, ngươi cũng thấy ta làm đúng ư?”_ Bạch Thiên có chút vui vẻ vì có người đồng quan điểm với mình.

Ly Nguyệt gật đầu nói: “Ta cùng quan điểm với cô nhưng cũng không hẳn là cùng quan điểm.”

“Ly Nguyệt nói vậy là sao? Còn nữa, ngươi cứ gọi ta là Thiên Thiên đi, xưng hô như vậy thật quá xa lạ rồi.”_ Bạch Thiên không hiểu.

Ly Nguyệt đồng ý, tự bản thân nàng cũng thấy bối rối khi không biết phải gọi họ như thế nào: “Thiên Thiên, thật ra mọi chuyện đều có hai mặt, mặt tốt và mặt xấu. Người là người nhà của Phượng Cửu nên những lời mà người nói ra sẽ thiên về cảm xúc của người lúc này, còn những người ngoài cuộc thì thường sẽ thiên về mặt lý trí. Việc chọn lựa giữa cảm xúc và lý trí thường rất khó. Trong chuyện này, rất khó để đưa ra một lời phán xét hợp lý, mặc kệ là người ngoài cuộc hay người trong cuộc. Xét về mặt tốt của Đông Hoa đế quân, thì ta không đồng quan điểm với ngươi. Vì ta thấy được hấn đau lòng, hấn áy náy với Phượng Cửu. Từ đó có thể thấy Đông Hoa đế quân cũng rất yêu Phượng Cửu nhưng vì khi xưa hấn đã tự hủy tên mình trên Tam sinh thạch nên hiện tại hấn dù yêu nàng nhưng vẫn phải chọn cự tuyệt tình cảm của Phượng Cửu. Cách làm này của hấn là vì bảo vệ Phượng Cửu nhưng đồng thời cũng làm nàng bị tổn thương. Vì nếu cả hai cứ duy trì thì sẽ chỉ dẫn đến kết cục xấu nhất. Mọi người có biết kết cục xấu nhất là gì không?”

“Làm trái lại ý trời sẽ chỉ dẫn tới đau khổ không dứt, hồn phi phách tán.”_ Chiết Nhan.

Ly Nguyệt: “Không sai, nếu hai người họ cứ tiếp tục đến với nhau thì bầu trời sẽ đánh xuống lôi kiếp mạnh nhất, đánh cho họ đến khi nào hồn phi phách tán mới thôi. Vậy Thiên Thiên, hấn từ chối tình cảm của Phượng Cửu là đúng hay sai?”

“Là đúng nhưng hấn không nên cứ dây dưa không dứt! Nếu đã là người vô duyên với tình cảm thì ngay từ đầu hấn không nên cho tiểu Cửu hi vọng.”_ Bạch Thiên không phục.

“Thiên Thiên, nói thì dễ lắm nhưng làm lại rất khó, khi yêu rồi, chúng ta thường sẽ khó mà từ bỏ nó được. Điểm này ngươi cũng hiểu rõ nhỉ? Chính vì vậy hấn mới dây dưa, không dứt khoát cự tuyệt thẳng thừng, từ đó đem tới hi vọng trong lòng của Phượng Cửu, khiến nàng đi tới bước đường ngày hôm nay. Quyết định tự cắt đuôi là do Phượng Cửu tự quyết định, huống chi bây giờ hấn cũng đau khổ không kém nàng đâu. Vì vậy Thiên Thiên, ngươi có thể thông cảm cho hấn được mà.”

“Hừ.”_ Bạch Thiên buồn bực nhưng cũng biết là Ly Nguyệt nói có lý.

Ly Nguyệt thấy Bạch Thiên đã hòa hoãn con tức thì biết nàng đã chấp nhận, quay sang nhìn Đông Hoa nói tiếp: “Ta muốn hỏi Đông Hoa đế quân một câu. Đông Hoa đế quân, ngài có biết thế nào là yêu một người không?”

Đông Hoa trầm mặc không nói.

“Yêu một người là bảo vệ người đó, là khiến cho người đó cảm thấy vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, nhưng ngài đã làm gì? Ngài không ngừng cho nàng hi vọng rồi lại không ngừng dập tắt hi vọng ấy, ngài không ngừng nói những lời nói hời hợt lạnh lùng để làm tổn thương Phượng Cửu. Chỉ vì để nàng có thể buông xuống đoạn tình cảm này sao? Thật ích kỷ, ngài chỉ biết làm theo suy nghĩ của bản thân nhưng ngài có từng nghĩ đến Phượng Cửu sẽ đau lòng thế nào khi ngài làm vậy. Đó là cách ngài yêu một người à? Ngài từ chối tình cảm của Phượng Cửu là không sai nhưng sai ở chỗ ngài đã từ chối không đúng cách. Cách từ chối của ngài đã khiến Phượng Cửu không những không buông được mà còn dấy lên một hi vọng xa vời trong lòng nàng. Bằng chứng là Phượng Cửu đã ảo tưởng, cho rằng chặt đuôi rồi biến nó thành một chùy thủ là có thể khắc tên ngài lên đá Tam sinh. Phượng Cửu là tự chặt đuôi nhưng nguyên nhân thì cũng vì ngài mà ra. Vì vậy, Thiên Thiên trách ngài là đúng, phần nộ là đúng. Nếu ngay từ đầu, thay vì làm tổn thương người mình yêu nhất, ngài lựa chọn thẳng thắn nói ra tình cảm chính mình, nói ra chuyện đá Tam sinh thì Phượng Cửu cũng chưa chắc sẽ yêu ngài và có lẽ đã không bị tổn thương như vậy. Hoặc nếu lúc đó Phượng Cửu đã yêu ngài thì cũng sẽ dễ dàng từ bỏ đoạn tình cảm đó. Đằng này, ngài lại để cho Phượng Cửu yêu ngài sâu đậm rồi mới tiết lộ sự thật về Tam sinh thạch. Bây giờ rồi tình đã cảm sâu, nào có thể từ bỏ dễ dàng! Cách yêu của ngài chỉ biết làm cho đôi bên dẫn vật trong đau khổ.”_ Ly Nguyệt nói xong cả chuỗi dài thì cảm thấy khô cả cổ.

Cả đám nghe xong mà yên lặng không nói gì vì cũng chẳng biết phải nói sao. Tình cảm vốn là thứ rắc rối nhất và cũng khó giải quyết nhất, vì vậy cũng khó mà kết luận người đó làm đúng hay sai.

“Thôi, suy nghĩ nhiều làm gì, mọi chuyện tới nước này cũng chẳng thể thay đổi được gì. So với việc cứ ngồi đó áy náy, khổ sở trong lòng thì chẳng bằng buông xuống tất cả, từ bỏ tất cả. Giữa duy trì và buông bỏ, chẳng qua là một ý niệm. Chỉ cần suy nghĩ thông suốt thì khổ sở sớm muộn cũng sẽ vượt qua thôi.”_ Mặc Uyên vỗ vai Đông Hoa tỏ ý an ủi.

Chiết Nhan và Bạch Chân nhìn nhau. Bạch Thiên nhìn vào khoảng không vô định nói: “Cũng phải ha. Chỉ mong thời gian có thể xoa dịu tất cả”

“Mặc Uyên thượng thần, ta khát rồi.”_ Ly Nguyệt phá vỡ bầu không khí bằng một câu không liên quan.

Mặc Uyên nghe vậy sùng sững nhìn lời kéo Ly Nguyệt đi nơi khác: “Các ngươi tiếp tục, ta đưa nàng đi uống trà.”

Bạch Thiên nhìn Đông Hoa nói: “Đông Hoa để quần vào tắm tiểu Cừu đi, ta không ngăn cản nữa. Hi vọng ngài đừng tiếp tục tổn thương con bé nữa.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

“Trà này là trà gì vậy? Thật thơm.” _ Ly Nguyệt ngửi một hơi rồi mới uống.

Mặc Uyên cũng uống một ngụm rồi nói: “Đây là trà bồ công anh, rất tốt cho sức khỏe.”

Ly Nguyệt tiếp tục nhấp nháp: “Rất dễ uống.”

“Àn. Ta dựa theo khẩu vị của nàng mà làm, nàng thích chứ?” _ Mặc Uyên chờ mong hỏi.

“Ừ, cảm ơn.” _ Ly Nguyệt hơi ngượng ngừng nói.

“Không cần khách khí. Chỉ cần nàng thích là tốt rồi.”

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện của Phượng Cừu, Ly Nguyệt tò mò hỏi: “Nè, nếu ngài là Đông Hoa để quần, ngài sẽ làm thế nào?”

Mặc Uyên thản nhiên nhìn nàng: “Vốn không có nếu, ta mãi mãi cũng không phải Đông Hoa.”

Ly Nguyệt nghe vậy bĩu môi cảm thấy không thể bắt bẻ nhưng vẫn muốn nghe quan điểm của Mặc Uyên: “Ta cũng chỉ nói nếu thôi mà, cần gì nghiêm túc đến vậy. Ngài cứ thử nói quan điểm của ngài đi, ta muốn nghe.”

Mặc Uyên sùng nịnh mà cười khi nhìn dáng vẻ muốn biết cho bằng được của Ly Nguyệt: “Được rồi. Nếu ta là Đông Hoa thì ngay từ đầu sẽ không có chuyện tự hủy tên của bản thân trên đá Tam sinh, sẽ càng không yêu Bạch Phượng Cừu vì người ta yêu mãi mãi là nàng, chứ không phải cô ấy.”

Ly Nguyệt ngăn người không kịp tiêu hóa câu thổ lộ của Mặc Uyên, đợi đến lúc hiểu được ý của hắn thì Ly Nguyệt cảm thấy cả mặt nóng bừng bừng, xấu hổ không dám nhìn Mặc Uyên: “Ngài.. Ngài, ta ta..”

Mặc Uyên thấy vậy thì càng sung sướng mà cười: “Bình tĩnh, không cần phải trả lời sớm đâu.”

“Vậy nếu người ngài tiếp xúc trước không phải ta mà là Phượng Cừu hoặc một cô gái khác thì sao! Lúc đó ngài sẽ còn yêu ta sao?” _ Ly Nguyệt nghiêm túc nhìn Mặc Uyên.

Mặc Uyên cũng kiên định nhìn Ly Nguyệt: “Người ta yêu vẫn sẽ là nàng, không có gì thay đổi cả.”

Nếu ta không tới thế giới này thì ngài sẽ yêu Bạch Thiên và sẽ không yêu ta, Mặc Uyên à. Vận mệnh vốn dĩ là vậy, chẳng qua là sự xuất hiện của ta có lẽ đã tác động tới cuộc sống của ngài khiến vận mệnh bị thay đổi mà thôi. _ Ly Nguyệt nghĩ thâm trong lòng, tự nhiên cảm xúc có chút xa xút xuống.

Thấy Ly Nguyệt thẫn thờ, Mặc Uyên tưởng nàng lại suy nghĩ lung tung: “Đừng suy nghĩ linh tinh nữa, mọi chuyện vốn không có nếu như.”

“Cũng phải.” _ Ly Nguyệt thông suốt, cười yếu ớt nói.

- - - - -

“Ồi chào, Thiên Thiên, người đưa ta đi đâu vậy?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc nhìn Bạch Thiên đang lôi kéo mình.

Bạch Thiên nhìn con đường quen thuộc trước mặt, lại nhìn bộ dạng không biết gì của Ly Nguyệt, bất đắc dĩ hỏi: “Ly Nguyệt, người không nhớ con đường này dẫn đến phòng của ta à? Hôm qua người còn cùng sư phụ và Đông Hoa để quần đi cùng nhau kia mà!”

“Nha! Hóa ra căn phòng mà Phượng Cừu đang ở lại là phòng của người. Thông cảm ta còn không nhớ ra.”

Bạch Thiên: “Thôi, ta hiểu mà. Phượng Cừu tỉnh rồi, nếu biết người đã tỉnh lại thì sẽ vui lắm.”

“Trước kia ta và Phượng Cừu có quen biết à?” _ Ly Nguyệt hỏi.

Bạch Thiên thờ dãi nói: “Trước kia, người từng sống ở hồ li động, cùng ta trông coi tiên thể sư phụ. Người và tiểu Cừu cũng từ đó mà quen biết nhau.”

“Là vậy à. Vậy có cần ta khuyên giải Phượng Cừu không?”

Bạch Thiên: “Con bé cứng đầu đó cũng chưa chắc đã nghe, bắt quá, người giúp ta khuyên nó từ bỏ đi.”

“Ừ, ta sẽ tận lực.”

Trong phòng Bạch Thiên, Phụng Cửu nằm thẫn thờ, Bạch Thiên phải gọi mấy lần nàng mới hồi phục tinh thần.

“Nha đầu ngốc, xem ai tới này.” _ Bạch Thiên đỡ Phụng Cửu ngồi dậy.

Phụng Cửu kinh ngạc, có chút vui mừng khi nhìn thấy Ly Nguyệt: “Nguyệt cô cô, người tình lại rồi, thật tốt quá!”

“Ân, người thấy thế nào rồi, có còn đau nữa không?” _ Ly Nguyệt gọi xuống bên cạnh Phụng Cửu hỏi.

“Tiểu Cửu không còn đau nữa nhưng mà...” _ Nhớ tới Đông Hoa, Phụng Cửu mắt hoe hoe đỏ, cố gắng kiềm lại xúc động nhưng những nhức nhối trong lòng cứ trào ra khiến nàng không ngăn lại được nước mắt tuôn rơi.

Ly Nguyệt bối rối nhẹ nhàng ôm lấy Phụng Cửu an ủi: “Không sao, ta hiểu mà. Cứ khóc đi, khóc ra rồi sẽ thoải mái hơn.”

“Nguyệt cô cô... hức hức...”

Bạch Thiên để lại không gian cho cả hai, yên lặng ra ngoài.

Thấy Phụng Cửu đã ngừng khóc, Ly Nguyệt giúp nàng lau mặt: “Cảm giác tốt hơn không?”

“Ân, quả thật đỡ nhiều rồi.”

Ly Nguyệt bắt đầu nghiêm túc hỏi: “Người cảm thấy làm vậy đáng sao?”

“Nguyệt cô cô...” _ Phụng Cửu tỏ vẻ đáng thương.

“Ta cảm thấy không đáng chút nào. Phụng Cửu, người biết không, nếu là ta, ta sẽ không ngốc như vậy. Sẽ không làm chuyện mà khiến người thân mình phải đau lòng vì mình. Càng không làm chuyện tự tổn thương bản thân mình. Khi người tự cắt đuôi mình, người có từng nghĩ tới gia đình người sẽ cảm thấy như thế nào, có từng nghĩ tới bản thân không? Người hi sinh cho tình yêu nhiều như vậy nhưng kết quả lại có được gì? Người có hạnh phúc sao?”

Phụng Cửu cúi thấp đầu không nói gì.

“Tiểu Cửu, không phải chuyện gì chúng ta cũng được như ý. Cũng không phải ước mơ nào cũng thành sự thật. Ta cũng vậy và người cũng vậy, trong cuộc đời, ai cũng từng phải chịu đau khổ. Nhưng chỉ cần vượt qua, chúng ta sẽ lại bước tiếp trên con đường của mình và những đau khổ kia sẽ trở thành một phần của quá khứ. Người hiểu ý ta nói không?” _ Ly Nguyệt nhìn nàng.

Phụng Cửu lắc đầu: “Tiểu Cửu không hiểu ý cô cô nói.”

“Haiz... Ý ta là.. Tiểu Cửu, từ bỏ đi, Từ bỏ Đông Hoa để quân thì mới tốt, giữa người và hấn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu. Nếu người cứ vương vấn không buông thì sẽ chỉ khiến người và hấn đều đau khổ thôi. Chưa nói đến chuyện Đông Hoa và người tuổi tác cách biệt rất lớn, hấn sớm muộn cũng sẽ trở về hỗn độn trước người. Đến lúc đó người có thể chịu được cảnh sống một mình cho đến cuối đời sao?”

Phụng Cửu lắc đầu: “Tiểu Cửu không buông xuống được. Rất nhiều lần tiểu Cửu đã thử nhưng đều bỏ không được.”

“Tiểu Cửu, không phải không thể mà là người không muốn mà thôi. Chỉ cần người thực sự muốn từ bỏ, thì mọi trói buộc sẽ biến mất, người cũng sẽ nhẹ lòng hơn. Thử tình cảm mà người đang có bây giờ sẽ chỉ là gánh nặng dày vò người thôi. Đừng quên, tiểu Cửu, người còn là tiểu đế cơ Thanh Khâu, tương lai sẽ là nữ đế trị vì Thanh Khâu. Mặt mũi của người cũng là mặt mũi của Thanh Khâu. Trên đời nam nhân tốt cũng không phải ít, hà cớ gì cứ phải lưu luyến một người không hợp với mình.”

“Tiểu Cửu...” _ Phụng Cửu khổ sở không biết phải trả lời sao.

“Người cứ suy nghĩ thực kĩ những lời ta nói, không cần vội. Thôi, nghỉ ngơi đi.” _ Ly Nguyệt nói xong thì liền rời khỏi.

Trong lòng Ly Nguyệt có chút không nỡ khi phải nói những lời để kích thích Phụng Cửu phải tự ép bản thân buông bỏ tình cảm nhưng nếu không nói vậy, Phụng Cửu sẽ không có nghị lực từ bỏ đoạn tình cảm kia và sẽ chỉ khiến nàng đau khổ không dứt thôi. Đau ngắn còn hơn đau dài, không phải sao?

Hơn nữa, theo như Tam sinh thạch thì nhân duyên của Phụng Cửu có tên một nam nhân, tên nam nhân đó là gì nhỉ? Thôi, tên người ta là gì cũng không quan trọng, quan trọng là nếu tên người đó xuất hiện bên cạnh Phụng Cửu thì cũng có nghĩa là người đó mới là nhân duyên chính thức của Phụng Cửu. Như vậy thì chắc chắn về sau Phụng Cửu sẽ yêu người đó, cho nên người đó mới xuất hiện ở Tam sinh thạch. Phụng Cửu à Phụng Cửu, vì hạnh phúc về sau, người tạm thời chịu khổ đi

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Vừa giải quyết xong chuyện Phượng Cửu thì chuyện khác lại xảy ra. Bạch Thiên vì nhớ nhung Dạ Hoa mà đã lén lút xuống trần gian làm quen với Dạ Hoa khi còn nhỏ. Tổ Cẩm biết được chuyện này, trong lòng ghen tị nổi lên, tự tay làm một người gỗ trông giống Thiên Thiên lúc còn là phạm nhân, rồi để bên cạnh Dạ Hoa đang hạ phạm. Bạch Thiên lúc xuống thăm Dạ Hoa thấy cả hai đang nói chuyện tâm tình với nhau thì hiểu lầm bỏ về Thanh Khâu.

Cảm thấy như bị phản bội, Bạch Thiên phiền não vô cùng, ngày ngày uống rượu. Trong lúc say xỉn, bất cẩn hất tay đánh vỡ cây đèn kết phách, những kỉ ức quá khứ hiện ra, Bạch Thiên nhớ lại tất cả chuyện lúc trước. Buồn, đau, chua, chát, phản hận đan xen khiến Bạch Thiên quay quòng trong cơn say, tỉnh trong cơn say.

Bạch Thiên, người thật là ngu hết thuốc chữa! Đã biết đám người Thiên tộc đó hại bản thân ra sao, vậy mà còn ảo tưởng hấn yêu mình, bất chấp tất cả cùng hấn dây dưa, để rồi bây giờ nhớ lại tất cả đau khổ thế này đây! Bạch Thiên, người như một con hề vậy, làm trò yêu yêu đương đương trước mặt hấn! Ba trăm năm trước ta bị hấn mê hoặc đến mức đầu óc choáng váng; ba trăm năm sau lại bị hấn mê hoặc đến mức đầu óc mù mịt, đúng là oan nghiệt mà! Thật nực cười làm sao! Chẳng qua là một hồi độ kiếp, vậy mà lại tự khiến bản thân khúm núm, nhục nhã trước mặt bao người! Bạch Thiên, người mất hết mặt mũi làm người rồi. Tổ Cẩm, người đợi đó, món nợ này ta chắc chắn phải khiến người trả giá đắt! Để rồi xem bọn họ sẽ phí nhỡ ra sao khi biết bộ mặt thật kinh tởm của người! Ha.. ha..ha” _ Bạch Thiên vừa cười vừa khóc gào thét.

Phượng Cửu lo lắng hỏi: “Cô cô, người sao vậy?”

“Ta nhớ lại hết rồi.”

“Vậy người định...” _ Phượng Cửu.

“Ta đi chút sẽ về ngay, con không cần phải đi theo ta.”

Phượng Cửu nghĩ ngợi: “Không được, cô cô đi như vậy quá nguy hiểm, cô cô muốn đến Cửu Trùng Thiên đánh nhau, sao có thể thiếu ta chứ! Ta phải đi mời Mặc Uyên thượng thần cho cô cô chống lưng mới được.”

Phượng Cửu liền đến Côn Luân Khư tìm Mặc Uyên.

Sau khi hoàn toàn tỉnh rượu, Bạch Thiên lập tức lên Thiên Cung tìm Tổ Cẩm đòi mắt.

- -----Côn Luân Khư:

“Mặc Uyên thượng thần, cô cô của ta đã nhớ hết mọi chuyện, giờ đã tới Thiên cung tìm Tổ Cẩm đòi mắt rồi. Ta sợ đám người Thiên tộc đó sẽ trách tội cô cô. Ngài mau tới giúp cô cô đi.” _ Phượng Cửu khẩn trương nói.

Mặc Uyên nhướn mày: “Ồ, mười bảy làm tốt lắm. Cũng đến lúc đến Thiên cung tính toán sổ sách rồi. Nguyệt nhi, người thấy sao?”

“Có nợ đương nhiên phải trả, đó không phải là lẽ đương nhiên sao?” _ Ly Nguyệt hỏi lại.

Nè, Mặc Uyên, đây là chuyện của đồ đệ nhà người, kéo theo ta làm chi? _ Ly Nguyệt trầm nghĩ trong lòng.

Mặc Uyên nắm tay Ly Nguyệt định đi thì chúng đệ tử cũng nhao nhao đồng loạt đứng dậy, Diệp Phong nói: “Sư phụ, chúng con cũng muốn đi trấn áp khí thế của đám người Thiên cung không hiểu lí lẽ kia. Sao có thể để bọn họ khi dễ người của Côn Luân Khư ta được.”

“Vậy chúng ta đi.” _ Mặc Uyên gật đầu đồng ý.

Phượng Cửu, Mặc Uyên, Ly Nguyệt và quần chúng đệ tử cùng nhau hiên ngang tới Thiên cung.

Đông Hoa và Ti Mệnh dự định tới sông Nhục Thủy, đi tới cổng cung thì gặp đoàn người Mặc Uyên đi đến.

Đông Hoa thấy Mặc Uyên cùng Ly Nguyệt, Phượng Cửu và cả các đệ tử cùng nhau tới thì nghi vấn hỏi: “Mặc Uyên, các người đây là...?”

“Tôi tính toán sổ sách với thiên quân.” _ Mặc Uyên mặt không biểu cảm nhàn nhạt nói.

Đông Hoa, Ti Mệnh nghi hoặc nhìn nhau.

Biết hai người không hiểu, Phượng Cửu nói: “Cô cô của ta chính là nương tử người phạm, người trong lòng của thái tử điện hạ năm xưa. Sau khi làm vỡ đèn kết phách, cô cô đã nhớ lại mọi chuyện, tìm Tổ Cẩm đòi mắt.”

Ti Mệnh kinh ngạc tròn mắt: “Cái gì, điện hạ đừng có đùa.”

“Đang yên đang lành, sao ta phải lừa các ngươi. Cô cô nói lúc trước trở thành phạm nhân, chẳng qua là tình kiếp phi thăng thượng thân. Năm xưa cô cô bị hàm oan, mắt đi đôi mắt, nay kismet đã hồi phục, tất nhiên sẽ đi tìm Tổ Cẩm lấy lại mắt rồi. Ta còn mời cả Mặc Uyên thượng thân để giúp cô cô lấy lại công đạo đây này.”_Phượng Cửu.

“Ồ, ta hiểu rồi, hóa ra là vậy.”_Ti Mệnh tỏ vẻ đã hiểu.

Đông Hoa tỏ vẻ lại có kịch hay để xem.

Lúc này, Tổ Cẩm đã đến tìm thiên quân cáo tội Bạch Thiên. Đám người Mặc Uyên đến đại diện thì đã thấy Tổ Cẩm ở đó quỳ gối khóc lóc tố cáo Bạch Thiên: “Thiên quân, người nhất định phải làm chủ cho Tổ Cẩm. Chuyện năm đó, thiên quân là người hiểu rõ nhất. Người nhất định phải làm chủ cho Tổ Cẩm, thiên quân! Bạch Thiên thượng thân không chỉ lấy đi đôi mắt của con, cô ấy còn...Cô ấy còn muốn con đền tội cho việc năm đó cô ta phải nhảy xuống Tru Tiên đài. Bắt con tự mình loại bỏ tiên tịch, đi canh giữ chuồng Đông Hoàng giam giữ Kinh Thương ở bờ sông Nhược Thủy, vĩnh viễn không được lên trời nữa!”

“Tuy Thiên tộc của chúng ta vì chuyện Tang Tịch đã nợ một món nợ với Thanh Khâu bọn họ, nhưng không thể để thượng thân muốn làm gì thì làm được. Xử lý oan uổng người Thiên tộc chúng ta! Nếu như để mặc người khác ức hiếp Tổ Cẩm, chúng ta làm sao xứng đáng với huynh đệ của chúng ta ngày trước.”_Cậu của Tổ Cẩm bất bình nói.

Phượng Cửu từ bên ngoài đi vào nghe vậy, cực kì khó chịu nói: “Các ngươi, các ngươi không thể chỉ nghe lời một phía của Tổ Cẩm. Các ngươi cũng phải nghe ta nói, nghe lời của cô cô ta nói.”

“Hừ! Cô cô của ngươi móc mắt của người ta, cứ thế mà đi. Cô ta là nữ quân Thanh Khâu, lại là cô cô được cả tứ hải bát hoang tôn xưng, chúng ta làm sao dám động vào cô ta! Nếu cô cô của ngươi thật sự muốn Thiên tộc giải thích, vậy thì cô ta không nên làm chuyện đó, lại lên lút bỏ đi.”

Phượng Cửu tức giận nói: “Cô cô của ta bỏ đi còn không phải muốn giữ mặt mũi cho Thiên tộc các ngươi sao! Lẽ nào muốn cô cô của ta bỏ cả tứ hải, nói cho tất cả mọi người, Tổ Cẩm nương nương của các ngươi, năm đó lúc làm thiên phi đã độc ác như thế nào. Ức hiếp một người không quyền không thế, cướp đi phu quân của cô ấy, cướp đi đôi mắt của cô ấy, còn hại người phải nhảy xuống Tru Tiên đài!”

Tổ Cẩm cướp lời: “Một tiểu cô nương như cô sao lại độc ác như thế! Cô cô của cô cướp đi đôi mắt của ta, cô còn vì cô ta đảo lộn thị phi.”

“Các ngươi...!”_Phượng Cửu đang định nói gì đó thì bị giọng nói của Ly Nguyệt can lại.

“Ôi chào, ôi chào! Mấy người Thiên tộc các ngươi quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, miệng chó không mọc được ngà voi. Thật khiến người ta nghe mà ghê tởm.”

Cậu của Tổ Cẩm nghe vậy phần nộ quát: “To gan! Ngươi là người nào, cứ nhiên khinh thị Thiên tộc ta?!”

“Ngươi sao, không có tư cách giễu võ dương oai trước mặt ta.”_Ly Nguyệt nhếch miệng, dùng uy áp chèn ép khiến hắn học máu.

Thiên quân vô cùng buồn bực khi thấy Ly Nguyệt vẫn chưa chết: “Ly Nguyệt, đây là chuyện của Thiên tộc ta, ngươi không cần lo chuyện bao đồng.”

“Thiên quân nói lời này sai rồi, Nguyệt nhi là vị hôn thê của ta, mà Bạch Thiên lại là đệ tử thứ mười bảy của Côn Luân Khư ta, sao có thể nói là lo chuyện bao đồng.”_Mặc Uyên lạnh lùng nhìn thiên quân.

Thiên quân ngạc nhiên nhìn Mặc Uyên và cả đám đệ tử đang đi vào: “Mặc Uyên thượng thân, ngài đây là?”

Chiết tiết, con nha đầu đó lại là vị hôn thê của Mặc Uyên thượng thân! Bạch Thiên thượng thân kia lại là vị đệ tử hán sùng ái nhất. Nếu xử lý không khéo thì khác nào đắc tội Mặc Uyên._Thiên quân trầm nghĩ.

“Lần này ta tới cũng vì chuyện của Bạch Thiên và Nguyệt nhi. Vì vậy, hi vọng thiên quân làm tròn trách nhiệm, trả lại công đạo cho Côn Luân Hư ta.”_Mặc Uyên nổi lên sát khí nhìn xuống Tổ Cẩm đang quỳ dưới sàn, sắc bén nói.

Bạn đang đọc truyện *[Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế]* Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

“Lần này ta tới cũng vì chuyện của Bạch Thiên và Nguyệt nhi. Vì vậy, hi vọng thiên quân làm tròn trách nhiệm, trả lại công đạo cho Côn Luân Hư ta.”_Mặc Uyên nổi lên sát khí nhìn xuống Tổ Cẩm đang quỳ dưới sàn, sắc bén nói.

“Đúng vậy, Côn Luân Khư chúng ta sao có thể để mặc cho người ta khi dễ được. Xin Thiên quân minh xét.”_Chúng đệ tử đồng thanh.

Ly Nguyệt nhìn Mặc Uyên bên cạnh mình đang lạnh lùng nhìn Tổ Cẩm mà thấy nghi hoặc. Nàng nhớ Tổ Cẩm cũng đâu có đắc tội với Mặc Uyên đâu, hay là vì Bạch Thiên nên Mặc Uyên mới vậy? Chắc là vậy rồi.

Ly Nguyệt có chút chế giễu cười cười chính mình. Mà sao nàng phải bận tâm nhỉ? Nàng bỗng nhiên thấy có chút ghen tị là sao đây?

“Mặc Uyên thượng thần, ta có thể về trước không? Những người này thật khiến ta khó ở.” _ Ly Nguyệt nhàm chán mà buồn bực nói.

Mặc Uyên thấy Ly Nguyệt có vẻ chán nản liền đỡ dãi: “Nguyệt nhi, chuyện này e là không được. Buổi phán xử này sao có thể thiếu người bị hại là nàng được! Kiên nhẫn chút nha, Nguyệt nhi!”

“Người bị hại? Ta sao?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc mà có chút kinh ngạc nhìn Mặc Uyên. Nàng là người bị hại? Đùa gì vậy? Sao có thể chứ?! Quả nhiên, mất trí nhớ thật phiền toái!

Phượng Cửu thay Mặc Uyên giải đáp thắc mắc: “Nguyệt cô cô bị mất trí nhớ nên không biết là phải, chuyện là 300 năm trước, Tổ Cẩm lừa cô cô tới Tru Tiên đài nhằm mục đích đây cô cô xuống đó. Người vì cứu cô cô mà đã rơi xuống Tru Tiên đài. Vì vậy, Nguyệt cô cô là người bị hại.”

Thật không ngờ cũng có lúc mình xuẩn như vậy, để cho một người như Tổ Cẩm làm mình rơi xuống Tru Tiên đài.

“Nha! Hóa ra là vậy.” _ Ly Nguyệt bất đắc dĩ.

Ly Nguyệt quay sang nhìn thiên quân: “Vậy thiên quân định trả lại công bằng cho ta thế nào đây? Hay là để ta vất Tổ Cẩm xuống Tru Tiên đài đi, như vậy chẳng phải là công bằng rồi sao?”

Thiên quân tuy khí đến nổi gân xanh nhưng khổ nỗi Ly Nguyệt có Mặc Uyên chống lưng, không thể nói nàng cái gì, chỉ có thể nhẫn nhịn trong lòng: “Chuyện này thực hư ra sao còn chưa rõ, sao Ly Nguyệt thượng thần có thể tin lời nói một phía được.”

“Hừ, chẳng phải mấy người cũng tin lời nói một phía của Tổ Cẩm còn gì?” _ Ly Nguyệt khinh thường hừ mũi.

Nhẫn, phải nhẫn! _ Thiên quân trong lòng.

Thiên quân ghen tị, ngậm miệng không nói.

Đông Hoa: “Chuyện này khó bề phân biệt, mỗi người nói đều không giống nhau. Bỏ để quân có một câu, có thể sẽ đắc tội thiên quân nhưng cảm thấy vẫn phải nói.”

“Mời đế quân nói” _ Thiên quân.

“Chuyện này liên quan đến Thiên tộc và Thanh Khâu, Tổ Cẩm còn từng là thiên phi của thiên quân, vì vậy chuyện này thiên quân không nên ra mặt. Nếu không khó tránh để lại cớ khiến Thanh Khâu cho rằng, trong lúc chúng ta thẩm tra án này, có lòng riêng.”

Thiên quân ngờ ngợ đoán ra: “Ý của đế quân là..?”

Đông Hoa nghiêm túc nói: “Người trong thiên hạ đều biết, bỏ đế quân từng là chủ của trời đất, lại không có quan hệ thân thiết với bất kì bộ tộc nào, sắp xếp hậu cung, tránh xa hồng trần. Vì vậy công án lần này nên để ta chủ trì. Mới có thể chặn miệng dân chúng khắp nơi.”

“Nhưng đế quân với Bạch Phượng Cửu Thanh Khâu...” _ Thiên quân

Đông Hoa: “Sao thế? Khi này ta nói chưa đủ rõ sao?”

Đế quân đang muốn buồn quân rút chân ra khỏi chuyện này, phải cho Thanh Khâu và Côn Luân Khư một câu trả lời. Tình cảnh hiện giờ, bỏ quân quả thực không thể bảo vệ nàng ta nữa rồi. Phải xem tạo hóa của nàng ta thôi.

Thiên quân nói: “Bỏ quân cho rằng, cách của đế quân quả thực rất hợp lý. Vậy bỏ quân đứng một bên nghe thẩm tra. Sẽ không xen vào nữa.”

Đông Hoa quay sang hỏi Tổ Cẩm: “Tổ Cẩm, ngươi có cho rằng bỏ quân sẽ thiên vị Thanh Khâu không?”

“Tổ Cẩm không dám nghi ngờ đế quân.”

“Mọi người thì sao? Mọi người có cảm thấy bỏ đế quân sẽ thiên vị Bạch Thiên?” _ Đông Hoa nhìn mọi người trong đại điện.

Người nhà của Tổ Cẩm chấp tay nói: “Thần không dám.”

“Ta tin tưởng ngươi, Đông Hoa.” _ Mặc Uyên bình tĩnh nói.

“Vậy thì, Tổ Cẩm, cô hãy từ từ mà nói đi. Cứ bắt đầu từ bảy vạn năm trước. Ta ở Thái Thần cung đã lâu, không hề biết chuyện của hai người. Bây giờ ta cho cô cơ hội này, để nói rõ chuyện này.”

Tổ Cẩm vừa khóc vừa nói “Vâng”

Cũng trong lúc này, Dạ Hoa hạ phạm lịch kiếp chịu phạt đã xong, trở lại Thiên cung. Thấy Dạ Hoa đã trở lại, Tỉ Mệnh lập tức đến báo chuyện:

“Thái tử điện hạ, ngài đã trở lại. Tiểu tiên lật xem sổ số mệnh thì mới biết thái tử điện hạ nhớ thương thành bệnh, ra đi khi còn đang tuổi trẻ, biết ngài đã trở lại thì liền ra đón. Về thì tốt rồi, trong điện xảy ra chuyện lớn, ngài mau theo tiểu thần đến đó đi.” _ Tỉ Mệnh.

Dạ Hoa nghi hoặc: “Xảy ra chuyện gì?”

Tỉ Mệnh thở dài kể lại: “Thượng thần Bạch Thiên Thanh Khâu xông vào Tây Ngõ cung, tự tay móc mắt của Tổ Cẩm nương nương, rồi biến mất không thấy tăm hơi. Sau đó tiểu điện hạ Thanh Khâu tới cãi nhau với Tổ Cẩm nương nương dữ dội lắm. Mặc Uyên thượng thần, Ly Nguyệt thượng thần và các đệ tử Côn Luân Khư cũng tới đòi lấy lại công đạo.”

Dạ Hoa kinh ngạc trong dự liệu. Hắn đã sớm nghĩ tới, sẽ có ngày nàng sẽ nhớ lại tất cả. Và hắn cũng sợ ngày này sẽ tới, vì hắn sợ nàng sẽ không tha thứ cho hắn, bỏ mặc hắn, cự tuyệt hắn. Thiên Thiên, nàng có thể tha thứ cho ta sao?

“Ngài nói là Thiên Thiên cướp đi đôi mắt của Tổ Cẩm sao?”

“Đúng vậy.” _ Tỉ Mệnh.

“Thiên Thiên...”

Thấy Dạ Hoa lại định đi đâu đó, Tỉ Mệnh cản lại: “Điện hạ không thể đi. Đế quân nói chỉ có ngài mới có thể giải quyết chuyện này.”

Dạ Hoa cũng muốn trả lại công bằng cho Bạch Thiên nên cũng kiềm chế lại cảm xúc của mình: “Được, vậy ngài giúp ta mời 3 người đến đây. Tam thúc, nhị thúc ta, cùng với Nguyên Trinh vừa lịch kiếp trở về. Còn có một người gõ hầu hạ mẫu thân ta ở dưới phạm giới, tên Thiên Thiên.”

“Tiểu tiên đi ngay.”

Một lúc sau tất cả đều được Tỉ Mệnh mời tới, cùng nhau đi vào đại điện.

- ----- Trong đại điện:

“...Thanh Khâu Bạch Thiên kia còn uy hiếp ta, muốn ta đến chỗ thiên quân lĩnh tội, để ta đi canh giữ chuông Đông Hoàng đang giam giữ Kinh Thương, vĩnh viễn không được lên trời nữa.” _ Tổ Cẩm khóc lóc kể lể.

Đoàn người Dạ Hoa từ bên ngoài đi vào. Mặc Uyên thấy Dạ Hoa thì trong lòng có một cổ xúc động muốn nhận vị đệ đệ này, khổ nỗi lúc này không thích hợp nên đành thôi. Ly Nguyệt nhìn Mặc Uyên, lại nhìn Dạ Hoa rồi ghé vào tai Mặc Uyên nói nhỏ: “Hai người giống nhau thật đấy! Cứ như hai giọt nước vậy.”

Mặc Uyên nghe vậy chỉ cười không nói.

Đông Hoa thấy vậy nói: “Thái tử điện hạ quay về rồi.”

“Hôm nay bốn quân vừa hay quay về, nghe nói trên đại điện xảy ra chuyện, cố ý đến xem xem.”

“Ngươi cũng nên đến. Nói ra, đây cũng là chuyện hậu cung của ngươi nhưng lại muốn bốn đế quân chủ trì đại cục, cũng là khó xử.” _ Đông Hoa thanh lãnh nói.

“Vâng.” _ Dạ Hoa đáp lời.

Tổ Cẩm nghe thấy tiếng Dạ Hoa thì lần mò đến ôm chân hắn khóc lóc nói: “Dạ Hoa, chàng phải làm chủ cho Tổ Cẩm Dạ Hoa...”

“Ngươi yên tâm, hôm nay bốn quân đến là để làm chủ cho ngươi.”

Ly Nguyệt xem cảnh này mà khinh thường nói nhỏ: “Xi, đồ mặt dày!”

Mặc Uyên sùng nịnh nhìn Ly Nguyệt.

Người gõ Thiên Thiên tiến tới quỳ bên cạnh Tổ Cẩm “Nương Nương”

“Người là ai?” _ Tổ Cẩm nghe không ra là tiếng của ai.

“Là ta, nương nương...”

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Tổ Cẩm nhận ra đó chính là người gõ nàng khắc thì sợ hãi hét to: “Đừng gọi ta, ta không quen biết ngươi! Nàng ta là ai, ta không biết nàng ta! Bảo nàng ta đi đi!”

Đại hoàng tử, tức phụ quân của Dạ Hoa, kinh ngạc nhìn người gõ: “Đây là?”

Dạ Hoa liền dùng tiên khí đem người gõ trở lại nguyên hình.

“Người gõ? Dạ Hoa, chuyện này là thế nào?”

Dạ Hoa kể lại: “Lúc nhi thần hạ phàm ở phàm giới, Tổ Cẩm đã làm hình nộm này để mê hoặc nhi thần. Không biết theo như luật pháp Thiên tộc, phụ quân nghĩ nên xử trí ra sao?”

“Dùng yêu pháp tà thuật mê hoặc thái tử Thiên tộc, nên cách đi tiên tịch, dọa vào kiếp súc sinh.”

Đông Hoa ra lệnh cho Ti Mệnh ghi lại tội trạng của Tổ Cẩm

“Không, cái này không phải do thần thiếp làm, không phải thần thiếp..” _ Tổ Cẩm nhất quyết không nhận.

Đông Hoa nhướng mày nhìn Tang Tịch, thâm ý hỏi: “Sao hôm nay đến cả Bắc Hải thủy quân cũng rảnh vậy? Đưa cả đại hoàng tử Bắc Hải đến đây?”

“Nhi thần hôm nay đến là vì vụ án Nguyên Trinh từng bị oan mà đến.”

Thiên quân có chút không vui: “Bị oan sao? Ý ngươi nói lúc đó bốn quân xử sai sao?”

“Nguyên Trinh, thuật lại chuyện hôm đó đi.”

Nguyên Trinh quỳ xuống hành lễ nói: “Thiên quân, đề quân, các vị thúc bá, Nguyên Trinh thỉnh an mọi người.”

“Không cần đa lễ, nói đi. Hôm nay có bản đề quân ở đây, sẽ chủ trì công đạo cho ngươi.” _ Đông Hoa.

Nguyên Trinh nghiêm chỉnh: “Vâng. Nguyên Trinh chưa từng chọc ghẹo Tổ Cẩm nương nương. Hôm đó là sinh thần của thiên quân, con theo phụ quân đến chúc thọ. Phụ quân đi gặp thiên quân trước, bảo con chờ ở bên ngoài. Đúng lúc này, Tổ Cẩm nương nương đến chỗ con, nói thiên quân thật ra ở Tây Ngộ cung, còn cười bảo sẽ đích thân đưa con đi. Sau đó, Tổ Cẩm nương nương dùng tiên pháp khiến con hôn mê, rồi chuốc say con, cời y phục con. Khi con tỉnh lại, thì Tổ Cẩm nương nương vừa khóc vừa la hét nói con chọc ghẹo người. Lúc đó vô cùng hỗn loạn, con sợ hãi ngồi đó cho đến khi nương nương lấy dải lụa trắng ra treo cổ thì thiên quân đến rồi. Đại khái là thế, con nói xong rồi.”

“Nói tốt lắm, rất rõ ràng. Tổ Cẩm, ngươi có gì phản bác không?” _ Đông Hoa nhìn Tổ Cẩm

Tổ Cẩm ngay lập tức phản bác: “Nó nói dối. Rõ ràng hôm đó là nó uống say, xông vào tắm điện của ta, muốn xâm phạm ta! Nó nói dối.”

“Nguyên Trinh, đó là lần thứ mấy ngươi đến Thiên cung?”

“Lần đầu tiên ạ.” _ Nguyên Trinh đáp.

Đông Hoa nhếch môi: “Cho nên Tổ Cẩm ngươi cho rằng, người đầu tiên lên cứu trùng thiên, có thể dễ dàng tìm được Tây Ngộ cung. Lại từ rất nhiều tắm điện trong Tây Ngộ cung, rồi phi lễ với ngươi sao?”

“Ta...Hắn...” _ Tổ Cẩm nghẹn lời.

“Không tìm được lý do thì khoan hãy nói gì. Vậy Lạc Tư nương nương cho rằng, tội hãm hại cháu của thiên quân, nên tính thế nào đây?”

Lạc Tư nương nương không ngờ được người nàng nuôi nấng bao nhiêu năm lại có tâm tư, thủ đoạn hại người như vậy, nhất thời cũng không biết phải đối mặt với Tổ Cẩm như thế nào, chỉ có thể tuân theo luật pháp nói: “Xóa khỏi tiên tịch, giáng xuống đường súc sinh.”

“Đây là còn chưa thẩm tra vụ án giữa Tổ Cẩm nương nương, Ly Nguyệt thượng thần và Bạch Thiên thượng thần nữa. Sao mới gì mà đã có cả đồng tội rồi?”

Quần chúng đệ tử của Mặc Uyên đồng loạt khinh thường mà nhìn Tổ Cẩm, xì xào nói nhỏ: “Nhân cách xấu xa như vậy, không cần nói cũng biết ai hại mười bảy, ai hại sự nương.”

“Đúng thế.”

Ly Nguyệt ngồi ở phía trước, nghe được một tiếng sư nương của họ thì sắc nước miêng, ho khù khụ. Mặc Uyên thấy vậy, buồn cười vuốt lưng thuận khí cho nàng: “Nguyệt nhi, nàng cũng nên làm quen đi.”

Ly Nguyệt trừng mắt nhìn người nào đó đang sung sướng.

Tổ Cẩm nhất quyết không nhận tội, gào thét phản bác: “Không! Để quân, ngài vu oan cho ta! Ngài và Bạch Phượng Cửu Thanh Khâu thông đồng với nhau. Các người vu oan cho ta! Vu oan cho ta!”

Thiên quân thấy Tổ Cẩm nói chuyện đi quá đà, quát: “Hỗn xược!”

Tô Cẩm nhớ tới thiên quân liền bám vào xin: “Thiên quân, ngài phải làm chủ cho Tô Cẩm. Bọn họ là một đám tiểu nhân, ngài đừng nghe lời bọn họ. Bọn họ họ lại vu oan cho ta. Bọn họ vu oan ta đó, thiên quân!”

Dạ Hoa nhìn Tô Cẩm như nhìn vật chết: “Ý của ngươi là bốn quân cũng gió chiều nào theo chiều ấy sao? Thân là trác phi của bốn quân mà lại si nhục quân thượng như thế, đây lại là tội danh gì?”

“Thế thì tội này lớn rồi, còn lớn hơn cả hai tội trước nữa. Tô Cẩm, cô phải nghĩ cho kĩ đó.” _ Đông Hoa nhắc nhở.

“Không! Dạ Hoa, chàng không thể đối xử với ta như vậy được! Từ nhỏ thiếp đã lớn lên cùng chàng, bất luận thiếp có đối xử tốt với chàng bao nhiêu, chàng cũng không bao giờ để ý tới. Ta làm gì cũng vô dụng, chàng vẫn không chịu hồi tâm chuyển ý, dù chỉ là một chút. Sao chàng bắt công với ta như vậy cơ chứ!” _ Tô Cẩm gào thét.

Ly Nguyệt lên tiếng: “Đáng thương làm sao! Nỗi lòng của ngươi ta có thể hiểu được nhưng muốn trách thì chỉ có thể trách hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Đã biết vô tình nhưng ngươi lại cứ thích cắm đầu vào, cưỡng cầu thứ vốn không thuộc về mình. Để rồi sa đoạ đến mức không còn đường quay lại. Sau tất cả, ngươi thấy đáng sao?”

“Không! Ta không muốn nghe! Ta không muốn nghe!” _ Tô Cẩm che tai lại, lắc đầu liên tục.

Đông Hoa nhìn thiên quân hỏi: “Tiếp theo có cần thẩm tra nữa không? Nhân phẩm của Bạch Thiên thượng thần so với nữ nhân tật xấu rành rành trước mặt này. Nếu cứ tiếp tục thẩm tra tiếp, e là sau này Thanh Khâu sẽ có lí do oán hận chúng ta. Tin là loại người này, đổ oan cho nữ quân Thanh Khâu đi.”

Thiên quân thờ dãi: “Đúng là không cần thẩm tra nữa. Tô Cẩm, ngươi thật làm bốn quân quá thất vọng rồi.”

“Thần cho rằng, để quân nói có lí. Nhi thần nuôi dưỡng Tô Cẩm từ nhỏ, lại không ngờ dạy ra loại người như vậy, cũng rất hổ thẹn. Xin phụ quân sớm hạ chi, xử lí Tô Cẩm, để tránh sau này lại xảy ra những chuyện rắc rối thế này.” _ Đại hoàng tử chấp tay nói.

Cậu của Tô Cẩm cũng đồng ý: “Thần tán thành, thần không còn gì để nói.”

“Các vị thúc bá, hai người không thể đối với con như vậy. Thúc bá, người xem, con là công chúa của cửu trùng thiên! Thúc bá, chẳng lẽ người đã quên phụ mẫu của con rồi sao? Lúc đầu chính là họ hi sinh tánh mạng, mới cứu được hai người. Hai người đều quên rồi sao?!” _ Tô Cẩm hướng tới cậu của mình, van nài.

“Xem xem bộ dáng bây giờ của con đi, sao xứng với phụ mẫu trung liệt của con?”

Thiên quân bắt đầu phán xét: “Tô Cẩm, bốn quân niệm tình ngươi là đời sau của tộc trung thành...”

Ly Nguyệt cướp lời: “Khoan đã, trong chuyện này, ta gián tiếp bị cô ta hại, coi như cũng là người bị hại. Như vậy, bây giờ Thiên Thiên không có ở đây, quyền phán xét trao cho ta chẳng phải hợp lí hơn sao?!”

“Chuyện này là giữa Thiên tộc với Thanh Khâu, sao có thể tùy tiện trao cho người ngoài chứ!” _ Thiên quân không đồng ý.

Mặc Uyên lạnh lẽo nhìn thiên quân: “Thiên quân hình như lại quên rồi. Ly Nguyệt là vị hôn thê của ta. Bạch Thiên là đệ tử thứ mười bảy của ta. Đây cũng là chuyện liên quan đến danh dự của Côn Luân Khư ta, sao có thể tùy tiện kết luận hình phạt của nàng ta mà không có sự đồng ý của ta được.”

Chiết tiết, lại quên mất chuyện này.

“Vậy ý của Mặc Uyên thượng thần là?” _ Thiên quân nhíu mày hỏi.

Mặc Uyên thả ra uy áp trấn nhiếp: “Đề Nguyệt nhi xử lí nàng ta.”

Thiên quân xanh mặt, toát mồ hôi lạnh, cố gắng chống chọi với uy áp cường đại của Mặc Uyên, nhẫn nhịn nói: “Nếu Mặc Uyên thượng thần đã có ý này, vậy bốn quân liền giao nàng ta cho Ly Nguyệt thượng thần xử lí vậy.”

Ly Nguyệt rất chi là vui vẻ khi nhìn thiên quân rơi vào hạ phong: “Nếu đã như vậy, ta tuyên bố, hình phạt của Tô Cẩm là nhảy Tru Tiên đài. Nếu cô ta rơi xuống mà không chết thì sẽ bị cắt đi tiên tịch, mãi mãi là một phạm nhân tầm thường. Vận mệnh sướng khổ sau này do cô ta tự làm chủ.”

“Không, ta không muốn! Ta không muốn!”

“Tổ Cẩm, nếu như ngươi hồn phi phách tán, âu cũng là một cách giải thoát khỏi đau khổ hiện tại. Còn nếu không chết, làm một phạm nhân bình thường cũng đâu phải xấu. Nếu ngươi không chịu hồi cải thì cuộc sống đau khổ sẽ mãi dày vò ngươi đời đời kiếp kiếp mà thôi. Nhớ rõ, vận mệnh khi ngươi làm phạm nhân thế nào do chính tâm tính của ngươi mà ra, chứ không phải do Ti Mệnh viết. Đừng làm bản thân thêm đáng thương nữa.” _ Ly Nguyệt cắn đận.

Thiên quân ra lệnh cho thiên binh: “Như lời của Ly Nguyệt thượng thần nói, đem nàng ta xuống.”

“Đừng, thiên quân, con không muốn, không muốn!” _ Tổ Cẩm giãy giụa muốn tránh khỏi thiên binh nhưng không được.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Nếu mọi chuyện đã xử lí xong, chúng ta cũng trở về thôi.” _ Mặc Uyên.

Ly Nguyệt gật đầu: “Ân.”

Lúc sắp đi tới cổng cung, Ly Nguyệt đột nhiên cảm nhận được có gì đó đang kêu gọi mình, dừng chân lại không đi.

“Sao vậy?” _ Mặc Uyên nghi hoặc.

Ly Nguyệt: “Ta cảm thấy có gì đó đang kêu gọi ta, ngài trở về trước đi, ta sẽ về sau.”

Mặc Uyên nghe vậy hơi buồn rầu: “Nàng không cần ta đi cùng sao? Nếu như có nguy hiểm...”

“Đừng lo lắng, nó sẽ không hại ta.” _ Ly Nguyệt trấn an.

“Cũng đúng lúc ta có chuyện muốn nói với Dạ Hoa, nàng nhớ chú ý an toàn.”

“Ân.”

- -----Tại Tẩy Ngộ cung:

“Dạ Hoa.” _ Mặc Uyên gọi.

Dạ Hoa nghi hoặc không biết Mặc Uyên đến tìm mình vì chuyện gì: “Mặc Uyên thượng thần?”

“Dạ Hoa, có lẽ đệ nên thay đổi gọi ta một tiếng đại ca.”

Dạ Hoa càng không hiểu: “Đại ca?”

Mặc Uyên ôn tồn nói: “Đệ là con trai của Phụ thần, đệ đệ của ta.”

Dạ Hoa kinh ngạc nhìn Mặc Uyên.

“Năm đó vì một vài chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến nguyên thần của đệ rơi vào giấc ngủ sâu. Vì thế Phụ thần đem nguyên thần của đệ vào một cây sen vàng. Ngày Phụ thần quay về hỗn độn, đem đệ phó thác cho ta. Ta liền đem đệ đặt trong liên trì, đợi đệ tỉnh lại. Năm đó, lúc Bạch Thiên học nghệ ở đây, thích ngắm nhìn nhất chính là bông sen vàng đệ. Có lẽ, đây chính là ý trời sâu xa, cũng là đoạn duyên phận hai người nên trân trọng. Từ lúc biết đệ ra đời, ta vẫn luôn muốn gặp đệ. Dù sao, ta cũng đợi đệ mười mấy vạn năm rồi. Đến nay mới có cơ hội.” _ Mặc Uyên ôn hòa nói rõ.

Dạ Hoa bối rối không biết nên phản ứng ra sao, cũng không biết nói gì đành im lặng.

- -----

Đi theo âm thanh đang kêu gọi, Ly Nguyệt liền một đường đi tới Tru Tiên đài.

Nơi này là Tru Tiên đài sao? Tại sao nó lại kêu gọi mình? Chẳng lẽ nó muốn mình nhảy xuống một lần nữa? Mình có nên nhảy xuống không đây?

Ly Nguyệt chưa kịp quyết định thì đã bị năng lượng ở Tru Tiên đài kéo xuống. Kì lạ là nàng lại không bị lệ khí đánh bị thương và cũng không rơi xuống mà lơ lửng trong nơi đầy lệ khí này. Trong Tru Tiên đài đột nhiên vang vọng giọng nói khiến Ly Nguyệt giật thót.

“Ly Nguyệt, chúng ta lại gặp lại.”

“Ngươi là ai?” _ Ly Nguyệt cảm thấy mao cốt sùng thiên.

“Bồn tọa quên mất ngươi đã bị mất trí nhớ. Để bồn tọa giúp ngươi nhớ lại.”

Ly Nguyệt chưa kịp nói gì thì có một quả cầu ánh sáng nhập vào thức hải. Hàng loạt những hình ảnh kí ức như thủy triều tuôn ra khiến Ly Nguyệt đầu đau như búa bổ. Phải mất một lúc mới tiếp thu toàn bộ kí ức.

“Thiên đạo ba ba, ta nhớ ra rồi, nhưng mà tại sao lại kéo ta vào nơi này?”

“Lúc trước ngươi hôn mê nên bồn tọa dễ dàng đưa nguyên thân của ngươi ra ngoài mà người khác sẽ không nghi ngờ. Nhưng bây giờ mọi người đều biết ngươi đã tỉnh, nếu bồn tọa lại đột ngột đưa nguyên thân của ngươi đi thì ngươi sẽ lại rơi vào tình trạng hôn mê, người ta thấy sẽ nghi ngờ. Vì vậy bồn tọa mới kéo ngươi vào đây.”

Nhớ tới việc mình lại thay đổi vận mệnh của Tổ Cẩm và hậu quả sẽ phải chịu, Ly Nguyệt phản xạ rút người, thấp giọng dò hỏi: “Thiên đạo ba ba, cái kia... Ta.. Ngài gọi ta tới là vì chuyện của Tổ Cẩm à?”

“Hừ, lần này thì biết sợ rồi? Ngươi nói xem bồn tọa nên phạt ngươi thế nào đây?”

Ly Nguyệt ưỡn khuỷu phản bác: “Cái này còn có thể trách ta?! Ta mất trí nhớ rồi thì sao biết được hậu quả chứ! Huống chi nguyên nhân ta mất trí nhớ cũng là do ngài mà ra, cũng có nghĩa ngài gián tiếp tác động vào còn gì! Mà không biết thì không có tội, ngài không thể phạt ta được.”

“Chẳng lẽ trách bồn tọa hả?”

“Tất nhiên là trách ngài, nếu ngài thực sự không muốn ta thay đổi vận mệnh của Tổ Cẩm thì nên giúp ta hồi phục trí nhớ từ sớm chứ! Tuy ngài không có ý nhưng trong chuyện lần này, Thiên đạo ba ba đã gián tiếp làm thay đổi vận mệnh của Tổ Cẩm, mà ta thì không biết chuyện nên...” _ Ly Nguyệt vờ mặt chán chớ lên án.

“Được, bồn tọa không tính toán nữa. Nhưng bồn tọa cảnh cáo ngươi lần nữa, không được phép thay đổi vận mệnh của người khác. Nếu ngươi còn vi phạm, bồn tọa sẽ thẳng tay đem ngươi hồn phi phách tán. Nhớ rõ?”

Ly Nguyệt vui vẻ đáp ứng: “Ta sẽ nhớ, cũng không có lần sau.”

“Thế thì tốt. Lần này bồn tọa gọi ngươi tới còn có một chuyện muốn nói cho ngươi biết để ngươi chuẩn bị tâm lí.”

Ly Nguyệt có dự cảm rất kì lạ: “Là chuyện gì vậy?”

“Ly Nguyệt, ngươi bản chất không phải nhân loại cũng không phải thần tiên. Tuy bề ngoài hiện tại ngươi là một thượng thần nhưng đó chẳng qua là lớp mặt nạ che giấu thân phận của ngươi. Nói dễ hiểu hơn thì ngươi là một phần thần lực của bồn tọa. Tuy chỉ có một phần thần lực nhưng chỉ cần ngươi không vi phạm cấm kị thì ngươi cũng giống bồn tọa, có vĩnh viễn sinh mệnh sống. Ngươi có biết điều đó có ý nghĩa là gì không?”

Ly Nguyệt cảm xúc bắt đầu xuống dốc: “Ý ngài nói là nếu ta không vi phạm cấm kị thì ta sẽ có cuộc sống bất tử. Dù là thần tiên thì cũng sẽ có ngày tan biến còn ta thì mãi tồn tại ư?”

“Đúng vậy. Chính vì vậy, bồn tọa mới muốn ngươi chuẩn bị tâm lí. Mặc Uyên mà ngươi yêu sớm muộn gì cũng sẽ chết, bằng hữu của ngươi cũng vậy. Ngươi sẽ phải luôn đối mặt với sự mất mát. Thời khắc đó đến, ngươi sẽ phải tồn tại trong cô độc giống như bồn tọa luôn tồn tại. Nhưng ngươi khác bồn tọa, bồn tọa không có cảm xúc, nên không cảm nhận được cái gọi là cô độc như nhân loại nói và cũng không sợ sự cô độc đó. Ngươi thì khác, ngươi có thất tình lục dục đầy đủ, vì vậy ngươi sẽ phải đối mặt với sự cô độc đó. Bồn tọa nghĩ, nếu là nhân loại thì khó mà chịu đựng được, bồn tọa dự định sẽ cho ngươi sắp xếp nhân duyên của thế giới này, như vậy thì ngươi sẽ không cảm thấy buồn chán. Ngươi nghĩ sao?”

“Đa tạ Thiên đạo ba ba đã vì ta và suy nghĩ. Nhưng ta không nghĩ sẽ chịu được cuộc sống nhàm chán, vô vị đó. Vì vậy, khi thời khắc đó tới, ta hi vọng Thiên đạo ba ba sẽ thu lại thần lực của mình, để nguyên thân của ta tan biến như Mặc Uyên là được rồi.” _ Ly Nguyệt trầm mặc suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Ngươi không nghĩ sẽ giống bồn tọa, được mọi người kính ngưỡng sao?”

Ly Nguyệt cười mỉa mai: “Đối với ta mà nói, danh vọng không quan trọng bằng tình cảm. Mà danh vọng đó cũng chẳng đem tới cho ta hạnh phúc gì. Một cuộc sống không có chút vui vẻ như vậy, ta chịu không nổi. Chỉ cần kiếp này sống hạnh phúc bên Mặc Uyên là được rồi.”

“Ngươi sẽ không hối hận?”

“Sẽ không hối hận.” _ Ly Nguyệt kiên định.

“Hào, nếu ngươi đã muốn như vậy, bồn tọa sẽ thành toàn ngươi. Cũng không còn chuyện gì nữa, trở về đi.”

Thiên đạo nói xong thì biến mất, Ly Nguyệt cũng rơi xuống rừng đào mười dặm. Ly Nguyệt nhanh chóng trở lại Côn Luân Khư.

- - - - - Côn Luân Khư:

Ly Nguyệt vừa về tới thì liền chạy tới phòng Mặc Uyên, nhào tới chủ động ôm hân.

“Mặc Uyên, ta rất nhớ chàng.”

Bất thành linh bị ôm khiến Mặc Uyên kinh ngạc nhìn người trong lòng: “Nguyệt nhi, sao vậy?”

“Ta đã nhớ lại hết rồi. Chàng khiến ta chờ lâu quá! Ô ô, chàng đáng ghét lắm!” _ Ly Nguyệt xúc động khóc lên.

Mặc Uyên nghe vậy rất vui nhưng thấy nàng khóc thì liền luống cuống: “Nguyệt nhi, thực tốt, nàng đã nhớ lại rồi... Ách! Ta.. Ngoan, đừng khóc, là ta không tốt, ta là kẻ xấu. Nàng đánh ta cho hả giận được không?”

“Sao ta nỡ chứ!” _ Ly Nguyệt trừng mắt, bấu môi, sụt sùi nói.

“Vậy ta tự đánh được không?” _ Nói xong, Mặc Uyên giơ tay định tự mình đánh mình.

Thấy vậy, Ly Nguyệt nhanh tay cản lại: “Không được. Thân thể này của chàng là của ta, không cho phép đánh.”

“Hào, không đánh.” _ Mặc Uyên sùng nịnh cười, rất chi là hạnh phúc khi thấy sự chiếm hữu trong ánh mắt Ly Nguyệt.

“Chàng là của ta, vì vậy không cho phép chàng rời đi ta, không cho phép hi sinh bản thân vì người khác.” _ Ly Nguyệt ngừng khóc.

Mặc Uyên gật đầu lia lia khẳng định: “Àn, sau này ta sẽ sống vì nàng, cũng sẽ không hi sinh bản thân vì người khác nữa. Sẽ chỉ công hiến thân thể này cho nàng mà thôi. Nàng yên tâm rồi chứ!”

“Khụ! Nói linh tinh.” _ Ly Nguyệt vừa thẹn thùng vừa buồn cười.

Mặc Uyên nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng, nghiêm túc hỏi: “Nguyệt nhi, chúng ta thành thân, được không?”

“Hào.” _ Ly Nguyệt hạnh phúc đồng ý.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Kể từ khi Ly Nguyệt đáp ứng, Mặc Uyên ngay lập tức chọn ngày thành hôn gần nhất vì hân đã sớm cho người chuẩn bị mọi thứ, chỉ chờ đến ngày.

Khác với chuyện vui của hai người, ở hồ li động lại âm u lạnh lẽo. Bạch Thiên lại ngày ngày lấy rượu giải sầu. Song sầu không hết mà còn tăng. Dạ Hoa đứng cửa chờ Bạch Thiên tha thứ nhưng nàng lại nhất quyết không muốn gặp. Ly Nguyệt đến thăm Bạch Thiên, thấy tình cảnh này thì cũng thờ dài một phen.

Dạ Hoa thấy Ly Nguyệt đi tới thì bèn khấn cầu: “Ly Nguyệt thượng thần, ngài và Thiên Thiên là bằng hữu lâu năm, ngài có thể giúp ta khuyên giải Thiên Thiên, để nàng tha thứ cho ta được không? Ngài cũng rõ ta làm tất cả cũng là vì Thiên Thiên mà.”

“Trước kia chẳng phải ta đã từng nói rồi sao. Cách bảo vệ của ngươi chỉ khiến đôi bên khổ sở nhưng ngươi cứ nhất quyết chọn cách đó. Bây giờ thành ra thế này đây. Tuy là ta có thể nói giúp ngươi một hai nhưng nàng cũng chưa chắc đã nghe ta nói. Tình tình của Thiên Thiên ngươi cũng hiểu mà.” _ Ly Nguyệt buồn rầu.

Nàng làm vậy chắc cũng không tính là thay đổi vận mệnh của Thiên Thiên nhỉ? Dù sao sớm muộn Thiên Thiên cũng sẽ tha thứ cho Dạ Hoa mà.

Dạ Hoa cảm kích nhìn Ly Nguyệt: “Như vậy, Dạ Hoa đa tạ thượng thần giúp đỡ.”

Vào trong động, thấy bộ dạng say xỉn của Bạch Thiên, Ly Nguyệt lắc đầu, từ túi trữ vật lấy ra một viên thuốc giải rượu rồi nhét vào miệng, bắt Bạch Thiên nuốt xuống. Một lúc sau Bạch Thiên tỉnh rượu nhìn Ly Nguyệt đang ngồi cạnh mình, quệt miệng nói: “Ly Nguyệt, ngươi làm ta tỉnh làm gì? Cứ để ta như vậy có phải tốt không?”

“Ngươi xem dáng vẻ của ngươi bây giờ đi! Đầy dọa bản thân như vậy không mệt à? Ngươi thất tình thì cũng phải tự biết chiều cố bản thân thật tốt chứ!”

Bạch Thiên tự giễu nói: “Mệt chứ, ta mệt lắm! Nhưng chí ít, làm như vậy sẽ khiến ta không phải nhớ những chuyện đau lòng.”

“Ngươi như vậy chẳng qua là muốn chạy trốn hiện thực, không dám đối mặt mà thôi. Nghe ta nói này, Thiên Thiên, người Dạ Hoa yêu luôn là ngươi, chứ không phải Tổ Cẩm đó. Trước kia Dạ Hoa đối xử lạnh nhạt với ngươi như vậy, đều là vì muốn bảo vệ ngươi chu toàn. Vì ngươi bị Tổ Cẩm vu oan, ngươi bị mất đi đôi mắt nhưng hân khổ cũng không kém ngươi. Vì bảo vệ ngươi, hân thay ngươi chịu 3 năm lỗi hình. Vì thế mà thiên quân mới không giết

ngươi. Từ đầu đến cuối, Dạ Hoa đều tin tưởng ngươi bị oan, nhưng hẳn lại không có chứng cứ, vì vậy mới không thể giải oan cho ngươi. Ngươi hiểu không?”

Bạch Thiên lắc đầu phủ nhận: “Không phải như vậy, không phải như vậy!”

“Sự thật thường khiến người ta khó tin nhưng ngươi phải tin tưởng tình yêu của Dạ Hoa dành cho ngươi. Ngươi đau khổ, hẳn cũng đau khổ theo. So với việc cứ dần vặt nhau, ngươi tha thứ hẳn, thì mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi. Chính ngươi cũng không phải chịu khổ.” _ Ly Nguyệt khuyên giải.

Bạch Thiên mất khống chế oán trách: “Ly Nguyệt, nếu không phải ngươi che giấu thân phận của ta thì mọi chuyện đã không như vậy! Ta như bây giờ cũng do ngươi mà ra, ngươi còn muốn ta thế nào đây?”

“Quả nhiên là ngươi oán ta chuyện đó. Thiên Thiên, mọi chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu. Không phải là ta cố ý che giấu thân phận của ngươi. Ngươi còn nhớ chứ, ta là Thiên đạo nữ nhi, có những thứ, ta không thể can thiệp, cũng không có khả năng can thiệp. Mỗi lần ta muốn giúp ngươi, ta liền bị Thiên đạo ngăn cản, nói không ra lời. Không phải là ta muốn che giấu thân phận của ngươi mà là ta bị Thiên đạo cản trở, nói không nên lời. Vốn dĩ lúc ngươi độ tình kiếp, ta sẽ không ở bên cạnh ngươi. Nhưng vì muốn ngươi bớt cô đơn, ta liền không quản chống lại Thiên đạo, ở bên cạnh giúp ngươi, trò chuyện cùng ngươi. Từ đầu đến cuối, ta chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi.” _ Ly Nguyệt hơi đau lòng khi bản thân bất chấp nguy hiểm giúp nàng vậy mà đổi lại lại là lời trách móc vô tình.

Bạch Thiên nghe vậy hối hận khóc: “Ly Nguyệt, ta không biết. Là ta hiểu lầm ngươi rồi, xin lỗi.”

“Không sao, ngươi hiểu cho nỗi khổ tâm của ta là được rồi.” _ Ly Nguyệt thở dài vỗ vai nàng an ủi.

Bạch Thiên ôm lấy Ly Nguyệt ô ô khóc: “Ly Nguyệt, ta... Lòng ta thật rồi quá! Ta không biết phải đối mặt với hắn ra sao?! Ta cũng không biết nên làm gì? Ta phải làm sao đây, Ly Nguyệt?”

“Thiên Thiên, ngươi...” _ Ly Nguyệt đang định nói gì thì nghe thấy Ti Mệnh xin cầu kiến ở bên ngoài.

Ly Nguyệt nghi hoặc: “Có chuyện gì vậy?”

Ti Mệnh khẩn trương thông báo với Dạ Hoa: “Thái tử điện hạ, bờ sông Nhựt Thủy xảy ra chuyện rồi. Chuông Đông Hoàng xuất hiện dị tượng. Đế quân nói chỉ có cô cô mới biết cách phong ấn chuông Đông Hoàng.”

Bạch Thiên, Ly Nguyệt nghe vậy từ bên trong gấp gấp đi ra. Bạch Thiên hỏi: “Kính Thương giải phong ấn rồi à?”

“Tiểu tiên tới thì chưa nhưng cũng sắp rồi.”

Bạch Thiên quay sang nhìn Mê Cốc phân phó: “Mê Cốc, truyền lời cho tứ ca, đến sông Nhựt Thủy giúp ta.”

Nói xong thì thuận đi đi mất. Thấy vậy, Ly Nguyệt cũng đuổi theo. Dạ Hoa cũng thuận đi đi theo.

Bạch Thiên tới trước, định đi phong ấn Kính Thương lần nữa, thì Dạ Hoa đến, dùng pháp khí trói Bạch Thiên, đem nàng lôi về. Còn hắn thì lên ứng chiến với Kính Thương.

Thấy vậy, Bạch Thiên lo lắng kêu: “Dạ Hoa, thả ta ra, tu vi của chàng đều cho sư phụ cả rồi, chàng không thể dấn lại hắn đâu. Mau trở lại, Dạ Hoa!!”

Dạ Hoa không nghe, cương quyết bay đến chỗ chuông Đông Hoàng. Kính Thương cũng đúng lúc này giải trừ phong ấn, thoát khỏi chuông Đông Hoàng. Dạ Hoa và Kính Thương bắt đầu đánh nhau toi bời. Hiên nhiên, do tu vi thiếu thốn, Dạ Hoa rơi vào hạ phong, bị pháp lực của Kính Thương đè ép cho nội thương.

Bạch Thiên thấy vậy càng sốt ruột: “Đông Hoa để quân, mau giúp ta cỡi trời.”

Đông Hoa hiện tại đang lo lắng cho thương thế Phượng Cửu, nào có nghe thấy lời Bạch Thiên nói.

Thổ địa: “Bây giờ Đông Hoa để quân đã mất đi gần hết pháp lực, còn không bằng tiểu tiên nữa, càng không giải được.”

Bạch Thiên thấy Ly Nguyệt đã tới thì liền gọi: “Ly Nguyệt, giúp ta cỡi trời đi.”

Ly Nguyệt gạt đầu, dùng thần lực đánh nát dây trói. Đúng lúc này, Dạ Hoa đâm Kính Thương một kiếm, lại chém hắn thêm một nhát. Kính Thương bị thương trở lại bờ sông học máu. Dạ Hoa cũng quay trở lại bờ. Bạch Thiên thấy vậy tới đỡ Dạ Hoa.

“Tiểu tử, hôm nay bốn quân thua ngươi, bốn quân không phục! Nếu không phải do vết thương cũ 7 vạn năm trước chưa hồi phục, nếu không nay không phải bị thương nguyên khí ở chỗ nghịch tử, thì ta tuyệt đối không thua ngươi đâu.”

Chuông Đông Hoàng lại bắt đầu phóng to.

“Kính Thương, ngươi đã làm gì?” _ Dạ Hoa trầm giọng hỏi.

Kính Thương cười đều: “Chẳng qua bốn quân đã dùng thời gian 7 vạn năm, hợp mạng của ta với chuông Đông Hoàng lại. Nếu ta chết, chuông Đông

Hoàng sẽ thả ra hồng liên nghiệp hỏa, để các người chết cùng với bốn quân. Ha ha ha ha ha ha!”

Nói xong, Kinh Thương trọn mắt mà chết, chuông Đông Hoàng cũng bắt đầu hút người Dục tộc và Thiên tộc vào trong. Thấy tình cảnh này, Dạ Hoa đẩy Bạch Thiên ra, bay tới chuông Đông Hoàng, bắt đầu dùng nguyên thần phong ấn chuông Đông Hoàng.

Bạch Thiên sợ hãi tái mặt, dùng sức vùng vẫy muốn tránh thoát khỏi kìm kẹp của Bạch Chân và Ly Nguyệt nhưng không được: “Dạ Hoa! Chàng quay lại đi! Dạ Hoa! Dạ Hoa!...”

Dạ Hoa quay đầu nhìn Bạch Thiên lần cuối rồi phi người vào chuông Đông Hoàng. Ầm một tiếng, ánh sáng đỏ lóe lên rồi vụt tắt, một bóng người màu đen từ chuông Đông Hoàng rơi xuống. Ly Nguyệt và Bạch Chân cũng không còn lí do gì níu giữ nữa, Bạch Thiên lao đảo bay đến tiếp lấy Dạ Hoa.

“Dạ Hoa!” _ Bạch Thiên không ngừng khóc.

Dạ Hoa gắng gượng nói: “Đừng khóc, ta không sao. Vết thương này chẳng nhằm nhò gì cả.”

Bạch Thiên hiển nhiên không tin, khóc nức lên: “Chàng đừng chết, chàng ráng chịu đựng một chút, ta đưa chàng đi tìm sư phụ.”

“Thiên Thiên, ta từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình nàng... Nàng.. có thể tha thứ cho ta sao?”

Bạch Thiên gạt đầu lia lịa: “Ta tha thứ cho chàng mà. Vậy nên, chàng đừng chết. Ô ô.. Dạ Hoa. Nếu chàng dám chết, ta lập tức đi tìm Chiết Nhan xin thuốc, thiếp sẽ quên hẳn chàng, một chút cũng không nhớ.”

Dạ Hoa cứng đờ một cái rồi mỉm cười nhắm mắt nói nhỏ: “Thế cũng tốt.”

Nói xong thì mắt đi hơi thờ.

“Dạ Hoa! Đừng mà, chàng mở mắt ra đi mà, Dạ Hoa! Dạ Hoa!” _ Bạch Thiên khóc đến tê tâm liệt phế.

Bạch Thiên ngồi trên mặt đất, thất thần lạc phách lắm lắm nói, ôm Dạ Hoa không buông: “Dạ Hoa, sao chàng lại bỏ ta một mình? Sao chàng lại bỏ ta một mình? Sao chàng lại bỏ ta một mình?...”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Nhìn Bạch Thiên như vậy, Ly Nguyệt đau xót không đành lòng, nhưng lại không thể nói ra sự thật, thở dài khuyên: “Thiên Thiên, người nghĩ thoáng ra được không? Mọi chuyện cũng đã vậy rồi, cũng không thể thay đổi được gì. Nhưng người còn có ta, còn có Phụng Cửu, còn có cha mẹ và các ca ca nữa mà.”

“Cô cô, người đừng như vậy mà, đừng làm tiểu Cửu sợ.” _ Phụng Cửu lay lay người Bạch Thiên.

Mặc Uyên cảm nhận được sự biến động của chuông Đông Hoàng, chạy tới thì cũng đã muộn. Hắn vừa mới nhận lại đệ đệ không lâu, vậy mà nay lại..

“Mười bảy...”

“Sư phụ, người đến rồi, người nhất định có cách cứu Dạ Hoa đúng không? Lúc đầu sư phụ cũng lịch kiếp chuông Đông Hoàng, người nhất định có cách.” _ Thấy sư phụ tới, Bạch Thiên lóe lên hi vọng, gấp gấp hỏi.

Mặc Uyên cầm cổ tay Dạ Hoa lên bắt mạch rồi hạ xuống, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như vậy nói: “Mười bảy, làm một bộ quan tài để Dạ Hoa lên đường đi.”

“Sư phụ, người đừng đùa như vậy với đồ nhi. Con có thể đợi, đừng nói đợi bảy vạn năm, bao nhiêu năm đồ nhi cũng có thể đợi được chàng.”

Mặc Uyên thở dài: “Đệ ấy đã ngừng thờ rồi. Cho dù có muốn đợi, thì cũng phải để Dạ Hoa thoải mái, cứ ngồi ở đây không phải kẻ lâu dài.”

“Người nói đúng, mười bảy sẽ đưa chàng về Thanh Khâu.” _ Bạch Thiên nói xong liền đem Dạ Hoa đi mất.

Phụng Cửu lòng đầy phức tạp nhìn Đông Hoa một cái rồi cũng đuổi theo, trở về Thanh Khâu.

Mặc Uyên tiến tới nắm tay Ly Nguyệt: “Chúng ta về thôi.”

“Ừ.” _ Ly Nguyệt gạt đầu.

- -----Côn Luân Khư, trong phòng Mặc Uyên:

“Mặc Uyên, Dạ Hoa hẳn thực sự đã chết sao?” _ Ly Nguyệt dò xét. Nàng không tin Mặc Uyên lại không biết tình trạng của Dạ Hoa.

Mặc Uyên không trả lời mà hỏi lại: “Đệ ấy sống hay chết, ta nghĩ nàng còn rõ hơn ta nhỉ?”

Ly Nguyệt bất ngờ nhìn Mặc Uyên: “Làm sao chàng biết?”

“Mười bảy đã nói cho ta biết thân phận của nàng, nên ta cũng đoán được nàng biết rõ rất nhiều thứ.”

Ly Nguyệt phồng má: “Thiên Thiên thật là, đã bảo giữ bí mật, vậy mà lại...”

“Nếu mười bảy không nói, nàng định giấu ta đến bao giờ?” _ Mặc Uyên giả vờ tức giận.

Ly Nguyệt tưởng Mặc Uyên tức giận liền nhẹ giọng giải thích: “Ta cũng không cố ý giấu chàng, chẳng qua là chưa có lúc thích hợp để nói. Nếu không thực sự cần thiết, ta cũng không được nói ra thân phận này. Nếu không Thiên đạo lại cho rằng ta mượn thân phận đặc biệt để tác oai tác quái. Mặc Uyên, đừng giận nha!”

“Khụ, ta cũng không giận, là ta giả vờ lừa nàng thôi.” _ Mặc Uyên cười nói.

“Mặc Uyên, chàng dám!!” _ Ly Nguyệt buồn bực, trừng mắt nhìn hắn.

Mặc Uyên ôn nhu dỗ dành: “Được rồi, đừng giận, hại sức khỏe.”

“Hừ, coi như chàng thức thời. Phải rồi, nếu chàng đã biết tình trạng của Dạ Hoa, tại sao không nói cho Bạch Thiên biết?”

Mặc Uyên: “Vận mệnh vốn dĩ nên như vậy, không phải sao?”

“Nhưng Thiên Thiên...” _ Đang nói thì bị Mặc Uyên hôn cho mặt đỏ bừng.

Mặc Uyên hôn Ly Nguyệt một cái rồi mới nói: “Nguyệt nhi, nàng quên rồi sao? Chúng ta không thể làm trái lại vận mệnh. Nàng cũng từng vi phạm cấm kị nên nàng cũng biết rõ hậu quả mà.”

Ly Nguyệt ngượng ngùng: “Àn, ta biết mà. Cũng vì vậy nên ta mới không nói cho Thiên Thiên biết.”

“Thực đáng tiếc, hôn lễ của chúng ta phải lùi lại ngày.” _ Mặc Uyên tiếc nuối vuốt ve mái tóc dài thướt tha của Ly Nguyệt.

Đang lúc đau buồn mà chàng còn nhớ tới chuyện này sao!

Ly Nguyệt: “...”

Bạch Thiên lúc đầu nhất quyết không chịu giao ra tiên thể của Dạ Hoa nhưng sau khi được Đồng Hoa và Phụ mẫu của Dạ Hoa khuyên giải thì đã trao lại tiên thể cho họ. Sau khi tổ chức tang lễ, Dạ Hoa được đặt trong huyền tinh quan, đem tới vô vọng hải. Bạch Thiên vẫn không vượt qua được sự mất mát này, ngày ngày uống rượu để mơ mơ hồ hồ nhớ về Dạ Hoa. Ngày ngày thất hồn lạc phách mà thần thờ, chẳng nói chẳng rằng trong hồ li động, ai khuyên cũng vô dụng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, một năm sau, nỗi đau chia li cũng vơi bớt, Bạch Thiên trở lại Côn Luân Khư giúp Ly Nguyệt chuẩn bị hôn lễ.

Hôn lễ của Mặc Uyên và Ly Nguyệt được cả tứ hải bát hoang quan tâm, khách tới đông đảo khiến các đệ tử đều phải mồm năm miệng mười để ứng phó. Cả quá trình cho đến khi kết thúc hôn lễ, Ly Nguyệt đều trong trạng thái thất thần, mơ mơ hồ hồ, cho đến tận khi được đưa vào hi phòng thì mới biết bản thân đã bái Thiên Địa.

Nghĩ tới khi còn sống ở Trái đất, Ly Nguyệt cảm thấy khó mà tin được, nàng lại có ngày cùng Mặc Uyên thành thân. Cảm giác như đang nằm mộng vậy. Nàng sợ đây chỉ là một giấc mộng hoang đường, tỉnh lại rồi sẽ chẳng còn Mặc Uyên cũng chẳng còn sống trong thế giới này. Nàng đã sống quá lâu trong thế giới này, lâu đến mức khiến nàng sợ hãi mất đi hết thấy nàng đang có. Phải chăng đây là tâm trạng chung của những người bị bệnh sợ hãi trước hôn nhân, nên nàng mới suy nghĩ lung tung, vớ vẩn như vậy? Đây sao có thể là một giấc mơ được? Đúng vậy, đây là hiện thực, không phải giấc mơ, đừng suy nghĩ lung tung nữa! Mặc Uyên cũng sắp vào rồi.

Đẩy cửa đi vào, thấy bộ dạng thất thần, ngẩn ngơ của Ly Nguyệt, Mặc Uyên phì cười bước tới gần: “Nguyệt nhi, vì phụ đẹp sao?”

Ly Nguyệt không kịp phản ứng liền trả lời theo bản năng: “Đẹp.”

Mặc Uyên vuốt ve gò má mịn màng của ai đó vẫn đang ngơ ngẩn, cúi thấp người, ghé vào tai Ly Nguyệt, trầm thấp nói: “Nàng cũng đẹp lắm.”

Bị nhiệt khí thổi vào tai khiến Ly Nguyệt hồi phục tinh thần rụt người, đỏ bừng mặt chuyển đề tài: “Chúng ta uống rượu giao bôi đi.”

“Hảo. Nương tử không cần gấp. Mọi chuyện từ từ sẽ tới.” _ Mặc Uyên rót một chén rượu đưa cho Ly Nguyệt xong rồi cũng tự rót cho mình một chén.

Ly Nguyệt vừa bực mình vừa xấu hổ phòng má. Ai gấp chứ! Sao bỗng nhiên mình thấy hối hận vì kết hôn sớm thế nhỉ? Ngày tháng độc thân trong sáng của mình, aaa...

Uống xong rượu giao bôi, Mặc Uyên liền thuận thế hôn lên, hạ xuống màn che.

Thấy Mặc Uyên định thoát y, Ly Nguyệt khẩn trương: “Mặc Mặc Uyên, chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

“Nương tử không phải muốn vậy sao? Vì phu làm theo ý nguyện của nàng thôi mà.” _ Mặc Uyên giả vờ không hiểu ý, tiếp tục ép sát.

Ô ô, ta không muốn mà!

Cả căn phòng nhiệt độ tăng cao, xuân sắc ngập tràn.

Thời gian trôi qua thực mau, Ly Nguyệt và Mặc Uyên cũng đã kết hôn được hai năm, cuộc sống ở Côn Luân Khư cũng đã trở lại bình thường như trước, dù bình dị nhưng lại đầy ấm áp gia đình. Hai năm, có nhiều thứ cũng đã thay đổi. Chẳng hạn như có rất nhiều đệ tử đã thoát đôn, tìm được tình yêu của đời mình.

Có chuyện vui, thì tất nhiên cũng có chuyện buồn. Nghe nói Đông Hoa đế quân ứng kiếp thất bại, trở về với hỗn độn. Lại nghe nói Phượng Cửu bắt đầu yêu đương rồi, nghe đâu hẳn là Văn Xương. Lúc nhìn thấy dung mạo của Văn Xương, Ly Nguyệt rất là ngạc nhiên, bởi Văn Xương giống hệt Đông Hoa. Trong lòng nàng từng có nghi ngờ, liệu Văn Xương này có phải là Đông Hoa không? Đông Hoa ứng kiếp thật sự thất bại sao? Thực hư ra sao, có lẽ chỉ có chính hân và Phượng Cửu mới rõ ràng đi?

Nhìn bầu trời đêm xa xăm, Ly Nguyệt dịu dàng vuốt ve bụng. Mặc Uyên đi tới, khoác lên người nàng một chiếc áo khoác rồi nghiêm túc nhắc nhở: “Nương tử, dù muốn nhìn bầu trời thì nàng cũng nên mặc ấm chứ!”

“Ta không lạnh mà. Chàng quên rồi sao, thần tiên như chúng ta căn bản sẽ không thấy lạnh.”

Mặc Uyên cũng xoa xoa cái bụng đang nhô lên của nàng: “Dù không lạnh cũng phải mặc, nhờ đâu hân khí xâm nhập thì sao? Bảo bảo vẫn còn nhỏ.”

Nghĩ tới cảnh ngày ngày phải mặc bốn năm lớp y phục, Ly Nguyệt hơi bức bối trong lòng.

Nhìn dáng vẻ bảo mẫu trông trẻ của Mặc Uyên, Ly Nguyệt buồn bực: “Ta sẽ chú ý.”

Quả nhiên, người ta nói không sai, khi mang thai, tính tình thật khó khống chế, dễ tức giận.

“Phải rồi, chàng nói với Thiên Thiên, tin tức Dạ Hoa tỉnh lại chưa?”

Mặc Uyên để Ly Nguyệt dựa vào mình tư thế thoải mái nhất xong mới nói: “Ân, giờ này chắc hai người đã gặp lại nhau rồi.”

“Thật tốt quá, Thiên Thiên cuối cùng cũng hạnh phúc rồi. Chẳng nói xem, sau khi Dạ Hoa cưới Thiên Thiên, chúng ta nên xưng hô thế nào đây? Dạ Hoa là đệ đệ của chàng nhưng Thiên Thiên lại là đồ đệ của chàng. Chàng sẽ gọi Thiên Thiên là đệ muội hay là đệ nguyên như cũ? Chàng không rối rắm à?”

Mặc Uyên vừa bất đắc dĩ vừa sùng nịnh nhìn dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác của Ly Nguyệt không nói gì.

Thấy Mặc Uyên không trả lời, Ly Nguyệt bĩu môi, chuyên tâm ngắm sao.

Trương lai không rõ ra sao nhưng chỉ cần chúng ta luôn trân trọng mọi thứ mình đang có thì ít nhất sẽ không hối hận khi mất đi điều gì đó. Mặc Uyên, ta sẽ trân trọng từng phút giây ở bên chàng cho tới khi chúng ta tan biến.

“Mặc Uyên, ta yêu chàng rất rất nhiều.”

Mặc Uyên hơi bất ngờ trước sự bày tỏ đột ngột nhưng nhanh chóng ngọt ngào mà dịu dàng đáp lại: “Ừ, ta cũng vậy.”

- -----Hết-----

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế] Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50-2: Chương đặc biệt: Một kết thúc, một bắt đầu

Năm tháng trôi đi thật mau, nhi tử của nàng cũng đã trưởng thành, đã cưới tức phụ, sinh Mặc Vũ cho nàng bé. Thật đáng tiếc Mặc Uyên lại nhìn không thấy. Đúng vậy, Mặc Uyên đã ứng kiếp thất bại, trở về với hỗn độn trước nàng. Khi ấy còn trẻ, nàng đã từ nghĩ, nếu Mặc Uyên ra đi, nàng cũng sẽ đi theo hân. Ấy vậy mà vì nhi tử còn trẻ người non dạ, nàng lại không nỡ lòng nào bỏ mặc hân một mình. Vì nhi tử, nàng đã gắng gượng dậy, vượt qua mất

mất đau thương để tồn tại tới ngày hôm nay. Cuối cùng thì nàng cũng có thể đi theo Mặc Uyên rồi, thực tốt...

Nhìn nhi tử và con dâu đang vui vẻ chơi đùa với Mặc Vũ, Ly Nguyệt miễn nguyện nhắm mắt, đem thần lực trả lại cho Thiên đạo. Không còn thần lực, cơ thể Ly Nguyệt dần dần tan biến. Mặc Phong (con trai duy nhất của Ly Nguyệt) thấy thân ảnh Ly Nguyệt tan biến thì hốt hoảng chạy tới, sợ hãi gọi: “Mẫu phi!!! Người làm sao vậy?! Cơ thể của người...”

Thê tử của Mặc Phong thấy vậy cũng lo lắng mà theo tới.

“Phong nhi, ta phải đi theo phụ quân của con rồi.” _ Ly Nguyệt mỉm cười nói.

Mặc Phong nghe vậy kinh hãi: “Không, Mẫu phi, người đang đùa con đúng không?... Không phải vậy đúng không?”

“Là thật, ta không nói đùa. Phong nhi sau này phải sống hạnh phúc nhé! Đừng buồn vì ta...” _ Ly Nguyệt chưa kịp nói xong thì cả người đã tan biến.

“Không, Mẫu phi!!!!...”

- - - - -

“Nơi này.. là phòng của ta? Không phải ta đã chết rồi sao? Sao bây giờ ta lại trở lại nơi này?”

Nhìn căn phòng quen thuộc trong kí ức xa xăm, Ly Nguyệt mơ hồ nhìn mọi thứ xung quanh. Nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt từ lúc nào không hay. Nàng đã trở lại, trở lại với quê hương Trái Đất thân yêu mà bao năm đã xa cách. Nhưng, trở lại thì làm gì chứ?! Không có Mặc Uyên, trở lại còn chẳng bằng chết đi. Tại sao chứ?! Tại sao Thiên đạo lại không cho nàng biến mất chứ! Cho nàng tan biến chẳng phải sẽ tốt sao! Nàng không cần cuộc sống này, nơi này có gì để nàng đáng ở lại chứ! Người thân của nàng ở nơi này cũng đã quên đi sự tồn tại của nàng rồi còn đâu!

“Ringroong...”

Ai đến tìm nàng vậy?

Lấy vạt áo lau mặt, Ly Nguyệt đi xuống mở cửa. Nhìn người đứng trước cửa, Ly Nguyệt sững sờ chờ người ra không tin nổi vào mắt mình.

Bà Ly thấy con gái cứ ngẩn người ra, chặn ở cửa không cho mình vào thì nghi hoặc: “Tiểu Nguyệt, con làm sao vậy?”

Mẹ không có quên mình ư?

“Thật tốt quá, thật tốt! Ô ô ô...” _ Niềm vui sướng dâng trào đến nghẹn ngào, Ly Nguyệt nhào tới ôm thật chặt người mẹ mà nàng đã bao năm xa cách.

Bà Ly nhìn con gái hành động kì lạ lúc khóc lúc cười thì càng không hiểu ra sao: “Đây là có chuyện gì? Con bị làm sao vậy?”

Nén xuống bao nỗi niềm trong lòng, Ly Nguyệt cố gắng bình tĩnh nói: “Mẹ, con không sao, chỉ là vừa rồi nằm mơ gặp ác mộng nên mới... Chúng ta vào nhà đi.”

“Thiệt tình con bé này! Làm mẹ sốt ruột theo.”

“Sao hôm nay mẹ lại tới đây thăm con thế?” _ Ly Nguyệt.

“Còn phải hỏi, tiểu Tâm đã kể cho mẹ nghe hết rồi. Con bị người ta hãm hại nên bị đuổi ra khỏi công ty, mẹ lo lắng nên tới xem sao. Nếu tiểu Tâm không nói, có phải con lại định giấu mẹ không?”

Nghe vậy, Ly Nguyệt mới mơ hồ lục lại kí ức xa xưa, nhanh chóng phản ứng lại: “Nào có, con nào định giấu mẹ a! Con là định tìm công việc mới rồi mới định nói cho mẹ biết. Mẹ đừng lo, con không sao.”

“Không sao thì tốt rồi. Thiệt tình, sao trên đời cứ luôn tồn tại những kẻ xấu xa như vậy cơ chứ! Quỷ tha ma bắt chúng nó đi! Con gái mẹ tốt như vậy mà...” _ Bà Ly phẫn nộ.

“Mẹ uống nước cam cho hạ hỏa đi này. Tuổi này rồi sao còn động tí là tức giận.”

“Mẹ chỉ là bất bình thay con thôi mà.” _ Bà Ly bĩu môi.

Ly Nguyệt thờ dãi nhìn trời... May quá, họ vẫn còn nhớ mình.

- - - - - 2 tháng sau.

Nếu không phải tất cả mọi người đều nhớ rõ nàng thì nàng còn tưởng rằng nàng sẽ không thể sống nổi với cái thế giới cô độc này. May mà nàng còn người thân bên cạnh. Hai tháng trôi qua khiến nàng càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ về thế giới thần tiên nàng từng sống. Liệu đó có phải một giấc mơ? Kí ức của nàng về thế giới ấy đã bắt đầu có dấu hiệu biến mất. Mọi thứ dần mờ nhạt đi, có lẽ, không lâu nữa nàng cũng sẽ hoàn toàn quên đi Mặc Uyên chẳng? Là do Thiên đạo nơi này làm sao? Hoặc từ đầu đến cuối, chẳng qua là một giấc mộng dài? Nhưng nào có giấc mộng nào chân thực đến vậy, chân thực đến mức mà kí ức mờ dần nhưng những cảm xúc ấy vẫn tồn tại ở nơi này. Trái tim của nàng vẫn đập rộn ràng vì nó. Vì vậy nàng không muốn

quên đi điều gì cả, những thứ nàng đã trải qua càng không muốn quên.

Vì để phòng trừ kí ức dần biến mất, Ly Nguyệt lúc rảnh rỗi sẽ viết hết những thứ nàng còn nhớ vào trong một quyển sổ, gửi gắm vào đó những cảm xúc và mong muốn. Và quả nhiên cách này rất hữu ích, thời gian có thể xóa bỏ tất cả nhưng có những thứ lại tồn tại rất lâu. Mất bao nhiêu kí ức, nàng lại đọc lại bấy nhiêu. Như vậy thật tốt.

Tra cứu địa chỉ công ty mới mà nàng định tới để phỏng vấn xin việc xong, Ly Nguyệt tắt máy tính, tắt đèn đi ngủ. Và thật kì lạ, hôm nay Ly Nguyệt rất nhanh chóng ngủ thiếp đi..

“Nguyệt nhi, tỉnh lại nào.”

Giọng nói này sao mà quen thuộc quá?! Ai đang gọi nàng vậy nhỉ?

Ly Nguyệt nhũn mày, cố gắng mở ra đôi mắt đang nhập nhèm vì buồn ngủ. Nhìn dáng người mơ hồ trước mặt, Ly Nguyệt càng cảm thấy rất quen thuộc: “Người là...?”

“Nguyệt nhi, nàng quên mất ta rồi sao? Nàng khiến ta đau lòng quá.”

Nghe vậy, Ly Nguyệt bỗng chốc liền tỉnh ngủ, tròn mắt nhìn người đối diện. Hình dáng người này càng ngày càng rõ nét. Ly Nguyệt vui mừng mà gọi tên: “Mặc Uyên, là chàng ư?”

“Là ta. Nàng bây giờ có khỏe không? Có nhớ ta không?”

Ly Nguyệt xúc động nhào tới ôm chặt Mặc Uyên: “Ta nhớ chàng thành bệnh đây này! Sao bao lâu này chàng không tới tìm ta hả?”

“Xin lỗi nàng, ta...”

Ly Nguyệt lấy tay ngăn lại lời nói của Mặc Uyên: “Không cần xin lỗi, ta biết chàng cũng có nỗi khổ tâm của mình. Chúng ta vốn ở hai thế giới khác biệt, không thể gặp nhau là chuyện bình thường. Chàng không cần tự trách.”

“Àn. Cảm ơn nàng đã hiểu cho ta. Nguyệt nhi, ta đợi ngày này đã lâu.”

Ly Nguyệt: “Àn”

“Nguyệt nhi, ta rất nhớ nàng. Nàng cuối cùng cũng đã trở lại, ta đợi nàng rất lâu rồi. Chúng ta sắp sửa gặp lại rồi, ta rất vui, nàng có vui không?”

Sắp sửa gặp lại là có ý gì? Mặc Uyên nói vậy là sao nhỉ?

“Chàng nói chúng ta sắp sửa gặp lại là sao?” _ Ly Nguyệt nghi hoặc.

Mặc Uyên hạnh phúc cười, hôn lên vàng trán của Ly Nguyệt, nhỏ nhẹ nói: “Nàng sẽ sớm biết thôi. Trời cũng sắp sáng, ta phải đi rồi.”

Mặc Uyên nói xong liền biến mất, cả không gian tối thui, chỉ còn lại Ly Nguyệt ở đó đứng bơ vơ: “Mặc Uyên, Mặc Uyên!!!”

Ly Nguyệt cũng giật mình tỉnh lại, lau đi khuôn mặt đầm nước mắt, đứng dậy vén rèm cửa sổ, nhìn bầu trời bắt đầu xuất hiện những tia sáng xua tan đi màn đêm lạnh lẽo.

“Mặc Uyên... Chúng ta còn có thể gặp lại sao?...”

- - - - -

“Anh là...?” _ Ly Nguyệt tò ý dò hỏi.

“Tôi là Ưông Ca, trợ lý tổng giám đốc, người sẽ hướng dẫn công việc mới cho cô.” _ Ưông Ca mỉm cười giới thiệu.

Ly Nguyệt nghe vậy ngạc nhiên: “Chào anh Ưông, nhưng mà, có phải có nhầm lẫn gì không, tôi hôm nay đến tham gia phỏng vấn.”

“Không nhầm, không nhầm. Ly Nguyệt tiểu thư đã trúng tuyển vào vị trí thư kí của tổng giám đốc chúng tôi. Công ty chúng tôi đã điều tra qua, cô là người rất có kinh nghiệm với công việc này. Tổng giám đốc trực tiếp cất nhắc cho cô lên làm thư kí của ngài ấy rồi.”

Ly Nguyệt cảm thấy rất là kì quái: Nhưng tôi không có ứng tuyển vị trí này mà. Có phải anh nhận nhầm người rồi không. Tôi cũng không có kinh nghiệm làm thư kí.”

Ưông ca trực tiếp đưa giấy thông báo cho Ly Nguyệt xem: “Ly Nguyệt tiểu thư, cô xem, đây là giấy thông báo của tổng giám đốc, tôi không lừa cô, cũng không có nhầm lẫn. Cô tin tôi rồi chứ?”

Đây đúng là mình thật, chuyện này...

“Công việc của thư kí tôi chưa làm bao giờ...”

“Chuyện này thì Ly Nguyệt tiểu thư có thể hoàn toàn yên tâm, nếu tổng giám đốc đã chọn cô, vậy thì tôi sẽ giúp cô thích ứng với công việc mới. Cô cũng không cần quá lo lắng. Có đôi khi, đôi một công việc mới lại đem tới một cuộc sống mới.” _ Tuy Ông Ca cũng không biết tại sao tổng giám đốc của mình lại muốn Ly Nguyệt làm thư kí nhưng hẳn cũng tin tưởng tổng giám đốc chọn cô ấy thì cô ấy hẳn có năng lực làm công việc này. Như vậy hẳn cũng sẽ tận tình mà hướng dẫn.

“Một công việc mới, một cuộc sống mới ư? Như vậy cũng tốt, tôi đồng ý đảm đương công việc này. Tôi sẽ cố hết sức.”

“Bàn làm việc của cô cũng ở trong phòng tổng giám đốc, nếu có gì nghi vấn, cô cũng có thể trực tiếp hỏi tổng giám đốc. Ngày mai cô sẽ bắt đầu đi làm, vì vậy bây giờ cô có thể về nhà chuẩn bị.”

“Cảm ơn Ông trợ lí đã hướng dẫn, tôi đã biết.” _ Ly Nguyệt cảm tạ.

- -----Ngày hôm sau:

“Xin lỗi đã làm phiền, cho tôi đi cùng thang máy với.” _ Ly Nguyệt.

Nghe vậy, Hàn Dục nhíu nhíu mày, lạnh giọng nói: “Cô không biết thang máy này chỉ cho tổng giám đốc đi sao?”

Bây giờ thang máy cũng chạy rồi, đi ra cũng không kịp, chỉ còn cách viện cớ không biết.

Ly Nguyệt sững sờ ngẩng đầu lên nhìn: “Xin lỗi, tôi không biết...”

Đang nói dở dang, nhìn khuôn mặt quen thuộc của nam nhân trước mặt, Ly Nguyệt ngẩn người ra không nói được gì nữa.

Mặc Uyên, không phải, Mặc Uyên của nàng sao có thể ở đây được? Chẳng qua là trùng hợp người giống người mà thôi. Ly Nguyệt, người bán loạn gì chứ, người ta cũng đâu phải Mặc Uyên. Người này đi cầu thang máy dành cho tổng giám đốc, như vậy người này chính là... Trời ạ, ngày đầu tiên đi làm mà ngay lập tức lại phạm sai lầm trước mặt tổng giám đốc, thật xui!

“Cô...”

Hàn Dục thấy cô gái bên cạnh cứ nhìn mình chằm chằm thì khó chịu quay sang định nhắc nhở, nhưng thấy Ly Nguyệt thì cũng sững sờ, lời định nói ra ngay lập tức nén lại. Thay vào đó khuôn mặt Hàn Dục đang lạnh lẽo ngay lập tức chuyển sang trạng thái hiền hòa, mỉm cười vui vẻ. Không chút do dự, ôm lấy Ly Nguyệt đang ngẩn người.

“Chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau rồi, Nguyệt nhi.”

Ly Nguyệt nghe vậy choáng váng, tròn mắt: “Anh anh là...”

“Anh là Mặc Uyên, Mặc Uyên trong giấc mơ của chúng ta.” _ Hàn Dục hạnh phúc ôm trọn Ly Nguyệt trong vòng tay của mình.

Ly Nguyệt run rẩy, túm chặt lấy Hàn Dục không buông, sợ hãi người trước mắt không phải là sự thật mà chỉ là ảo giác: “Mặc Uyên, chàng.. à không anh vẫn còn sống ư? Là anh thật sao?”

“Ừ, là Mặc Uyên bằng xương bằng thịt của em nè, em cảm nhận được không? Nơi này đang đập rộn ràng vì em, em nghe thấy không? Đây là hiện thực, không phải ảo giác, cũng không phải một giấc mơ, em thấy không?” _ Mặc Uyên thâm tình, trấn an người yêu trong lòng.

Ly Nguyệt nghe vậy dần dần bình tĩnh lại, thả lỏng cơ thể vì sợ hãi mà căng cứng, suy nghĩ một lúc mới bắt đầu tin tưởng đây không phải là mơ.

“Mặc Uyên, Mặc Uyên, Mặc Uyên.”

“Àn, ta ở.” _ Hàn Dục hạnh phúc đáp. Cuộc đời còn dài, hẳn lại được cùng nàng một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, thật tốt.

Kết thúc không có nghĩa là chấm dứt tất cả mà là bắt đầu một cuộc sống mới. Cuộc sống của Mặc Uyên và Ly Nguyệt sẽ tiếp tục ra sao là tùy tương tượng của các bạn.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Tam Sinh Tam Thế*] *Tình Yêu Đến Lúc Nào Không Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.